

சிறப்புச்
சிறுகதை

இழக்கின்

ரகஸியம்

அகிலன் எழுதும்

வேலைக்குக் கிளம்பிய நேசன்

சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டவுடன் தன் மனைவி கோகிலாவைப் பார்த்துக் குறும்புத்தனமாகச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பு அவளுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. முகத்திலடித்தது போல் பதில் சொன்னதுமல்லாமல் சிரிப்பு என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது? கோகிலாவுக்கு அழகையும் ஆத்திரமும் தாங்க முடியவில்லை.

நேசன் தெருவுக்குச் சென்று மறைந்து விட்டான். வீட்டுக்குள் திரும்பிய கோகிலாவின் கண்கள் குளங்களாக மாறின. அற்ப சந்தோஷத்துக்குக்கூட இடம் கொடுக்காத ஒரு மனிதனோடு வாழ்க்கை நடத்துவது வாழ்க்கைதானா என்ற சந்தேகம் வந்து விட்டது அவளுக்கு.

இன்றைக்கு நடந்த விஷயம் இவ்வளவு தான்:

காலையில் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணியினைக் களை யெல்லாம் வழக்கம்போல் அவசரம் அவசரமாகச் செய்து முடித்தான். சாப்பாடு போட்டு, பிற்பகலுக்கான சிற்றுண்டியையும் அவனிடம் கொடுத்து, "இன்றைக்குச் சாயங்காலமாவது சீக்கிரம் திரும்பி விடுவீர்களா?" என்று ஏக்கத்தோடு கேட்டான்.

"சாயங்காலமாவது" என்ற சொல்லின் அழகத்தைப் புரிந்து கொள்ளாதவன்போல் "என்ன விஷயம்?" என்று கேட்டான் நேசன்.

"வெளியில் எங்காவது போய் வரலாம்; காசு செலவுழிக்க வேண்டாம்; நடந்தே போகலாம்" என்றாள் கோகிலா.

பட்டணத்தின் அளவுகோல் காசு என்பதையும் அதைத் தான் மறந்து விடவில்லை என்பதையும் அவள் அன்னுக்குச் சுட்டிக் காட்டினாள். இப்படிப் பேசினால் தனக்குச் சாதகமாகப் பதில் கிடைக்கும் என்று அவளுக்கு கொரு நம்பிக்கை.

"இன்றைக்கு முடியாது!" என்று சொல்லி அந்த நம்பிக்கையில் மண்ணைப் போட்டான் நேசன்.

கோகிலாவின் முகத்தில் வெறுப்புப் படர்ந்தது.

"நானைக்குப் போவோம்; ஞாயிற்றுக் கிழமையாகவும் இருக்கிறது."

"நானைக்கு என்னால் வர முடியாது!" என்று வீம்பு பேசினாள் கோகிலா.

"அப்படியானால் இன்றைக்கு என்னால் வர முடியாது; வேலை இருக்கிறது" என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினான் நேசன். அந்தப் பதிலும் சிரிப்பும் தான் அவளை இப்போது பற்றி எரியச் செய்தன. இன்றைக்கு நடந்த விஷயம் இவ்வளவு தான் என்றாலும் வாரக் கணக்கில், மாதக் கணக்கில், அவள் தனக்குள் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் புழுக்கத்திலிருந்து மீளவதற்காகத்தான் இன்று நேசனிடம் தானே அழைப்பு விட்டாள். ஆனால் அது முன்னிலும் பன்மடங்காகி அவள் உள்ளத்தைக் கசக்கிப் பிழியத் தொடங்கியது.

வீட்டுக்குள் நுழைந்தவளுக்குத் தனிமையில் சிறிது நேரம் கண்ணீர் விட்டு அழ வேண்டும் போலிருந்தது. அழுதாள். பிறகு நிலைக் கண்ணாடியின் எதிரில் நின்று தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

கண்ணாடியில் தெரிந்த அவள் முகமே இப்போது அவளுக்குப் பகையாயிருந்தது. பிறப்பு முதல் இது நாள் வரையிலும் அவள் காணும் முகந்தான் அது. என்றாலும் சில நாட்களாகவே அவள் அதில் குறை காணத் தொடங்கி விட்டாள்.

கோகிலாவின் முகத்தில் காண்போரைக் கவர்ந்திருக்கும் அழகில்லை. நிறமும் சிறிது கறுப்புத்தான். ஒல்லியாகச் சற்று நீண்டிருந்த முகத்தில் கண்கள், புருவங்கள், மூக்கு, உதிகள் எல்லாமே இருக்கவேண்டிய இடத்தில்தான் கச்சிதமாக இருந்தன. கூந்தல் மட்டிலும் நெளி நெளியாக அடர்ந்து காடுபோல் மண்டிக் கிடந்தது. என்றாலும் அவள் தன் அடுத்த வீட்டுக்குக் குடிவந்திருக்கும் கல்யாணியைப் போல் பேரழகியாக இருக்கவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டாள்.

பூக்கடைக்கு விளம்பரம் தேவையில்லை. அதன் மனமே கட்புக காட்டிவிடும். அகிலனும் பற்றிக் கூறுவதும் அப்படித்தான். இதோ 'அழகிய ரகசிய'த்தில் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்களைத் தெரிவிக்கும் அழகைக் காணுங்கள் :

"கல்யாணி!" என்று கத்தினான் சிங்காரம். "நீ எங்கே போயிருந்தாய் என்பதைச் சொல்லிவிடு!"

"நீங்கள் எனக்குப் புருஷனில்லை; போலீஸ்காரர்!" — திருப்பிக் கத்தினான் கல்யாணி. "தபால், தந்தி, டெலிபோன், எப்போதும் நிழல்போல் என்னைப் பிரியாமல் இருப்பது இவ்வளவுமே வேண்டும்! அன்பென்றால் அங்கே அனுவளவாவது நம்பிக்கை மிகுக்கும்!"

கல்யாணிக்கு நீண்ட கண்கள்; அவற்றில் மயக்கும் கருவிழிகள் இரண்டு. பட்டுநோடா போன்ற சிவந்த மிருதுவான லத்திகள்; மாம்பழக் கன்னங்கள். சத்தனக் குழம்பால் உருவாக்கப் பெற்றவள் போல் தோற்றமளித்தாள் கல்யாணி. அவள் கணவன் சிங்காரமோ அவளைக் கண் நேரமும் விட்டுப் பிரிந்திருப்பதில்லை.

'வாழ்ந்தால் கல்யாணியைப் போலவும் சிங்காரத்தைப் போலவும் அல்லவோ வாழ வேண்டும்!' என்று அக்கம் பக்கத்தார் பேசிக் கொள்ளும் அளவுக்கு அவர்கள் இணக்கமாக வாழ்ந்தார்கள். கோகிலாவுக்கு அவர்கள் வாழ்க்கையோடு தன் வாழ்க்கையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை. கல்யாணியோடு தன்னையும் சிங்காரத் தோடு நடேசனையும் அடிக்கடி ஒப்பிட்டுக் கொண்டாள். கல்யாணி கோகிலாவைவிட அழகி; ஆனால் அவள் கணவன் நடேசனைப் போல் அவ்வளவு அழகன் என்று சொல்ல முடியாது.

இந்த நிலையில் கோகிலா தாயாகிக்கொண்டு வந்தாள். இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. இந்த இரண்டு மாதங்களாகத் தான் அவளுக்குத் தன் குறை நன்றாகத் தென்படத் தொடங்கியது. அவள் கணவன் நடேசன் முன்போல் அவளிடம் அன்பாக நடந்து கொள்வதில்லை. புதிதாகக் குடி வந்த கல்யாணியின் வாழ்க்கைப் போக்கு கோகிலாவுக்கு அதைக் 'கர்மையாகவே' குத்திக் காட்டியது. 'கண்ணுக்கு அழகாக இருந்தால் அவர் இப்படியெல்லாம் என்னை அலட்சியம் செய்திருக்க மாட்டார்' என்று தனக்குத்தானே முடிவு செய்து கொண்டாள் கோகிலா.

ஃ ஃ ஃ

61 திர்பாராதவிதமாக அன்றைக்குக் கோகிலாவைத் தேடிச் கொண்டு வந்து சேர்ந்தாள் கல்யாணி. ஒரே காமப்பலன் டுக்குள் அவர்கள் குடியிருந்தாலும் கல்யாணியின் வீடு பெரிய வீடு. கணவன் வீட்டை விட்டு அலுவலகத்துக்குப் போன பிறகும் அவள் வரக்கூடாது வீட்டை விட்டு வெளியே வருவதில்லை. அலுவலகத்திலிருந்து படியே அடிக்கடி டெலிபோனில் அவளைக்

கூப்பிட்டுப் பேசுவானாம். அவன் கூப்பிட்ட குரலுக்கு அவள் பதில் கொடுக்க வேண்டும்.

ஒரு கண்ணாடி ஜாடி நிறைய மாவடு ஊறு காய் போட்டுக் கோகிலாவுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தாள் கல்யாணி. கல்யாணியின் பிறந்த வீடு மாம்பலத்தில்தான் இருந்தது. தன் தாயாபிடம் சொல்லி வாயும் வயிறும் மீச இடுக்கும் கோகிலாவுக்காக அதைப் போடச் செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறாள்.

கல்யாணியின் அன்பு கண்டு கண் கலங்கிய கோகிலா, "உன்னைப் போலவே உன் மனமும் அழகாக இருக்கிறது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே ஊறுகாய் ஜாடியை வாங்கிக்கொண்டாள்.

"நான் அழகாயிருக்கிறேனென்று நீ வேறு சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டாயா?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள் கல்யாணி. "அந்தச் சிரிப்பு உற்சாகமற்ற சிரிப்பாக இருந்தது."

"ஏன், நீ அழகி என்பதில் என்ன சந்தேகம்? ஆரிரத்தில் ஒரு பெண்ணை உன்னைப் போல் நான் பார்த்ததில்லை. எனக்கு இதில் எவ்வளவு பெருமை தெரியுமா?"

"நானும் ஒரு காலத்தில் பெருமைப்பட்டிருக்கொண்டுதான் இருந்தேன். கர்வப்பட்ட காலமும் உண்டு."

"இப்போதும் நீ பெருமைப்படலாம்; கர்வப் படலாம்" என்று மிகுந்த உற்சாகத் தோடு கூறினாள் கோகிலா.

"கோகிலா, அப்படி நினைப்பது தப்பு!" என்றாள் கல்யாணி. "பிறவியிலேயே ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கடவுள் படைத்திருக்கிறார். எல்லோரும் ஒன்று போல் பிறந்துவிட்டால் முகத்துக்கு முகம் வித்தியாசம் தெரியாமல் போய்விடுமே என்றும் அவர் இப்படிப் படைத்திருக்கலாம். நாமாக இதில் பெருமையோ, கர்வமோ அடைவதற்கு என்ன இருக்கிறது? நம் முடைய முயற்சியால் உழைப்பால், குணத்தால் நாம் தேடிக் கொண்டதா இது?"

திடுக்கிட்டாள் கோகிலா. பிறகு "இதைத் தான் பிறவியிலேயே நாம் செய்த அதிர்ஷ்டம் என்கிறேன் நான்" என்றாள்.

"ஊஹும், நான் எதைச் சொல்கிறேனோ அதை முழு மனத்தோடு நம்பிச் சொல்

❖ வனந்திரத்தைப் பாயாகவும், நடத்திரத்தைத் துணையாகவும் கொண்டவன் அவன். அவன் தனியன். ஆனால் தனிமையிலும் தான் இனிமை உண்டு.

❖ நடக்கத் தொடங்கும்போது கீழே தளையைப் பார்க்காதே. தொடர்வானத்தில் உளது லட்சியத்தைப் பதித்துக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கும்போது பாதை சரியாக அமையும்.

அனுபவ முத்துக்கள் ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

❖ நீரில் நீந்த வேண்டுமென்றால் நனைந்துதான் ஆகவேண்டும். பொய் பேசுவது என்றால் மனக்காட்சியை விற்றுத்தான் தீர வேண்டும். முரட்டுத்தனமாக நடப்பதென்றால் கருணையைக் கைவிட்டுத்தான் தீர வேண்டும். கண் எடுக்கக் கிளம்பியவன் புல்பூண்டுக்குத் தனிமீடம் வைக்க முடியாது.

— டாக் ஜாமர்ஷீல்ட்

கிறேன். என் அனுபவத்திலிருந்து சொல் கிறேன். உனக்கு என் அழகு பெருமையா யிருக்கிறது. எனக்கு உன் தாய்மை பெரி தாக இருக்கிறது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு இருந்ததைவிட இப்போது நீ அதிக அழகாக இருக்கிறாய் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?"

"போ, கல்யாணி! என்னைக் கேலி செய் யாதே!" என்று கூறினாள் கோகிலா. மீண் டும் அவளுக்கு அழகை வந்துவிடும்போல் இருந்தது.

கல்யாணியிடம் அவள் மனம் திறந்து பேசத் துடித்தாள். "உன் அழகில் நீ பெருமை கொள்ளாமல் இருக்கலாம். ஆனால் உன் கணவனுக்குப் பெருமை இருக்கிறது. அத னால்தான் எப்போதும் உன்னையே சுற்றி வட்ட மிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்" என்று சொல்லத் தோன்றியது அவளுக்கு. ஆனால் அதை அவள் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும் என்று நினைத்துப் பேசாதிருந்து விட்டாள்.

"சரி; நாழியாகிறது; அவர் ஆபீசிலிருந்து போன் செய்வார். உடனே நான் பேசா விட்டால் அவருக்குக் கோபம் வந்துவிடும்" என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பி னாள் கல்யாணி.

"பார்த்தாயா! பார்த்தாயா! உன் அனு பவத்தை நீயே இப்போது ஒப்புக்கொள் கிறாய்!" என்று அவளைப் பரிசாசம் செய்தாள் கோகிலா. அத்துடன் அவள் நிறுத்தவில்லை. "ஆபீஸ் வேலைகளுக்கிடையிலும் உன் அழகு அவரைக் கவர்ந்து இழுக்கிறது. உன் சிநேகிதி களிடம் நீ பேசுவதைக்கூட அவர் பொறுத் துக்கொள்வதில்லை. மாம்பலத்துக்கு உன் தாயார் வீட்டுக்கு நீ இரண்டு நாள் போன லும் உன் பின்னாலேயே வந்துவிடுகிறாய். ஆபீஸ் முடிந்தால் அடுத்த ஐந்து நிமிடங் களில் வந்து கதவைத் தட்டுகிறாய். கல்யாணி! இப்போதாவது நீ தெரிந்துகொள்: உன் அழகில் யாருக்குப் பெருமையும், கர்வமும் இருக்கவேண்டுமோ அவருக்கு இருக்கிறது!"

கல்யாணிக்குக் கணவனின் நினைவு வந்த வுடன் பரபரப்பு வந்து விட்டது. கோகிலா னின் பேச்சை அவள் கேட்டாளே தவிர, அதற்குப் பதில் சொல்வதற்கு நேரமில்லை.

"சரி, இரு: ஊறுகாயை வேறு பாத்திரத் தில் கொட்டிக் கொண்டு ஜாடியைத் திருப் பித் தருகிறேன்" என்றாள் கோகிலா; "நானேக்கு உனக்கும் இப்படி உன் அம்மா போட்டு அனுப்ப வேண்டுமல்லவா?"

"மெதுவாய்க் கொண்டு வந்து கொடு" என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாக நடந்தாள் கல்யாணி. அவளுடைய நடைபின் பரபரப் பும் அவசரமும் கோகிலாவுக்குப் பெருமை தந்தன. அதற்கேற்றாற்போல் கல்யாணியின் விட்டு டெலிபோன் மனியும் இடைவிடா மல் அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. தன்னு டைய வேலைகளுக்கிடையிலும் மனைவியைக் காண விரைந்து வரும் அவளுடைய அன்புக் கணவன் சிங்காரத்தையும், அவனுடைய இன்குரலைக் கேட்பதற்காக ஒட்டோடிச் செல் லும் அருமை மனைவி கல்யாணியையும் நினைத்துக் கோகிலா ந்ண்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

பாவம்! கல்யாணிக்கே அவளுடைய அழகின் ரகசியம் தெரியவில்லை. அதை இப் போது நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டவள் போல், தனது நிலையை எண்ணி வேதனைப் பட்டாள் கோகிலா.

❖ ❖ ❖

மாலை? வழக்கம்போலவே ஆறு மணி யாகியும் நேசன் வீடு திரும்பவில்லை. ஒரு வேளை எதிர்பாராத விதமாக அவன் அன் றைக்குக் காவாகாலத்தில் வீடு திரும்ப மாட் டானா என்று கோகிலாவுக்கு ஒரு நைப்பாசை. 'முடியாது' என்று வாயால் சொன்னாலும் அவன் சிரித்த சிரிப்பு அவளை அப்படி ஏங்க வைத்தது.

அவன் வரவில்லை.

ஆகவே, ஊறுகாய் ஜாடியைக் கொடுத்து விட்டுச் சிறிது நேரம் கல்யாணியிடம் மனம் விட்டுப் பேசி வரலாம் என்று கோகிலா புறப்பட்டாள். வாசற்படியேறி உள்ளே நுழைந்தவளுக்குக் கல்யாணியின் கணவன் சிங்காரத்தின் பேச்சுக் குரல் கேட்டது. திடுக் கிட்டுச் சற்றுத் தயங்கி நின்றாள்.

சிங்காரத்தின் குரலில் இவ்வளவு கடுமை உண்டு என்பதைக் கோகிலா அன்றுதான் கண்டாள்.

“நீ சொல்வதை என்னால் நம்ப முடியாது. அடுத்த வீட்டுக்குப் போயிருந்தால் ஒரு மணி நேரம் ஆகியிருக்குமா என்ன?”

“ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டேன்.”

“இல்லை! நீ பொய் சொல்கிறாய்! அப்படியே போயிருந்தாலும் மணிக்கணக்காக அங்கே உனக்கென்ன வேலை? எத்தனை நேர நான் உன்னைப் போனில் கூப்பிடுவது?”

“போனில் நீங்கள் எதற்காக என்னைக் கூப்பிட வேண்டும்? அப்படி என்ன அவசரமான வேலை கெட்டுப் போகிறது?”

“என்ன! என்ன சொன்னாய்?” என்று சீறினான் சிங்காரம். அதற்குப் பிறகு அவன் பேசிய பேச்சுக்களைக் கோகிலாவால் காது கொடுத்துக் கேட்க முடியவில்லை. அவளை ஏசினான். தன்னை அவன் ஏமாற்றுவதாய்க் குற்றம் சாட்டினான். கட்டிய மனைவி அழகானவளாக இருந்தால் அவளை கணவனுக்குப் புகை என்ற பழைய பல்லவியைப் பாடினான்.

“இதோ பாருங்கள்! நீங்கள் என்பதை அளவுக்கு அதிகமாக அன்பாக இருப்பதாய் ஊர் உலகத்தை நம்பச் செய்தது போதும். உங்கள் ஆயில் உள்ளவர்கள், இங்கு அக்கம் பக்கத்தில் இருப்பவர்கள், என்னைப் பெற்றவர்கள் இவ்வளவு பேரும் உங்கள் பிரியத்தைக் கண்டு புரிந்துப் போகிறார்கள். அது பொய்யாக வேண்டாம் என்றுதான் நானும் பொறுத்துப் பார்க்கிறேன். உங்கள் கால்களைப் பிடித்துக் கெஞ்சுகிறேன். என் பொறுமையைச் சோதனை செய்யாதீர்கள்.”

“கல்யாணி!” என்று கத்தினான் சிங்காரம்; “நீ எங்கே போயிருந்தாய் என்பதைச் சொல்லி விடு!”

“நீங்கள் எனக்குப் புருஷனில்லை; எனக்குப் போலீஸ்காரர்!” என்று திருப்பிக் கத்தினான் கல்யாணி. “தபால், தந்தி, போன், எப்போதும் நிழல் போல் என்னைப் பிரியாமல் இருப்பது இவ்வளவுமே வெளி வேஷம்! அன்பென்றால் அங்கே அணுஅளவாவது நம்பிக்கை இருக்கும்.”

“நீ எங்கே போனாய்? அதைச் சொல்!”

“பெண்டாட்டி அழகாயிருந்தால் அவளை புகை என்று எவனோ சொல்லியதை நம்பினால் எதற்காக அழகான பொண்ணாய்த் தேடினீர்கள்? நான் ஒரு தாய் ஆகி என் அழகு குலைந்தால் அப்போதாவது என்னை நம்புவீர்களா? அல்லது நான் குருபி ஆகிவிட்டால் அப்போதாவது உங்களுக்கு என்மேல் நம்பிக்கை ஏற்படுமா?”

கோகிலா திடீரென்று உள்ளே நுழைந்தாள். “இந்தா கல்யாணி!” என்று ஜாடியைக் கொடுத்துவிட்டு, “காலையில் உன்னைப் பிடித்து உட்கார வைத்துக் கொண்டதற்கு என்னை மன்னித்துவிடு” என்று சொல்லி விட்டுச் சரேவென்று வெளியில் வந்தாள்.

வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து நெடு நேரமாகியும் கோகிலாவின் உடல் நடுங்கிக்கொண்டே இருந்தது. தாமதமாக ஏழு மணிக்கு வரும் நேட்சன் அன்று மேலும் தாமதமாக எட்டு மணிக்குத்தான் வந்து சேர்ந்தான். கோகிலாவின் மாற்றத்துக்குக் காரணம் அன்னுக்கு விளங்கவில்லை.

“என்மீது கோபமா கோகிலா?”

அவள் அவன் முகத்தை உற்று நோக்கினாள்.

நேட்சன் தன் துணிப் பைக்குள்ளிருந்து ஓர் அழகான பட்டுப் புடவையை வெளியில் எடுத்தான். கோகிலாவின் கண்கள் வியப்பால் மலர்ந்தன.

“நீ தாயாகும் செய்தியைக் கேட்ட அன்றைக்கே உனக்கு இப்படி ஒரு புடவை எடுக்க நினைத்தேன். வருகிற சம்பளத்தைக் கொண்டு இதை வாங்க முடியாது. அதற்காக ஒரு புது வேலையும் தேடிக் கொண்டேன். தினமும் ஐந்தரை மணியிலிருந்து ஏழு மணி வரையில் ஓர் இடத்தில் கணக்கு எழுதுகிறேன். இன்றைக்குத்தான் சம்பளமும் கிடைத்தது.... கோகிலா! இந்தா, இதைக் கட்டிக்கொண்டு நாளைக்கு நீ என்னோடு வெளியில் புறப்பட வேண்டும்!”

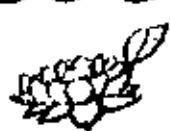
இரண்டு கரங்களிலும் அதை வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு அப்படியே சரிந்து அவன் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டாள் கோகிலா. அவளால் தன் அழகையை நிறுத்த முடியவில்லை. தேம்பித் தேம்பி, விம்மி, விம்மி அழுதாள்.

நேட்சனுக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. அப்படியே அவளை மெல்லப் பற்றித் தூக்கினான். அவள் முகத்தை உற்று நோக்கினாள்.

“என்ன கோகிலா?”

அவளால் வாய் திறந்து எதையுமே பேச முடியவில்லை. அவளுடைய எல்லையற்ற பேரழகை அவனால் அன்றுதான் பரிபூரணமாக உணர் முடிந்தது. அவளுடைய கணவனின் கண்களாகிய பனிக்குக் கண்ணாடியில் அவனது உள்ளமாயிப் போன் தகட்டில் அவளுடைய பிரதிபிம்பம் ஈடு இணையற்ற பேரெழிலுடன் ஒளி செய்வதைக் கண்டு அவள் மெய்மறந்தாள்.

கல்கி ஆகஸ்ட் 1ந் தேதி

ஆண்டுமலர்

சிறப்புகளைச் சிறப்பு மலராக வெளிவருகிறது

உங்கள் பிரதிக்கு
இன்றே உள்ளூர்
ஏஜண்டிடம்
பதிவு செய்து
கொள்ளுங்கள்

சிறப்புச் சிற்பகதை

பாறைத் தெரியும்?

மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தபோது அவள் படுத் திருக்காள். வாத்தியார் கற்றுத் திகைத்து நின்றார். உடனடி முகத்தை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டார்.

"வந்து....."

உள்ளே அவள் சட்டென்று சமாளித்து எழும் சப்தம் கேட்டாள். கையில் விளையுங்கள் ஸ்லாடர்ங்கமாய்ச் சரிந்து கொண்டன. இருட்டின் ஒதுக்கத்தில் அவள் நிமிர்ந்து நிலையாய் நின்று விட்டாள்.

"ஒரு காரியமாய்த் தும்மாராஜமும் வரையில் போய் வரேன்; ராத்திரி எட்டு மணிக்குள்ளே வந்து விடுவேன்!"

"சரி.."

வாத்தியார் அவளை ஒரு தரம் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டார். இருட்டிலும், பால் வெளி போல் அவள் உருவம் தெரிந்தது. "எல்லாம் பிராயம்"

எனிய வார்த்தைகளைத் தான் பொறுக்கிப் போடுகிறார். எனினும் அவற்றுக்கு எத்தனை அழுத்தம்? அவரது எழுத்து நடை அழகுக்குச் சான்று 'யாரைத் தெரியும்?' என்கிற இக்கதை.

"அந்தப் பெண்ணை ஊர் தூற்றி விட்டது. அவள் 'தைத்திரியம்' சொல்கிறதை ஒரு நாள் கேட்டேன். வேதகால மைத்ரேயி வந்து விட்டது போல் தோன்றியது...."

'அவளை அவள் அடைய வேண்டுமானால் ஒரு பிரளயமே நடந்தாகண்டும்' என்று கூறினார் அந்த வைதீகர். ஏன்? எதற்காக? கதையைத் தொடர்ந்து படியுங்கள்.

தம்!" என்று வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டது. கிணற்றடியில் வந்து நின்றார். 'கொட கொட' என்று ராட்டையைச் சுழல விட்டார். தாழ்வாரத்திலிருக்கும் பாணையில் நீரை ஊற்றினார். சற்று ஒதுக்குப்புறமாய், சாக்குப் படுதாவுக்குப் பின்புறம் ஒரு வெண்கலப் பாணையும், அதன்மீது அலுமினியப் பாத்திரங்களும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவள் சாப்பிடுவதற்கு எல்லாம் தயாராக இருந்தன.

ஒலைக் குடையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு விசிறியையும், +ஞ்சியையும் கையில் இடுக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார். பெருமாள் கோயிலுக்கு இடைவழியில் நுழைந்து பெரிய பாட்டையை அணுபியாகி விட்டது. தீயை விரித்துப் பாப்பிரிசுப்பது போல் வெண்கல் சாலை வெளிறி விடுகிறது. 'சரக் சரக்'கென்று செருப்புக்களைத் தேய்த்துக்கொண்டு தம் பருத்த சரீரத்தைத் தூக்கித் தள்ளியவாறு நடந்தார். "ம்... யார் கர்மம் யாரை விட்டது?" மனம் முணுமுணுத்தது. அவளது தோற்றம் கண் முன் வந்தது. வடித்துவிட்டாற்போல் துல்லயமான செளந்தரியம்! ஆயிரம் சந்திரன் விரிந்தது போல் முகத்தில் தேஜசு வீசுகிறது. அவளை நினைக்கும்போதே மனத்தில் இரக்கம் சுரக்கிறது.

அவளுக்காகச் சமைத்து வைத்தது நினைவுக்கு வருகிறது. "அரைக்கிரையை வேக வைத்து வெழுமையாய் மசித்துக் கற்சட்டியில் வைத்திருக்கிறது. குடுவையில் பருப்பு வெந்திருக்கிறது. போகினியில் வெண்டைக் காய்க் குழம்பு சாதம்! சுட்ட அப்பளம் இரண்டு!" அவருக்குச் சட்டென்று நினைவு ஓடியது. 'அட்டா! காய்ச்சிய பால் அப்படியே அடுப்பில் இருக்கிறது. புரை குத்தவில்லையே! புரை குத்தினால்லவா இரவில் மோருக்குச் சரியாக இருக்கும்... இப்போது இவ்வளவு தூரம் எப்படித் திரும்பிப் போவது.....!'

அவர் யோசித்து நின்றார். கொத்தாழி ஆலமரத்துத் திருப்பத்தில் யாரோ வருவது தெரிந்தது. நெற்றி மேல் கைவைத்து நிழல் பிடித்துக் கவனித்தார். "நம்ப சாம்புவாக இருக்குமோ?"

கிட்ட வரவரச் சாம்புவின் உருவம் நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. வழித்த மண்டையில்

வெய்யில் தெறிக்க விறுவிறுவென்று நடை போட்டு வந்து கொண்டிருந்தான். நெற்றியில் வெள்ளியைத் தடவியது போல் விபூதி! மேலே மலையாள முண்டு. கையில் கிரந்தப் புத்தகம். உடம்பெல்லாம் பறித்த வெள்ளரிப் பிஞ்சுபோல் இளமை தளதளக்கிறது.

"சாம்பு! உனக்கு ஆயுசு நூறு! ஒரு காரியமா தும்மராஜபுரம்வரை போய் வரேன். அதற்கிடையே நீ ஒரு காரியம் செய்யணும்!"

"சொல்லுங்கோ மாமா!"

"ஆத்திலே புரை குத்தாமல் பால் உருளியிலே இருக்கு. சிரமத்தைப் பார்க்காமல் போய்ப் புரைகுத்தி வைக்கணும். இன்றைக்கு அத்யயனம் வேண்டாம். இன்னொரு நாள் வைச்சுக்கலாம்."

"சரிதான் மாமா!"

"நான் சொன்னதைச் செஞ்சிட்டு அப்புறம் உன் காரியமாய்ப் போய்க்கோ!" வாத்தியார் சரக்கரக்கென்று செருப்பைத் தேய்த்தவாறு நடக்கலானார். சாம்பு ஊர்த் தெருவை நோக்கி நடக்கலானான்.

இரண்டு மாதங்களாகத்தான் வாத்தியாருக்கு இந்த அலைச்சல்கள். அவருக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கிறது என்று அவனுக்குத் தெரியாது. அதற்காகக் கவலைப்படவும் இல்லை. வாத்தியாரது எல்லாச் செய்கைகளிலும் அவனுக்கு அபார நம்பிக்கை! அவற்றில் தெய்வத் தன்மை இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

தெருவில் நுழைந்து வாத்தியாரது வீட்டை அணுகிவிட்டான். ஒருக்களித்த கதவைச் சற்றுத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். சமையலறையில் நுழைந்து பால் உருளியைக் கீழே இறக்கி வைத்தான். உருளியின் மேலே உள்ள அலுமினிய மூடி வழுவித் தரையில் வட்டமிட்டு விழுந்தது.

"யார் அங்கே?" அவள் குரல் முற்றத்துத் தாழ்வாரத்திலிருந்து கேட்டது.

"நான்தான்!" அதற்குப் பிறகு பல கணங்கள் மௌனம். புரைகுத்திவிட்டுப் பாத்திரத்தை மீண்டும் மூடி வைத்துவிட்டான். பிறகு கைகளைக் கழுவவதற்குக் கிணற்றடி வந்து சேர்ந்தான்.

தாழ்வாரத்துச் சாக்குப் படுதா பின்புறத்தில் நின்றுகொண்டு அவள் பார்ப்பது தெரிந்தது. அவன் தலையைக் குனிந்துகொண்டே

கைகளைக் கழுவிக்கொண்டான். பிறகு எங்கேயோ பார்த்துப் பேசுவது போல் "பாலை உரை குத்தி இங்கே வைச்சிருக்கேன்!" என்று கூறிவிட்டு விறுவிறுவென்று வெளியேறலானான்.

கீழ்ச் சந்திலுள்ள சிவன் கோவில் நந்த வனத்துக்கு இரண்டு வானி நீர் இறைத்து விடுவது அவன் வழக்கம். தலையில் துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு துலாக்கோலைப் பற்றி இழுத்து வானியை நீருள் அழுத்த ஆரம்பித்தான். 'ஏவ் ஏவ்' என்ற ஏக்கக் குரலுடன் துலா முனகிக்கொண்டே மேலெழுந்தது.

"என்ன சின்ன வாத்தியாரே!"

தலையை நிமிர்த்தினான். நாணு மாமா பல்லில் குச்சியை இடுக்கியவாறு நின்று கொண்டிருந்தார். "என்னடா ஒரே குஷி? தலைகால் புரியல்லே! பெரிய வாத்தியார் செளக்கியமாடா?"

"செளக்கியந்தான்!"

"அந்தக் குட்டியும் செளக்கியந்தானேடா?"

"யார்?"

"அதாண்டா! உங்க வாத்தியார் ஒரு புதுச் சரக்கு பிடிச்சுண்டு வந்திருக்காரே!"

சாம்புவுக்குப் புரிந்துவிட்டது. நாணு மாமாவின் நமட்டுச் சிரிப்பும் புரிந்துவிட்டது. "அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது மாமா!" என்று கூறிக்கொண்டே வானி நீரை வடிகாலில் பாய்ச்சினான். சிலுசிலுவென்ற ஒசையோடு நீர் பாய ஆரம்பித்தது. ஒன்று, இரண்டு, என்று பத்து வானிகள் எடுத்து விட்டான். பிறகு அங்கிருந்து அவன் நகர்ந்து விட்டான்.

இன்றைக்கு 'அத்யயனம்' இல்லையென்று ஆகிவிட்டது. உடன் ஊருக்குத் திரும்பி விடவும் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. வாத்தியாரது கிராமத்திலிருந்து நான்கு பர்லாங் தொலைவில் அவனது கிராமம். முக்கால்வாசிப் போது இந்த ஊரில்தான் பொழுது போக்கு.

மறுநாள் போது விடிகிறது. காலைவில் எழும்போதே வாத்தியாரது நினைவு அவனுக்கு வந்துவிட்டது. அவர்மீது அவனுக்கு ஓர் அலாதி அன்பு. தந்தையைவிட அவரிடம் என்ன வசீகரமென்று அவனுக்கே புரியவில்லை.

காலை ஒளி சற்றுக் கூடும்போது, அவன் கிழக்கு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். கிழக்கே அரை மைல் தொலைவில் நத்தம் கிராமம் தெரிகிறது. ஆற்றின் கரையில் மொய்த்த வீடுகளாய்க் கிராமம் தோற்றமளிக்கிறது. அங்கங்கே துவஜ ஸ்தம்பங்கள் போல் தென்னைகள் உயரே போய்க் கப்புகளை விரித்திருக்கின்றன.

வாத்தியார் வீட்டை அணுகியபோது அவன் திடுக்கிட்டு விட்டான். வாத்தியார் பெரிய அம்பாரம் குவித்தாற்போல் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தார். இன்னும் குளிக்க வில்லைபோலிருக்கிறது. நெற்றியில் நீறு பூசியிருக்கவில்லை.

"மாமா!"

அவர் கண்களை விரித்தார். கண்களில் குளமாய் நீர் சுட்டியிருந்தது. எதிர்பாராத அவர் கண்ணீரைக் கண்டதும் அவன் திகைத்து நின்று விட்டான்.

"இன்னும் குளிக்கப் போகவில்லையா?"

"ம்ஹும்.."

மேலே கேள்வியில்லை. நியமங்களில் அவர் அணுவளவும் காலம் பிசகாதவர். சாம்பு ஆச்சரியத்தோடு நின்றான்.

"சாம்பு! இது ஒரு விரதம்டா! ஈசுவரி மேலே கோபப்பட்டு நான் கொண்டுள்ள விரதம்! ஈசுவரி என்னைச் சோதனை செய்கிறாள்." அவர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

"உட்கார்ந்துக்கோ, சாம்பு! ஊரிலே எல்லோரும் பேசிக்கிறது உன் காதிலே விழுந்ததோ இல்லையோ?"

சாம்பு மௌனமாய் நின்றான். பிறகு "ஊரிலே யார் எதைப்பேசினால் எனக்கென்ன? நான் எதையும் கவனிப்பதில்லை!" என்றான்.

"நீ கவனிக்காவிட்டாலும் நான் உன் விடம் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். ஏதுவும் மனசிலே பாரமாக நிற்கக் கூடாது. நான் இப்போது சொல்கிறது முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னாடி நடந்தது. எனக்கு ஒரு தம்பி. மகா கெட்டிக்காரன். துணிச்சல்காரன் கூட. அவனையும் என்னோடு வைதிகத்திலே சேர்க்க என் தகப்பனார் தீர்மானித்தார். தம்பிக்கு இது பிடிக்கவில்லை. தற்காலப் பழக்க வழக்கங்களிலே அவனுக்கு அப்பவே கொஞ்

தியாகப்ரம்ம சபை :: தஞ்சாவூர்

1-8-65 குயிறு மாலை 6-15 மணிக்கு - தஞ்சாவூர் அன்மனை சங்கத் மண்டலில்

ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி

... பாட்டு

கண்டதேவி அழகிரிசாமி

... வயலின்

டி. கே. மூர்த்தி

... மிருதங்கம்

டி. எச். விநாயகராம்

... கட்டம்

டிக்கெட்: (மெம்பர் அல்லாதாருக்கு) ரூ. 10.00, ரூ. 5.00, ரூ. 1.00

P. அருள் நமசிவாயம்
பொக்கிஷதார்

N. கிருஷ்ணமாச்சாரி, G. கிட்டப்பா } கௌரவ
T. N. ராமச்சந்திரன் } காரியதரிசிகள்

சம் பற்று. அப்பாவும் பிள்ளையும் சண்டை போட்டுக்கொண்டா. ஒருநாள் தம்பி வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிப் போனான். அப்பறம் திரும்பி வரவேயில்லை."

வாத்தியார் தெஞ்சு கரகரத்தது. இரண்டு தடவைகள் தும்பிக் கொண்டார்.

"எல்லோரும் அவனுக்கு முழுக்குப் போட்டுட்டோம்! ஆள் மறைஞ்சு நினைவு மறைஞ்சு வருஷக் கணக்காகப் போச்சு. ஆன... போன இரண்டாவது மாசத்திலே திடீர்னு எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதைப் படித்ததுமே மனசு புரண்டு வந்தது. என் தம்பிதான் எழுதியிருந்தான். பாண்டிச்சேரியிலிருந்து எழுதியிருந்தான். "படுத்த படுக்கை யாயிருக்கேன். என்னை அவசியமா வந்து பார்க்கணும்னு எழுதியிருந்தான். போய்ப் பார்த்தேன். இறந்தது கிடைச்ச மாதிரி எனக்கு சந்தேகமும். ஆனால் அது அற்ப சந்தேகம்தான். அவன் ஆள் இளைச்சுத் துரும்பாய்ப் போயிருந்தான். இப்பவோ அப்பவோன்னு உசிரு! அரை மணியிலே அதுவும் இக்குன்னு போயிடுத்து! போறதுக்கு முன்னாலே ஒரு காரியம் செஞ்சுட்டுத்தான் செத்துப் போனான். இந்தப் பெண்ணை — நம்ப வீட்டிலே இப்போ இருத்திண்டிருக்காளே — அவளை என் கையிலே ஒப்படைச்சுட்டுக் கண்ணை மூடினான். அவன் அருண்ம யாய் வளர்த்த ஒரு பெண். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னாலே அம்மா போயிட்டாளாம். அவள் கண்ணைக் கசக்காமல் வளர்க்கணும்னு கேட்டுக் கொண்டான். ஏற்றுக் கொண்டேன். வேறு வழியில்லை!"

வாத்தியார் மெனவமானார். அவர் குரல் இப்போது வெகுவாகக் கம்மிவிட்டது.

"தம்பி யாரைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டான், அவர் குலம் என்ன, கோத்திரம் என்ன என்றுகூட நான் தெரிஞ்சுக்கலை. அதுக்கு இஷ்டமும் படல்லை. அவன் நிம்மதி யாய்ப் போயிட்டான். இங்கே இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான் அவன் நடை, உடை பாவனைகள் எல்லாமே விக்ரியாசமாக இருக்கு. யார்--யாருக்கு என்ன வெல்லாமோ நடக்கிறது. வைதிகத்திலே பிறந்து வைதிகத்திலே வளர்ந்த எனக்கு இந்த மாதிரி ஒரு பந்தத்தை உண்டுபண்ணி விட்டான் சகவரன். இந்தப் பெண்ணு மேலே எனக்கு வெறுப்போ, துவேஷமோ இல்லை. இருந்தாலும் என் தொழிலுக்கு வேண்டிய ஆசாபத்துக்கு ஒத்து வராதிென்று. இந்த உவீட்டிலே நான் ஒரு பகுதியிலேயும், அவன் ஒரு பகுதியிலேயுமா வாழ்ந்து வரோம். எப்படி வாழ்ந்தால் என்ன, நாங்கள் உவர் ஞாயைக் கட்ட முடியுமோ?"

இதற்குப் பிறகு வாத்தியார் சிறிது நேரம் பெருமூச்சு விட்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். பிறகு "சாம்பு! எனக்குக் கிளைற்றி விருந்து இரண்டு வாசி ஐலாம் இடித்துவிடு. குளிச்சகலித்தேன். ஆற்றங்கரைக்குப் போக முடியுமாது போலிருக்கு!"

சாம்பு உள்ளே போகிறான். கிழே வகைய மடித்திருக்கும் தாம்புக் கயிற்றை ராட்டையிலிட்டு இடிக்கிறான். கிழே அண்டா நிரம்பித்

தலையாட்டிப் பொம்மை போல் ஆடுகிறது. அவள் அங்கே கின்று கொண்டிருக்கிறாள். தலையைக் கோதுக் கொண்டு ஹிலாய் நிற்கும். அவளது அழகின் மகிமை அவளைத் தாக்கி நடுங்கச் செய்கிறது. கண்டிராத செளந்தரியத்தைக் கண்டதும் கண்கள் கலங்கி கீர் ததும்பி விடுகிறது. கைகள் என்னோ தானாகவே கூம்ப முயல்கின்றன. யாவும் ஒரு கணத்தின் நடந்து விட்டன. மறுகணம் அவன் வாசலை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

அன்று காலையில் சிறு தூறல் விழுகிறது. சிறிது நேரம் சத்தமே இல்லாது விழந்து விட்டு உடன் தணிந்து விடுகிறது. வந்த வேகம் போலவே உச்சி மேகம் கலைந்துவிடுகிறது. மின்னும் சூரிய வெளிச்சம் கண்ணைப் பறித்துக் கொண்டு வெளி வருகிறது.

கிட்டத்தட்ட உச்சி வேளை நெருங்கும் போது சாம்பு நத்தத்துக்குப் புறப்பட்டான். நெருவில் நுழைந்து வாத்தியாரது வீட்டை அணுகியபோது அவரைத் திண்ணையில் காணவில்லை. வீட்டுக் கதவு ஒருக்களித்திருக்கிறது. உள்ளே இருப்பாரோ என்ற சந்தேகம் மனத்துள் எழுந்தது. அல்லது திரும்பிப் போய் விடலாமா?

"இத்தாருங்கள்!" குரல் கேட்டு அவன் திரும்பினான். பரந்த கடல்கள்போல் கண்கள் விரிந்து நிற்க அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"அவருக்கு உடம்பு சரியில்லை. உள்ளே கொஞ்சம் வந்துவிட்டுப் போங்கள்."

சாம்பு உள்ளே நுழைந்தான். அவள் கண நேரத்துள் இருளில் மறைந்து போனாள். ரேழியில் கோரைப் பாயில் வாத்தியார் படுத்திருந்தார். மேலேயெல்லாம் பார்த்தியிருந்தார். உடலில் ஐராம் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

"மாமா!" அவர் கண் திறக்கவில்லை. அவன் மெதுவாக அவரை உலுப்பி எழுப்பினான். வாத்தியார் கண்ணைத் திறந்தார்.

"யார், சாம்புவா? நாழிகை என்ன இருக்கும்?"

"மத்தியானம் ஆகிவிட்டது."

"அடடடா, நியாம கிஷ்டை இல்லாமல் படுத்துக் கொண்டு இருக்கிறேனா?" அவர் எழுந்திருக்க முயன்றார்.

"இது என்ன மாமா இது?" அவன் அவரைப் பிடித்துக் கீழே அமர்த்தினான். "இந்தக் காய்ச்சலிலே உங்களுக்கு என்ன நியமம் வேண்டியிருக்கிறது?"

"பூஜை பண்ண வேண்டாமா?"

"நான் பண்ணிக் கொள்கிறேன்."

பூஜைக்குத் தயார் செய்ய ஆரம்பித்தான். குடையைக் குருக்கி கொண்டு பழக்கடைக்குப் போனான். கதவைத் திறந்ததும் கண்கள் நிலைகொள்ளாமல் தவிந்தன. வெண்ணெரளிச் செடிகளையெல்லாம் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். கைகளை நீட்டி இந்த விரல்களால் அரளிப் பூக்களைக் காம்போடு கிள்ளி அவன் ஒரு தட்டில் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். தட்டு முழுவதும் வெள்ளை கொழித்துப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. சாம்பு தூரத்தி

கால் விரிப்பு சரும அரிப்பு

அரிப்பு எரிச்சல் முதலிய உபாதைகளை உங்கள் கால் தாங்க முடியாமல் பைத்தியம் பிடித்து விடும் போலிருக்கிறதா? உங்கள் சருமத்தில் வெடிப்புடன் தோன்றி தோல் உரிந்து ரத்தம் கசிவதா? பாதங்களிலும் கால் விரல்களுக்கும் பிடைபிலும் புண்கள் தோன்றி உபத்திரவம் செய்கின்றனவா? இவைகளை வெடித்துக்கொண்டு மேலும் புண்களை உண்டாக்குகின்றனவா? இவைகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் சிங்கப்பூர் செரி: வண்ணாரப்படை, என்று பல பெயர்களில் வழங்கப்படும் ஒருவகைக் கிருமி. மூலகாரணமான இந்தக் கிருமிகளை ஒழிக்கும்வரை இவ்வுபாதைகளிலிருந்து நிவாரணமடைய முடியாது. விஞ்ஞான முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட நிக்ஸோடர்ம் (Nixoderm) முதல் தடவை போட்டவுடனேயே அரிப்பை நிறுத்தி கிருமிகளைக் கொன்று சருமத்தின் புண்ணை ஆற்றி மிருதுவாக்கி சுத்தப்படுத்த ஆரம்பிக்கிறது. நிக்ஸோடர்ம் (Nixoderm) அரிப்பை நிறுத்துவதில் வெற்றி கண்டுள்ளது. மேலும் பாதத்தின் மேலிருக்கும் புண்கள் மேலாகப் பரவும் படை, முகப்பருக்கள் கட்டிகள் முகத்திலோ அல்லது தேகத்திலோ பரவிய பட்டர் தாமரை முதலிய உபாதைகளைக் குணமாக்குகிறது. இன்றே உங்கள் கெமிஸ்டிடம் நிக்ஸோடர்ம் (Nixoderm) வாங்குங்கள். புரண நிரூபிதியை அது நிச்சயமாக அளக்கும்.

கல்சீ

சந்தா விடுதல்

	ஒரு வருஷம்	ஒரு மாதம்
	பை.	ரூ. பை.
இந்தியா இலங்கை	18-00	9-00
பர்மா, மலேயா வெளி நாடுகள்	25-00	12-50

தனிப் பிரதி விலை 35 காசு

சந்தா தொகை முன்னதாக அனுப்பப்பட வேண்டும். வி.பி.பி. கிடையாது.

மானேஜர் ;

கல்கி காரியாலயம், சென்னை - 10

ராம்தீர்த் பிரஹ்மி ஆயில்

(ஸ்பெஷல் நெ. 1)

(ரிஜிஸ்டர்)

கூந்தல் உதிர்வதையும், பொடுகையும் தடுத்து கேசத்திற்கு சரும நிறத்தையும் பளபளப்பையும் அளிக்கும் ஓர் ஒப்பற்ற கூந்தல் தைலம். பல உயர்ந்த மூலிகைகளைக்கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டது. மூளைக்குக் குளிரச்சி யளித்து, ஞாபக சக்தியை அதிகரித்து, கண் எரிச்சலையும் அடிக்கடி ஏற்படும் தலைவலியையும் போக்கி நிம்மதியான நித்திரையை அளிக்கிறது.

யோகாசனப் படம்

எங்கள் யோகாசனப் படத்தில் காட்டியுள்ளவாறு ஆசனங்களை முறைப்படி செய்து வந்தால் நீங்கள் உடல் வலிவு பெற்று ஆரோக்யமாக வாழ்வீர்கள்.

விலை ரூ. 3/- (தபால் செலவு உள்பட)

SHRI RAMTIRTH YOGASHRAM
DADAR, BOMBAY-14

மதராஸ் டிப்போ: 25, நெனியப்ப நாயக்கன் தெரு, மதராஸ் - 3

வேலையே நின்றுகொண்டான். அவள் ஒருதரம் திரும்பினாள். கண்கள் இருநீல வானங்களாய் விரிந்தன. ஒரு தரம் புன்னகையை இலேசாகப் படர்த்திவிட்டு மீண்டும் தன் வேலையைத் தொடங்கினாள்.

“எனக்குக் கொஞ்சம் மீதி வைத்திருங்கள்” என்றான் அவன்.

“உங்கள் பூஜைக்காகத்தான் பறிக் கிறேன்!” அவள் திகைத்து நின்றாள். அவள் கண்கள் நீல விளக்குகளாய் மாறிச் சுடர் சிந்தின. “ஏன் நான் பறித்துத் தரக் கூடாதா?” என்றான் அவன்.

“இல்லை; பூஜை விஷயம்! ஆசாரம் அவ சியம்!” என்றான் அவன்.

“ஏன் நான் சுத்தத்தில் குறைந்தவளா?” அவள் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். இப் போது அவள் கண்களில் நீல ஒளி மறைந்து இரண்டு தீக்கொழுந்துகள் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. உயர்ந்து வளைந்த புரு வங்கள் இந்த உலகத்தையே அளாவி வளைந்திருப்பன போல் தோன்றியது. அந்தக் தீவிரத்தை அவளால் தாங்க இயலவில்லை. அவன் பார்வை ஓடிந்துபோய்த் தரையில் விழுந்து தக்தளிக்கிறது.

அவன் தட்டை தீட்டுகிறான். “நான் பறித்ததென்று மாமாவாக்கு மட்டும் தெரிய வேண்டாம்... அவர் ஏற்றுக்கொள்ள மாட் டார். ஆனால் நீங்கள்...”

அவன் பெற்றுக் கொள்கிறான். பிறகு வீட்டுக்குள் நுழைகிறான். பூஜை ஆரம்ப மாகிறது. அம்பாள் படத்தின் முன் தீபச் சுடர்கள் அந்தரத்தில் தொங்கும் பொட்டுக் களாய்த் தெரிகின்றன. பீங்கான் யானைத் துதிகையிலிருந்து ஊதுவத்திப் புனைகள் சுழன்று லாகிரி உண்டதுபோல் மாமாமாய்ச் சுழன்று மறைகின்றன. அவன் பத்மாசனத் தில் அமர்ந்திருக்கிறான்.

பூக்கள் தண்ணென்று குளிர்கின்றன. ஒவ்வொரு பூவும் ஒவ்வொரு சுடராய்த் தெறித்து அம்பாளது பாதங்களில் விழுகின் றன. அவளது கண்களின் சுடர்கள்தான் அப்படி விழுவன போல் தோன்றுகிறது. பூஜை முடிகிறது.

அவன் புறப்படுகிறான். செலிக்கு ஓரத்தில் ஓர் அரளி மலரைச் செருகியிருக்கிறான். வெளியே போகுமுன் கதவை ஒருக்கனிக்கும் போது அவன் முற்றத்திலிருந்து அவனைப் பார்ப்பது தெரிகிறது. அவளது புன்னகை நெருப்பாக மாறிப் பூத்துப் பிறகு தணிந்து விடுகிறது.

அடுத்த ஒரு வாரத்துக்கு அத்யயனம் இல்லை. வாத்தியார் படுத்த படுக்கையாகவே யிருந்தார். பூஜை செய்ய வேண்டிய வேலை சாம்புவுக்கே வந்தது. தினமும் அவள் பூப்பறித்து வந்தாள். அவை மீது ‘புரோ க்ஷணம்’ செய்த பின்னர்தான் எடுத்துக் கொள்வது வழக்கம்.

அன்று காலை அவன் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தபோது அங்கே அவளைக் காணவில்லை. செடிகளைப் பார்க்கும்போது பூக்கள் அப் படியே கொழித்துத் தெரிந்தன. அவற்றை

ஒருவரும் இன்னும் பறிக்கவில்லை. அவன் ஆச்சரியத்தோடு கண்களை அங்குமிங்கும் அலைய விட்டான்.

அவள் ஒரு கல் மீது அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. மெதுவாக அருகில் வந்தான். அவள் கையை முகத்தில் அழுத்தித் தாங்கி யிருந்தாள்.

“இன்னும் பூப்பறிக்கவில்லையா?”

“நீங்கள் பறித்துக் கொள்ளுங்கள். நான் பறித்தால் உங்களுக்குப் பிடிப்பதில்லையே!”

சாம்பு பதில் பேசவில்லை. தானே பூக்களைப் பறிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் வாய் புருஷ ஸூகத்தத்தை முனக ஆரம்பித்தது. சிறிது நேரத்துக்குள் அவன் பின்புறத்தில் ஒரு குறு குறுப்புத் தோன்றியது. சட்டென்று திரும் பினான். அவள் அங்கே நின்று கொண்டிருந் தாள். அவள் கண்கள் அசையாது அவனையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. அதன் தீவிரத் தைத் தாங்க முடியாது அவன் இதயம் நடுங்கி விட்டது.

“நானே பறித்துக் கொள்வதில் உங்களுக்கு வருத்தமா?”

அவள் சிரித்தாள். அவள் கண்களில் இப் போது நீல மணிகள் குளுமையாய்ச் சுழ லிட்டன. சிறிது நேரம் பதில் பேசாமல் இருந்தாள். பிறகு, “சு. ஏழம்பு, பூச்சி யெல்லாம் இந்தப் பூக்களில் எத்தனை தடவை ஏறி இறங்குகின்றன. அவைகளை விட என் கைகள் அசுத்தமா என்ன?”

அவள் சட்டென்று தன் உள்ளங் கைகளை அவன் முன் விரித்தாள். தாமரை. விரிந்தது போல் கைகள் லாகவமாய் விரிந்திருந்தன. செவ்வரிகளாக அவைமீது ரேகைகள் ஓடி யிருந்தன. தங்க விளிம்பு கட்டிய வளைகள் பளபளத்த கைகள் இரண்டும், பூண் பிடித்த வெண் சங்குகள் போல் தோன்றின.

அவன் பல கணங்கள் துணுக்குற்று நின் றான். பிறகு மெளனமாய்ப் பூக்கூடையை அவன் முன்னே நீட்டினான். மீண்டும் அவள் கண்கள் மலர்ந்தன.

கோடை வளர்ந்து விட்டது. வெகு

நாட்கள் இறுக்கத்துக்குப் பிறகு வானம் மூடிக்கொள்கிறது. பல நாட்கள் மேகங்கள் அடுக்கடுக்காக விதானத்தில் படுத்திருந்தன.

ஒரு நாள் மழைக்காக மூட்டம் குமைகிறது. வானம் கறுத்துப் போய்ப் பூமி இருண்டு விட்டது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ‘சடசட’ வென்று மழை பொழிந்துவிட்டு உடன் நின்று விடுகிறது.

சாம்பு காலையில் ஓலைக் குடலையோடு வந்து சேர்ந்தான். கையில் களை வாங்காத தர்ப்பைப் புற்களும், சரித்துக்களும் நிறைந்து வழி கின்றன. திண்ணையில் வாத்தியார் பெரிய குவியலாய் அமர்ந்திருக்கிறார். சாம்புவைக் கண்டதும் அவர் முகத்தில் பிரகாசம் சுடலிடுகிறது.

“வாப்பா, சாம்பு! உனக்காகக் காத்துண்டிருக்கேன்!”

சாம்பு எதிர்த்திண்ணையில் உட்கார்ந்தான். “உடம்பு சரியாய்ப் போச்சா மாமா?”

கவிஞன் இட்ட து!

அகிலன்

கவி அரசராம் கபிலரின் கண்களிரண்டும் வேல் பட்ட புண்களெனச் சிவந்து கண்ணீர் உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தன. கூரைக் குடி லொன்றின் வாயிலில் நின்றவண்ணம் தம் எதிரில் ஒரு குப்பை மேட்டின் மீது ஏறி நின்று வேடிக்கை பார்த்திருந்த இரு பெண் களையே வேதனையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந் தார் அவர். பெண்களில் ஒருத்தி அங்கவை; மற்றொருத்தி சங்கவை. இருவரும் பறம்பு நாட்டரசன் வேள் பாரியின் செல்வப் புதல் வியர். திருமணப் பருவம் எய்தியவர்கள்.

“ஐந்து ... ஆறு ... ஏழு ...” என்று அவர்கள் தெருவில் ஊர்ந்து சென்ற வண்டி களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். உப்புப் பொதிகளைச் சுமந்து சென்ற மாட்டு வண்டிகள் வரிசையாகத் தெருவில் அசைந் தாடிச் சென்றன.

“கண்கள் செய்த பாவம் இது!” என்று கவிஞர் தமக்குத் தாமே சொல்லிக்கொண்டு தம் கரங்களால் கண்களை மூடிக் கொண்டு விம்மத் தொடங்கினார். அப்போது கூரைக் குடிசைக்குள்ளிருந்து மற்றொரு பெண்மணி வெளியில் வந்தார். அவருக்கு வயது நாற்பது இருக்குமென்றாலும், அவர் மேனியழகு பொன்னால் உருக்கி வார்த்த சிலையை ஒத் திருந்தது. முகத்தில் அறிவின் ஒளி சுடர் விட்டது. புலவரின் மன நிலையைப் புரிந்து கொண்ட அந்தப் பெண்மணி, அவர் துயரத்தை ஆற்றுவதற்கு வழி தேடிக் கொண்டு அருகில் வந்து நின்றார்.

அன்றைக்குப் பேளர்ணமி. அது இரவு நேரம். மாகமறுவற்ற நீல வானத்திலிருந்து முழு நிலவு உலகெங்கும் பாலைக் கொட்டிக் கவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தது. கபிலர் கண் திறந்து தம் அருகில் நிற்கும் நற்பசலையாரைப் பார்த்தார். பிறகு அந்தக் குடிசை

யின் மீது படர்ந்து தொங்கிய பீர்க்கங் கொடிகளையும், கரைக்கொடிகளையும் நோக்கி னார். குடிசையின் கூரையற்ற பகுதிகளை அந்தக் கொடிகள் இட்டு நிரப்பிக் கொண் டிருந்தன.

“நற்பசலை! பார்த்தாயா இந்தக் காட் சியை?” என்று ஈச்சங்குருத்துக்களின் கழிவு களால் நிறைந்த குப்பை மேட்டையும் அதன் மீது நின்றிருந்த இரு பெண்களையும் சுட்டிக்காட்டினார் கபிலர். “பறம்பு மலையின் உச்சியில் நின்று, கோட்டையை முற்றுகையிட்டிருந்த மூவேந்தர்களின் யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள் இவற்றை எண்ணிக் களித்த இதே செல்வங்கள் இன்று குப்பை மேட்டின் மீதிருந்து உப்பு வண்டி களை எண்ணுவதைப் பார்த்தாயா?” கவிஞரின் குரலில் ஏற்பட்ட தழுதழுப்பு நற்பசலையாரின் கண்களைக் கலங்கச் செய்து விட்டன.

“கவி அரசராகிய தாங்களே இப்படிச் கலங்கினால், பேதையாகிய நான் எப்படித் துன்பம் தவிர்க்க முடியும்?” என்றார் நற்பசலை.

“அரசன் என்ற சொல்லை இனிச் சொல் லாதே! அரசன் என்ற சொல்லையே இனி என் செவிகள் கேட்கக் கூடாது. அரசர் களை இந்த நாட்டில் இல்லை; புனி அரசர்களும் இல்லை; கவி அரசர்களும் இல்லை. வேள்பாரி யோடு அரசன் மாண்டொழிந்தான்; அவ னோடு கவி அரசன் கபிலனும் போய் விட் டான். நான் இப்போது கவிச்செருக்கு மிகுந்திருந்த கபிலன் இல்லை. கவித்து வத்தை இழந்துவிட்ட கபிலனின் நிழ லுருவம் இது.”

நற்பசலையார் கபிலரின் குமுறலைக் கேட்டுவிட்டு முத்து முத்தாய்க் கண்ணீர்

கல்கி வாசகர்களுக்கு அகில னைப் புதிதாக அறிமுகம் செய்து வைக்க வேண்டு மென்பதில்லை. சிறுகதைச் சிறப்பு மலருக்கு அவர் எழுதி புள்ள இந்தச் சங்க காலச் சரித்திரக் கதை தமிழ் மண் ணில் விளைந்த கவி வளத்தையும் மன வளத்தையும் சொல்லும் கதை. இன்றைய நாட்டு மன்னாரம் தமிழ்ப் பெருமக்கள் அன் னறைய ஆழத்தை உணர்ந்து போற்றுவர் என்ற ஆவலால் எழுதப் பெற்ற கற்பனை.

உதிர்த்து நின்றார். கபிலரைத் தம் குருவாகக் கொண்ட பெண்பாற் புலவர் நற்பசலையார். மன்னர்களையும் மக்களையும் பாடியதோடு கபிலரையும் சேர்க்துப் பாடியவர் அவர். புலவர்களால் போற்றப்பட்ட பெரும் புலவரான கபிலரின் வேதனை நற்பசலையாரை மிகவும் பாதித்து விட்டது. தேற்றுவதற்கு வழியறியாது தவித்து நின்றார்.

“நற்பசலை! புகழ் பாடிச் செல்லும் புலவர்களை ஆதரிப்போரை நாம் வள்ளல்கள் என்று அழைக்கிறோம். கொழுகொம்பு இல்லாமல் தவித்த முல்லைக் கொடிக்குத் தன் தேரைக் கொடுத்துவிட்டு வந்தானே பாரி, அவனை என்னவென்று அழைப்பது? முல்லைக் கொடியின் துயரைத் தன் துயராய் உணர்ந்த உத்தமனின் பெண்களுக்கா இந்த நிலை வரவேண்டும்? பாரியின் பறம்பு மலையில் அங்கவையும் சங்கவையும் எப்படி வளர்ந்தார்கள் என்று உனக்குத் தெரியுமா? எனக்குத் தெரியும். அவர்களை மார் மேலும் தோள் மேலும் தூக்கி வளர்த்தவன் நான். பெற்றவன் பாரி; வளர்த்தவன் நான்.”

நற்பசலையாருக்கு எல்லாமே தெரியும். கவிஞரின் இதயக் குமுறலுக்கான வேறு காரணங்களும் அவருக்குத் தெரியும். கபிலர் அந்த இரு பெண்களையும் அழைத்துக் கொண்டு மலைநாட்டரசனான விச்சிக் கோளிடம் முத்வில் சென்றார். பிறகு வேளிர் குலத்தரசனாகிய இருங்கோவேளிடம் சென்றார். வேள்பாரியின் செல்வமகளிரை மணந்து கொள்ளுமாறு வேண்டினார். தம்முடைய தீஞ்சுவைக் கவிதையை அவர்கள் முன்பு பாடினார். பேரெழில் மிக்க அந்தப் பெண்களின்

அழகோ, அவர்கள் பிறந்த குடிப் பெரு
மையோ, கபிலரின் கவிதைகளோ; அந்த
இரு அரசர்களையும் இருதயம் உள்ளவர்
களாக மாற்றவில்லை. மூவேந்தர்களின்
வஞ்சனைக்குப் பலியானவன் வேள்பாரி.

பார்த்த பிறகும், கபிலனின்
கவிதைகளைக் காதுகளால்
கேட்ட பிறகும், விச்சிக்கோ
வும் இருங்கோவேளும் இவர்
களை மணக்க மறுத்தார்களே,
இதைவிடவா இந்தப் பெண்க
ளுக்குத் துன்பம் வேண்டும்?
பாரி பேரன் பிறகு எல்லாமே
போய் விட்டன! எல்லாமே
போய் விட்டன!" சின்னத்

அவனது மகளிரை மணந்தால் மூவேந்தர்
களது பகை நேரும் என்று அஞ்சினார்கள்
அவர்கள். மேலும், நாடிழந்து, அரசிழந்து,
செல்வம் அனைத்தையும் இழந்திருந்தனர்
அங்கலையும் சங்கலையும். ஆகவே கபிலர்
நம்பிச் சென்ற அந்த இரண்டு அரசர்களும்
அந்தப் பெண்களை மணக்க இசையவில்லை.

நற்பசலையாருக்கு இவை எல்லாமே
தெரியும்.

"திண்ணையில் சற்று அமர்ந்து பேசு
மோ?" என்று கபிலரை அழைத்து
விட்டு, அவர் 'மறுக்காதிருக்க வேண்டுமே
என்பதற்காக, "நம் துன்பம் குழந்தை
களுக்குத் தெரியாமல் இருந்தால் அவர்
களாவது மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பார்கள்"
என்றார் நற்பசலையார்.

திண்ணைக்குச் சென்று அமர்ந்த கபிலர்
லகுத்தத்துடன் சிரித்தார். "இவர்களைப்
பாரி என்னிடம் விட்டுக் கண் முடியதி
லிருந்து எல்லாத் துன்பங்களையும் அனுப
வித்து விட்டார்கள். பேசும் பொற்சித்திரங்
களான இவர்களைத் தங்கள் கண்களால்

சிறு குழந்தையைப் போல் தேம்பித் தேம்பி
அழுவார் தெய்வத் தமிழ்க் கவிஞர்.

"கவி அரசே! அப்படிச் கூறுதீர்கள்!"
என்று பதறினார் நற்பசலையார். "நாங்
களும் தங்கள் கவி பாடும் நாவும் உள்ளவரை
யில் அவர்களுக்கு ஒரு குறையும் வராது."

"கவி பாடிய இந்த நாவை அறுத்தெறிப்
வேண்டும்! என் கவிதைகளைத் தீயில் சுட்
டெரிக்க வேண்டும்! எல்லாமே இந்தக்
கவிதைகளால் வந்த வினைதான். மூவேந்
தர்கள் தங்கள் வஞ்சனையால் பாரியைக்
கொன்று விட்டதாகத்தான் உலகம் நம்பிக்
கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் பாரியைக்
கொன்றவன் நான். நானேதான் அவனைக்
கொன்றேன்!"

கவிஞரின் சித்தம் துன்பம் தாங்காமல்
குழம்பி விட்டது என்று நினைத்தார்
நற்பசலையார். வேள்பாரியின் வீரம்,
கொடை வளம், அவனது நாட்டு வளம்,
மக்கள் வளம் முதலியவற்றைப் பாடிய பாடி
இன்புற்றவர் கபிலர். அவனிடம் உயிருக்
குயிரான அன்பு பூண்டவர். அந்த அன்பில்

விளைந்த கவிதைகளைக் கண்டு உலகமே வியந்து நின்றது.

“நான்தான் என்னுடைய பேரன்பால் என்னுடைய நண்பனைக் கொன்று விட்டேன்!” என்று மீண்டும் கூறினார் கபிலர். “முல்லைக்குத் தேர் சுந்த அவனுடைய இரக்கம் நிறைந்த இதயத்தை நான் ஏன் புகழ்ந்து பாட வேண்டும்? முந்நூறு ஊர் களையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கிய அவன் கொடை வளத்தை நான் ஏன் போற்ற வேண்டும்? பறம்பு மலையின் மயிலாடும் சோலைகள், குரங்குகள் தாவும் கனிமரங்கள், செங்குழிர் சிரிக்கும் தீஞ்சனைகள், மலை முகட்டில் ஊசலாடும் தேன்கூடுகள், விருந்திட்டு உண்ணும் அவனது குடிமக்கள்..... ஏன், இவற்றை யெல்லாம் இன்பத் தமிழில் நான் பாட வேண்டும்? வேள்பாரிக் கே உரித் தான் புகழை இந்தத் தமிழ் மண்ணெங்கும் நான் பரப்பியதால்தானே மூவேந்தர்களும் அவன் மீது பொருமை கொண்டார்கள்? ஒற்றுமையையே அறியாத அம்மாவரையும் ஒன்று சேர்த்துப் பாரியின் மீது படை எடுக்கத் தூண்டியவை என் பாடல்கள் தாமே?..... நானே கொன்றேன் பாரியை! நானே அவனுக்குக் கூற்றுவனானேன்!”

நற்பசலையாருக்குப் புலவரின் குமுறலைத் தணிப்பது எளிதல்ல என்று தோன்றியது. வேள்பாரியுடன் ஒன்றாகவே கபிலரும் உயிர் நீத்திருப்பார். ஆனால் பாரி தடுத்து விட்டான். தம்முடைய குமாரத்திகளைக் காப்பாற்றும் கடமைகளை அவரிடம் விட்டதால், அவர் வேறு வழியின்றி உயிர் சுமக்க வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்து விட்டது.

நற்பசலையார் தமது மென்றளிர்க் கரத் தால் கபிலரின் வலது கரத்தைப் பற்றித் தம் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். செந்நாப் புலவரின் சிரஞ்சீவிப் பாடல்களைச் சுவடிகளில் எழுதிய கரம் அது.

“ஒருபோதும் தங்கள் பாடல்களைக் குறை கூறுதீர்கள். அவற்றின் அருமையைத் தாங்கள் உணராளிட்டாலும் இந்த நாடு உணரும். வேள்பாரியைத் தங்கள் கவிதைகள் கொல்லவில்லை. மாறாக அவனையும் அவனுடைய நாட்டையும் மக்களையும் கூற்றுவனிடமிருந்து தாங்கள் பறித்து விட்டீர்கள். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்குத் தாங்களும் பாரியும் ஒன்றாகவே வாழ்ந்திருக்கப் போகிறீர்கள். தமிழ் உள்ள அளவும் தங்களால் வாழப் போகிறான் பாரி!”

கபிலரை மெய்சிலிர்க்க வைத்தன நற்பசலையாரின் கொற்கள். அவர் தம் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். தம் உயிருக்கும் மேலான நட்பைக் கவிதைகளில் கட்டிக் காத்திருக்கும் தெம்பு அப்போது தான் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

என்றாலும் அவருடைய ஐயம் முழுதும் தீர்ந்தபாடிಲ್ಲ. “பாரி கொல்லப்பட்டவுடன் என்னுடைய கவிதா சக்தியும் என்னிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டதாக உணர்கிறேன், நற்பசலை!”

“தாங்கள் அப்படிச் சுற்பனை செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் உண்மை என்னவோ நெருக்கு மாறானது.”

“என்ன?”

“ஆமாம், வேள்பாரி உயிருடன் இருந்த போது நீங்கள் ஆனந்தக் களிப்பில் பாடியிருக்கிறீர்கள். எண்ணற்ற பாடல்களை மழை பொழிந்தாற்போல் பொழிந்திருக்கிறீர்கள். அவற்றில் சில பாடல்களேனும் காலத்தால் கரையாது எஞ்சி நிற்கும். ஆனால் பாரியின் பிரிவுக்குப் பின்னர் நீங்கள் மிகுதியாகப் பாடவில்லையென்றாலும், பாடியுள்ள ஒவ்வொன்றும் உங்கள் இதயத்து ஆழத்தின் சேர்க்கை குமுறலாகும். பாரியின் பறம்பு மலையின் இயற்கை வளத்தைக் காலதேவன்கைக் கொண்டு போகக் கூடும். ஆனால் தங்கள் கவிதையில் துடிக்கும் அந்த எழிற் காட்சிகளிடம் அவனால் நெருங்கவும் முடியாது. ஓர் உயிர் மற்றோர் உயிருக்காகத் துடிக்கும் துடிப்பு இருக்கிறதே, அதை நினைத்து நினைத்து ஏங்கும் பெருமூச்சு இருக்கிறதே, அதற்காகப் புலம்பும் அழுகை ஒலி இருக்கிறதே இவ்வளவையும் இன்னும் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் தமிழ் சுற்றோர் அனுபவிக்கப் போகிறார்கள். உங்கள் கவிதாசக்தியின் ஆவேசமாக உங்கள் உயிர் மூச்சில் கலந்து நிற்கிறான் பாரி!”

நற்பசலையாரும் கண்ணீர் மாலை தொகுத்தார்; கபிலரும் கண்ணீர் உதிர்த்தார். அது வரை அவர்களது உள்ளத்தில் தேங்கிய துன்பம் அந்தக் கண்ணீரின் சங்கமத்தில் கரையத் தொடங்கியது. அங்கவையும் சங்கவையும் தங்கள் விளையாட்டு முடிந்து அங்கு திரும்பி வந்தார்கள். கரத்துக்கொருவராக அவர்களைப் பற்றிக் கொண்டு அவர்களது நெற்றிகளில் முத்தமாரி பொழிந்தார் கபிலர்.

“கபிலன் எங்கு இருந்தாலும் அவன் கவி அரசன்! அவன் இருக்குமிடம் தமிழ் வாழும் அரண்மனை!” என்று உற்சாகமாய் முழங்கினார் கபிலர். “பீர்க்கங்கொடியும் சுரக் கொடியும் படர்ந்த இந்த ஓட்டைக் குடிலுமே, இங்கு கபிலனும் பாரியின் மகளிரும் பசலையாரும் இருப்பதால் பொன் மாளிகையாகி விட்டது. விரைவில் நான் எடுத்த காரியத்தை முடித்தே திருவேன்! வெற்றி கரமாக முடிப்பேன்!”

மறு நாள் பொழுது பொன்னைத் தூவிக் கொண்டு புலர்ந்தது. கவிஞர் இருவரும் பாரி மகளிர் இருவரும் கால்நடையாகக் கிளம்பினார்கள். வடகிழக்கே பெண்ணையாற்றை அடுத்த திருக்கோவலூரை நோக்கி அவர்கள் நடந்தார்கள்.

திருமுடிக்காரி என்ற மலையமான் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் மலைய நாட்டின் அவைக்களப் புலவராக இருந்தவர் கபிலன். வள்ளலான காரி, கபிலரையும் கவிஞர் என்ற முறையில் போற்றி வளர்த்தா னென்றாலும், அவருடைய தனித்தன்மையை உணர்ந்து அவருக்குத் தனிச் சிறப்பளிக்கத் தவறி விட்டான். மற்ற எத்தனையோ புலவர்களில் கபிலரும் ஒருவர் என்று அவன் எண்ணி விட்டான் போலும்! கவித் திறனும் அதனால் விளைந்த செருக்கும் கொண்ட

கபிலர் அதைச் சுட்டிக்காட்டி ஒரு பாடல் பாடிவிட்டு, பாரியின் பறம்பு நாட்டுக்கு வந்தார். கபிலரின் கவித்துவ சக்தியை, அவருடைய ஆழத்தை, அவரது கற்பனையின் தனி அழகைக் கண்டு கொண்டான் பெரும் கவிச்சுவைஞான வேள்பாரி. கவிஞருக்கு வேறென்ன வேண்டும்? தம்மை மறந்து அவர் மன்னனை, நாட்டை, மக்களைப் பாடினார். தம்மைத் தமிழுக்கே தந்துவிட்ட அவரைக் கண்ணே போல் காக்கும் பொறுப்பைப் பாரி ஏற்றுக் கொண்டான். பறம்பு மலை நாட்டில் தமிழ் மழை பொழியச் செய்து பண்புப் பயிர் வளர்த்து வந்தார் கவிஞர். பாரியின் புகழ் தமிழ்ப் பாரெங்கும் பரவியது. புகழால் தொடரும் பகை உணர்ச்சி மூவேந்தரின் உருவில் வந்து பாரியைக் கொன்றது. கவிரசர் மிடுக்கோடு நடந்தார். மீண்டும் திருக்கோவலூரை நோக்கி.

மலையமான் திருமுடிக்காரி இப்போது உயிருடன் இல்லை. அவனுடைய இருமக்களான தேர்வண்மலையனும் திருக்கண்ணனும் ஆட்சி செய்து வந்தார்கள். கடைசி முறையாக அவர்களிடம் வேண்டுகோள் விடுப்பது என்றும் அவர்களது செவியும் தமிழுணராச் செவியாக இருக்குமானால், பெண்ணையாற்றில் ஒன்றாகி மூழ்கி உயிர் துறப்பது என்றும் முடிவு செய்திருந்தார் கபிலர்.

பறம்பு மலையிடைப் பிறந்த மணிகளாம் பாரியின் மகளிரை யாருக்காவது எப்படியாவது மணம் செய்து கொடுத்து விட்டால் போதுமென்று அவர் நினைக்கவில்லை. அரசனுக்குப் பிறந்தவர்கள் அவர்கள்; அரண்மனையில் வாழ்ந்தவர்கள் அவர்கள். 'புலி பசித்தால் புல்லைத் திண்டுமா?' என்று உறுயிக் கொண்டே நடந்தார் அவர்.

நற்பசலையாருக்குக் கவிஞரிடம் ஏற்பட்டிருந்த புத்துணர்ச்சி எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொடுத்தது. வினையாட்டாகக் கூறினார். "குடைநிழல் இருந்து குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர் நடை மெலிந்து ஓர் ஊர் நண்ணினும் நண்ணுவர்" என்ற சொற்கள் எவ்வளவு உண்மையான சொற்கள்!

"அதையே நான் மாற்றிப் பாட விரும்புகிறேன். 'நடை மெலிந்து ஓர் ஊர் நண்ணுவரேனும் குடைநிழலிலிருந்து குஞ்சரம் ஊர்வர்' என்று கூறிக்கலகலவென்று நகைத்தார். அவருடைய வெண்கலச் சிரிப்பு தொலைவில் வந்து கொண்டிருக்கும் யானைகளின் மணியோசை போல் அங்கவைக்கும் சங்கவைக்கும் ஒலித்தது.

ஊர்ப்புறத்தே ஒரு வீட்டில் தங்கிக் கொண்டு, காரியின் மக்களுக்கு ஓர் ஓலை எழுதினார் கபிலர்: "கவி அரசனும் கபிலனே முதன் முதலில் போற்றிய பெருவள்ளல் காரியின் வீரப் பெருமக்களே, உங்களை நான் என் செந்தமிழால் வாழ்த்துகிறேன். நாம் தந்தை காலத்தில் இந்த நாட்டை விட்டுச் சென்றவன் இப்போது திரும்பி வந்துள்ளேன். கபிலனின் கவிப் பெருமையையும் அவனைப் போற்றிய வள்ளல் பாரியின் பெருமையையும் நானே உங்களுக்கு இனிச் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. நீங்கள் இன்று உயிர் பிழைத்திருப்பதும் நாடாள்வ

நாற்பத்தி இரண்டு அறைகள் கொண்ட செல்வம் கொழிக்கும் மாளிகையில் சிமான் மகனாகப் பிறந்தார். ஆனால் அந்திய காலத்தில் நிராதரவாக ஓர் ஒதுக்குப்புற ரயில் நிலையத்தில் உயிரை விட்டார். இளமையில் ஆடை அலங்காரத்துக்காகவும் ஆடம் பர வாழ்க்கைக்கும் பணத்தை வாரி இறைத்தார். கடைசிக் காலத்தில் தம் அறையைத் தாமே பெருக்கிச் சுத்தம் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. வாலிபத் துடிப்பில் அவர் செய்யாத பாபங்கள் இல்லை. வயோதிக நிலையிலோ அவர் காண்போர் பிரமிக்குமளவில் ஆண்டவனின் உபதேசங்களைக் கடைப்பிடித்தார். கல்லூரி வாழ்க்கை அவருக்கு வெற்றியளிக்கவில்லை. ஆனால் கால ஓட்டத்தில் அவர் ஒரு தலையிறந்த எழுத்தாளனாக மாறி உலகம் என்றென்றும் போற்றி மறக்க முடியாத இரண்டு நவீனங்களின் ஆசிரியரானார். மனமான புதிதில் அவரும் அவர் மனைவியாரும் அடிக்கடி ஆண்டவன் சந்நிதியில் மனடியிட்டுத் தங்களுடைய இவ்வுலக இன்பம் என்றென்றும் இப்படியே நிரந்தரமாக நிலைத்துவிட வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்ததுண்டு. ஆனால் ஐம்பதாண்டு மன வாழ்க்கைக்குப் பிறகு, என் மரணத் தறுவாயிலும் என் மனைவி என்னை நெருங்கக் கூடாது என்று சொல்லி மனம் வெதும்பியதுண்டு.

காரணம் மனைவி, ஆடம்பரத்தையும் புகழையும் பணத்தையும் வேண்டினாள். கனாவனோ அவ்வயனைத்தையும் அலட்சியம் செய்து ஒதுக்கினார். தந்தையினிடம் தன்னுடைய மகள்களில் ஒருத்தி அதிக அன்பு செலுத்துகிறாள் என்ற ஒரே காரணத்தினால் அவளை விட்டை விட்டே தூரத்தினாள். அவள் படத்தையும் ஆத்திரத்தினால் துப்பாக்கி கொண்டு சுட்டாள். காரணம், அவர் தனக்கு எந்தவிதமான பண வரவும் இல்லாத வகையில் தம் நூல்களைப் பிரசுரிக்கும் உரிமையை நாட்டு மக்களுக்கு இலவசமாகக் கொடுக்க முன்வந்தார்.

அவருடைய வாழ்க்கையில் கடைசி இருபது ஆண்டுகளில், புண்ணியக்கேத்திரங்களுக்குப் போகும் பக்தர்கள் போல், பொது ஜனங்கள் லட்சக்கணக்கில் அவரைத் தரிசனம் செய்யவும், அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கவும் வந்து போனார்கள். அவர் தம் வாழ்நாளில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்களில் அடங்கும் விஷயங்களை எழுதினார். ஆனால் அவரைப் பற்றியோ, பிறர் இருபத்தி மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட புத்தகங்கள் எழுதினார்கள். பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் அவரைப் பற்றி ஐம்பத்தி ஆறுபிரத்துக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள் வெளியாயின.

மகாமேதை, ஞானி என்று உலகத்தோரால் பாராட்டப்பட்ட அவர்தான், 'அன்னா கரினா, போரும் அமைதியும்' என்ற இலக்கியங்களை ரொஷ்டித்த டால்ஸ்டாய். - மேனா

தும் ஒரு கவிஞனின் கவிதை பெற்ற வரத் தால் விளைந்தவை என்பதை மறந்திருக்க மாட்டார்கள். சின்னஞ் சிறு குழந்தைகளாக நீங்கள் இருந்த காலத்தில் உங்களைச் சிறைப் படுத்திச் சென்று சோழன் கிள்ளிவளவன் தன் யானையின் கால்களில் இடறச் சொல் வியது உங்களுக்கு நினைவிருக்கும். வரலிருக் கும் ஆபத்தை உணராது நீங்கள் அந்த யானையைக் கண்டு வியப்போடு விழித்து நோக்கியபோது, உங்களுடைய உயிரைக் காக்க ஒரு கவி பாடிய கோலூர்க்கிழான் ஒரு கவிஞன். அவன் பாடிக் கேட்டுப் பரிசி லாகப் பெற்ற அதே உயிரை இப்போது நானும் கேட்கிறேன். எனக்காகக் கேட்க வில்லை. என்றுமே தனக்காக வாழ்ந்ததில்லை தமிழ்ப் புலவன். திருமகளையும் கலைமகளையும் ஒத்த இரு தெய்வ மங்கையருக்காக உங்கள் உயிரை நான் யாசிக்கிறேன். வேள்பாரியின் உயிராம் அன்பும் அறமும் ஊற்றெடுக்கும் தீஞ்சுளையில் மலர்ந்த இரு செங்கழுநீர் மலர்களை உங்களுக்குச் சூட்டி மகிழ வந் திருக்கிறேன், பட்டத்து யானை, பரிவாரங்கள் அணிமணிகள் இவற்றை இந்த ஓலை கொண்டு வரும் பெண்பாற் புலவர் நற்பசலையார் வாயிலாக அனுப்புகள். நற்பசலையாரே உங்களது எதிர்காலத்து அவைக்களப் புலவராக விளங்குவார்கள்!"

ஓலையை நற்பசலையாரிடம் கொடுத்து. "நற்பசலை! காரியின் மக்களில் மூத்தவனும் திருக்கண்ணனை முதலில் உன் தமிழ்க் கவியால் வாழ்த்தி விட்டுப் பிறகு இந்த ஓலையைக் கொடு" என்றார் புலவர்.

"ஏன், தாங்கள் பாடவில்லையா?"

"வேண்டாம்! என் பாட்டின் புகழ் என் நண்பன் பாரிக்கு விளைவித்த இன்னல் போதும். என் மகளிரும் அவருக்கு மாலை யிடவிருக்கும் மருமக்களும் சிறப்பாக வாழ வேண்டுமென்பதற்காகவே நான் கவி பாட வில்லை. இனிமேல் நான் கவி பாடுவதையே விட்டு விட்டேன்!"

திடுக்கிட்டார் நற்பசலையார். "சென்று வா!" என்று கட்டளையிட்டார் கவிஞர்.

சற்றைப் பொழுதுக்கெல்லாம் திருக் கோவலூர் நகரத்துப் பெருமக்கள் ஒரு பேரெழிற் காட்சியைக் காணத் தெருக்களில் கூடி நின்றனர். பல்வகையான இசைக் கருவிகள் முழங்க, பட்டத்து யானையின் மீது திருமகளும் கலைமகளுமாகப் பாரி மகளிர் இருவரையும் தம் பக்கத்தில் அமர்த்திக் கொண்டு, நற்பசலையார் மெய்ம்மறந்த பரவச நிலையில் அருகேயிருக்கப் பவனி வந்தார் கபிலர்.

நல்லதோர் நாளில் திருமுடிக்காரியின் மக்களாம் திருக்கண்ணன், தேர்வண்மலையன் இருவருக்கும் வேள்பாரியின் மகளிர், அங்கலை சங்கலை இருவருக்கும் திருமணம் இனிது நிறைவேறியது. பெண்களுக்குத் தாயாகவும் அரசவைப் புலவராகவும் நற்பசலையாரை அங்கு 'தங்கச் செய்தார், கவிஞர் கபிலர்'.

பிறகு விடைபெறும் நாள் வந்தது. விடை கேட்டார். அனைவரும் துடித்தனர்.

"தாங்கள் கவி பாடவேண்டாம்; உட னிருங்கள் போதும்!" என்றனர் மலைய மான்கள். "தந்தையாரே! எங்களைப் பிரிந்து செல்லாதீர்கள்!" என்று தடுத்துக் கதறினர் பெண்கள். நற்பசலையார் தமது கவி ஆழம் நிறைந்த நெஞ்சில் கபிலர்பால் எத்தகைய அன்பு கொண்டிருந்தாரோ தெரியாது. அவர் பாதங்களைப் பற்றிக் கொண்டு கண்ணீர் வடித்தார்.

"இவ்வுலகக் கடமை எனக்கு முடிந்து விட்டது. என் கவி கேட்கக் காத்துத் துடிக்கிறான் என் நண்பன். அவனுக்காக என் உயிரும் துடிக்கிறது" என்றார் கபிலர். அவர் பிடிவாதத்தை யாராலுமே தடுக்க முடியவில்லை.

பெண்ணையாற்றங் கரைக்குச் சென்று அவர் ஒரு மலைக் குகையில் வடக்கு நோக்கி அமர்ந்தார். உணவில்லை; உறக்கமில்லை. பேச்சில்லை. சிலையாக உட்கார்ந்திருந்தார். அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

துறவியாக அவர் இருந்திருந்தால் நாள் கணக்கில் வடக்கிருந்து சிறிது சிறிதாக அவர் உயிர் துறந்திருக்க முடியும். அவரோ தூய உணர்ச்சிகள் பொங்கும் மனத்தவரான கவிஞர். துறவின் பொறுமை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மேலும், நாள்தோறும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு கண்ணீர் வடிக்கத் தொடங்கினார்கள் மற்றவர்கள்.

அவர் ஒரு புது முடிவுக்கு வந்தார். ஒரு நாள் காலையில் யாரும் அங்கு வரும் முன்னரே தீ வளர்க்க ஏற்பாடு செய்து விட்டார். என்றாலும், தீ கொழுந்து விடுவ தற்கு முன்பு அரண்மனைக்குச் செய்தி எட்டி விட்டது. ஒடோடியும் வந்தார் நற்பசலையார் தம் மகளிர் இருவரோடு. மலையமான்களும் மக்களும் கூடிவிட்டனர்.

"கண் கலங்காதீர்கள்! எனக்கும் பாரிக் கும் என்றுமே சாவில்லை என்ற உண்மையை எனக்கு. நற்பசலையார்தான் உணர்த்தினார். தமிழ்க் குலம் இரக்க உணர்ச்சியோடும், அன்போடும், நட்போடும் உறவாடி வாழ வேண்டும். இதைச் சொல்ல எனக்குப் பாரி ஒரு தூண்டுதலாக விளங்கினான். இதோ, என்னெதிரிலும் என்னை அணைத்துக்கொண்டு தழுவி மகிழ்வதற்கு அவன் அன்பின் ஒளி மிக்க தியாய்ச் சுடர்விட்டு அழைக்கிறான். எங்களுக்காக யாருமே வருந்தாதீர்கள். இந்த அன்பின் ஒளிமிக்க நெருப்பைத்தான் நான் என் கவிகளில் முட்டியிருக்கிறேன். நீங்கள் விரும்பும்போதெல்லாம் அங்கு எங்களைக் கண்டு மகிழுங்கள். அந்த நெருப்பை உங்கள் உள்ளத்தில் கனியச் செய்யுங்கள்!"

கபிலரும் பாரியும் ஒன்று கலந்தனர். பெண்ணையாறு அங்கு கூடியிருந்தோரின் விழிகள் வழியே பெருக்கெடுத்து அழுதது.

கபிலர் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார் என்று கூறு வோரும் உளர். திருக்கோவலூர்க் கல்வெட்டொன்று 'முத்தமிழ்க் கபிலன் அளல் புகந்து' உயிர் நீத்த தாகவும் அதுகண்டு அலுபுளல் பெண்ணையாறு அழுததாகவும் கூறுகிறது.

ரமாமணி தும்பற்குருள்!

தும்லன்

சென்னை சென்ட்ரல் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் நிற்குகொண்டிருந்த பம்பாய் மெயில் வண்டி புறப்படத் தயாராய் இருந்தது.

அப்போது ஒரு பிரயாணி ஒரு சிறிய தோல் பெட்டியுடனும், ஒரு சிறிய படுக்கையுடனும் பிளாட்பாரத்துக்குள் வேகமாக வந்தார். அவர் ஓடோடியும் சென்று எஞ்சினுக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஒரு முதல் வகுப்புப் பெட்டிக்குள் ஜன்னல் வழியாகத் தமது சாமான்களை வீசி எறிந்தார். பிறகு கதவைத் திறந்து கொண்டு அவர் உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்ததுதான் தாமதம், வண்டி புறப்பட்டு விட்டது.

ஓடி வந்ததனால் ஏற்பட்ட சிரமம். அவர் மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்கப் பொத்தென்று ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார். அது ஒரு 'கூபே' பெட்டி. அவர் உட்கார்ந்திருந்த ஆசனத்தைத் தவிர, மேலே ஓர் ஆசனம் மட்டும் இருந்தது. அதில் பிரயாணி யாரும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. யாராவது இருக்கிறார்களா என்று பார்க்கவும் அவர் முயலவில்லை.

சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகுதான் அவர் மூச்சு விடுவது நிதானத்துக்கு வந்தது. உடல் பட்படப்பு அடங்கிற்று. தோல் பெட்டியை எடுத்து ஆசனத்தின் கீழ் வைத்தார். உட்கார்ந்த வண்ணமே படுக்கையை விரித்துப் படுத்தார். பிறகு தலையணையின்கீழ் வைத்திருந்த புத்தகங்களில் ஒன்றை எடுத்தார். அது தமிழ் நிகண்டு. அதைப் புரட்டி மேலெழுந்தவாரியாகப் படிக்கலானார்.

வண்டி வேகமாகப் போகத் தொடங்கியது.

அவர் தமது சுழுத்துச் சங்கிலி ஒரு பக்கமாகத் தொங்கியதை இழுத்து விட்டுச் சரியாகப் போட்டுக் கொண்டார். அவருக்கு வயது சுமார் நாற்பத்தைந்து இருக்கும். குள்ளமானவர். ஆனால் பருமனாக இருந்தார். முகம் ஓரளவு கவாச்சிகரமாக இருந்தது. ஆனால் அதில் அகம்பாவக் களை சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அவர் நிகண்டில் 'பேய்' என்பதற்கு உபயோகிக்கக் கூடிய மற்ற வார்த்தைகளின் ஜாபிதாவைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருக்குத் தூக்கம் மேலிட்டுக் கண்கள் கழன்றன. கையில் புத்தகத்தைப் பிடித்தவண்ணம் அப்படியே தூங்கி விட்டார்.

வண்டி மிகவும் வேகமாய்ச் சென்று கொண்டிருந்தது. பிரயாணி குறட்டை விடலானார்.

வண்டி திருவரலங்காடு ஸ்டேஷனைக் கடந்து சென்ற சமயம், அவரது கையிலிருந்த புத்தகம் கீழே விழுந்தது. அப்போது அவர் தூக்கம் சற்றுக் கலைந்து கண்கள் இலேசாகத் திறந்து கொண்டன. எதிரில் ஏதோ பிசாசு மாதிரி நிற்பது போலும், அது தம்மையே உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பது போலும் அவருக்குத் தோன்றியது. தாம் தூங்குவதற்கு முன்னர் புத்தகத்தில் 'பேய்' என்ற வார்த்தையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததனால் ஏற்பட்ட பிரமையோ என்று எண்ணினார். ஆனாலும் மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கத் தெரியவில்லை. கண்களை நன்றாகத் திறந்து பார்த்தார்.

"புத்தகம் கீழே விழுந்து விட்டது ஸார்!" என்று கூறிக் கொண்டே ஜன்னல் பக்கம் திண்ணிருந்த அந்த உருவம் புத்தகத்தை எடுத்து ஆரனத்தின் மீது வைத்தது.

படுத்திருந்த பிரயாணி திடுக்கிட்டவராய் எழுந்து உட்கார்ந்தார். அது மனிதன்தான் என்று தெரிந்தது. "வண்டி நடுவில் ஓரிடத்திலும் நிற்கவில்லையே. எங்கே ஏறி வீரர்கள்?" என்று விசாரித்தார்.

"நான் சென்னையிலேயே தான் ஏறினேன். ரொம்ப முன்னாடியே வந்தேன். மேலே படுத்துத் தூங்கிவிட்டேன்" என்று மற்றவர் தெரிவித்தார்.

"நான் வண்டி கிளம்பும்போதுதான் ஓடிவந்து ஏறிக் கொண்டேன். மேலே யாராவது இருக்கிறார்களா என்று கூடப் பார்க்கவில்லை. ஓடிவந்த களைப்பு. உடனேயே கண்ணயர்ந்து விட்டேன்" என்று உட்கார்ந்திருந்தவர் கூறினார். பிறகு

மர்மக்
கதை

மர்மக்கதை எழுத வேண்டும் என்றுதான் கேட்டுக் கொண்டோம். ஆனால் துமிஸினிஸ் வழக்கமான ஹாஸ்யமும் கிண்டலும் அவர் பேசு முனையை விட்டுப் பிரிய மறுத்து மர்மக்கதையின் மதிப்பைப் பெருக்கி விட்டனவே பன்மடங்காக!

தமது படுக்கையைக் காட்டி, "உட்காருங்கள்" என்று. !

அந்தப் பிரயாணி அதற்காக வந்தனம் தெரிவித்துவிட்டு உட்காரப் போனபோது முன்னாக்கிரதையாய்த் தலையை நன்றாகக் குனிந்து கொண்டார். ஏனென்றால், அவர் நல்ல உயரம். உடல் ஒல்லியாயிருந்தது. ஆனால் நரம்புகள் விரைம் பாய்ந்திருந்தன. சுமார் அறுபது வயதிருக்கும். அவர் உதடுகளில் ஒருவிதமான புன்னகை தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. கண்களில் ஒரு திருட்டுப் பார்வை தாண்டவமாடியது.

"தாங்கள்.....!"

"ரத்னம், கதாசிரியர்!" என்று தங்கச் சங்கிலிக்காரர் பெருமையுடன் கூறினார்.

"ஓ! புகழ்பெற்ற சிறுகதை ஆசிரியர் ரத்னமா? இப்போது ஞாபகம் வருகிறது! தங்களுக்குக் கதாரத்னம் என்ற பட்டம்கூட உண்டல்லவா? தங்களைப் பார்க்க மிகவும் சந்தோஷம்" என்று கூறிக் கொண்டே அவர் ரத்தினத்தின் கையைப் பிடித்துப் பலமாகக் குலுக்கினார்.

ரத்தினத்துக்குத் தம் விரல்கள் முறிக்கப்பட்டு விடுவது போல் இருந்தது. அவர் அவற்றைப் பிடித்து விட்டுக் கொண்டே, "தாங்கள்.....!" என்றார்.

"பாண்டியன் என்று பெயர். சுகவாசி என்கிறார்கள், அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவன்" என்று அந்த மனிதர் தெரிவித்தார். பிறகு, "எதுவரையில் போகிறீர்கள்?" என்று விசாரித்தார்.

"பம்பாய்க்கு. அங்கே ஒரு சங்கத்தார் எனக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப் போகிறார்கள்!"

"அடடா! அந்த வைபவத்தை நான் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. வழியில் ராஜம்பேட்டையில் ஓர் அவசர காரியமாக இறங்க வேண்டியிருக்கிறது. உங்களை ரொம்ப ரொம்ப நாட்களாகப் பார்க்க வேண்டுமென்பது. இங்கே சந்தித்தது நல்லதாய்ப் போயிற்று. வீட்டில் சாவகாசமாகப் பேச முடியாது. இப்பொழுது ராஜம்பேட்டை வரை பேசிக் கொண்டே போகலாம். தமது பேச்சில் தலையிட ஒரு முன்னுரவது மனிதரும் இல்லை" என்று பாண்டியன் திருப்தி தோன்றக் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட போது ரத்தினத்துக்குக் கவலையாகி விட்டது, தமது தூக்கத்துக்கு ஆபத்து வந்துவிடப் போகிறதே என்று!

"எதைப் பற்றிப் பேசப் போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார் ரத்னம்.

பாண்டியன் சிரித்தார். "சிறுகதை மேதையிடம் எதைப் பற்றிப் பேசுவது? சிறுகதையைப் பற்றித்தான்" என்றார்.

பாண்டி அரக்கோணம் ஜங்ஷனில் வந்து சிறிது நேரம் நின்றது.

"நீங்கள் சிறுகதைகள் படிக்கிற வழக்க முண்டாக்கும்?" என்று ரத்னம் கேட்டார்.

"நிறையப் படிக்கிறேன். இன்னும் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மாபஸானின் கதைகள் எல்லாம் தெரியும். சிறுகதைகளின் பிதாவான அவர்..." என்று பாண்டியன் கூறியதைக் கேட்டபோது ரத்னத்தின் முகத்தில் அருவருப்புத் தோன்றியது.

"சிறு கதைபின் பிதாவா?" பரிசாசத் தொனியில் கேட்டார் அவர்.

"டால்ஸ்டாயின் கதைகள்..." பாண்டியன் ஆரம்பித்தார்.

"வழுவழா குழகுழா என்றிருக்கும். நடையில் விறுவிறுப்பே கிடையாது."

"ஓஹென்றியின் கதைகள் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்!" என்று பாண்டியன் உற்சாகத்துடன் கூறியபோது ரத்னம் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். "மிஸ்டர் பாண்டியன்! நான் உங்களுக்காக மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். ஒஹென்றியின் கதைகள் கதைகளா? கேவலம் ஹாஸ்யக் கதைகள்! கடைசியில் ஓர் எதிர்பாராத முடிவு வேறே!"

"அப்படிப்பட்ட முடிவு வரும்படி எழுதுவது கற்பனைத் திறனைத்தானே காட்டுகிறது? பலரால் அது மாதிரி எழுத முடிவ

தில்லை. நீங்கள் அம்மாதிரி ஒன்றே ஒன்று எழுதுங்களேன்!"

"எதற்காக அது மாதிரி எழுத வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். அந்த மனிதர் காஷிய ராக இருந்து பணத்தை அபேஸ் பண்ணி விட்டு ஜெயிலுக்குப் போய் வந்தார். அப்படிப்பட்ட ஆசாமி எழுதிய கதைகளைப் படிப்பதே பாவம்!"

"ஸாமர்ஸெட் மாமின் கதைகள்!" என்று பாண்டியன் கூறியபோது ரத்னம் தம் தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

இப்படி யார் பெயரைச் சொன்னாலும் ரத்னம் ஏதாவது ஒரு குறை சொல்லித் தமது காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டார்.

"அப்படியானால் சிறந்த கதை எழுதுபவர்கள் என்று நீங்கள் யாரைத்தான் ஒப்புக் கொள்வீர்கள்?" என்று பாண்டியன் மெதுவாகக் கேட்டார்.

"சொல்கிறேன். தாங்கள் தமிழ்ச் சிறு கதைகள் படிப்பதுண்டா?" என்று ரத்னம் பதிலுக்குக் கேட்டார்.

"உண்டு!" என்றார் பாண்டியன்.

“என் நண்பர்கள் சிலர் எழுதும் கதைகள் ஐந்துக்கு இரண்டு பழுதில்லாமல் இருக்கும்.”

“முதல்தாமான கதைகள் எழுதுபவர்களே இல்லையா?”

“அப்படி எப்படி உறுதியாகக் கூறமுடியும்? என் கதைகளைப் படித்திருக்கிறீர்களா?”

“ஓ! யாரோ ஒருவன் எங்கேயோபோனான்” என்று ஒன்று எழுதியிருந்தீர்களே? சிரஞ்சீவிக் கதை என்கிறார்களே? அதை ஒரு தடவையல்ல பல தடவைகள் படித்திருக்கிறேன்.”

“அதைப் படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத இன்பமளிப்பது என்று சில விமரிசகர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்” என்று ரத்னம் பெரு மிதம் தோன்றக் கூறினார்.

“நான் ஆராய்ச்சிக்காகப் பல முறை படிக்க வேண்டியதாயிற்று. அந்தச் சிறு கதையில் மொத்தம் 2470 வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. அதில் ஒரு குட்டையையும் ஓர் எருமை மாட்டையும், சூரியாஸ்தமனத் தையும் பற்றி வர்ணித்திருக்கிறீர்கள். அதற்காக 288 வார்த்தைகளை வீணாக்கி யிருக்கிறீர்கள். கதை நடுவில் தலையிட்டுத் தங்களது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லும் அகிகப் பிரசங்கித்தனத்துக்காக 250 வார்த் தைகளைப் பலி கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அதில் உங்களது....”

“மிஸ்டர் பாண்டியன்!” என்று ரத்னம் கோபமாகக் குறுக்கிட்டார்.

“மற்றப் பேராசிரியர்களைப் பற்றி நீங்கள் இழிவாகக் கூறியவற்றை இதுவரை நான் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நீங்களும் இப்போது நான் சொல்வதைக் கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்!” என்று பாண் டியன் கூறிப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அவரை வெறித்துப் பார்த்தார்.

“அப்புறம் பழமொழிகள், மேற்கோள்கள் இவற்றுக்காக முப்பது - வார்த்தைகளையும் பிரசங்கங்களுக்காக இருபது வார்த்தைகளையும் அநாவசியமாக உபயோகித்திருக்கிறீர்கள். அப்புறம் கதையினால் ஏற்பட்டுள்ள நீதியை வாசகர்களின் மண்டைக்குள் திணிப்பதற்காக நாற்பத்திரண்டு வார்த்தைகளை நாசஞ் செய் திருக்கிறீர்கள். ஆகக் கதை என்பது பாக்கி யுள்ள ஆயிரத்து ஐந்துநூற்றுக் தொண்ணூறு வார்த்தைகளில்தான் அடங்கியிருக்கிறது.”

“இப்போது என்னைத் தூங்க அனுமதிப் பிரகளா?” என்று கேட்டார் ரத்னம்.

“சரி!” என்று கூறிவிட்டுப் பாண்டியன் தமது அசனத்தில் ஏறிப் படுத்துக்கொண் டார். ஆனால் அவர் தூங்கவில்லை.

வண்டி வேகமாகப் போய்க் கொண் டிருந்தது.

அது புத்தூர் ஸ்டேஷனைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தபோது பாண்டியன், ஏதோ சத்தம் கேட்டுக் கீழே உள்ள அசனத்தைக் கவனித்தார். ரத்னம் தமது வாயை நன் றாகப் பிளந்துகொண்டு பலமாகக் குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தார். பாண்டியன் சப்த மிடாமல் கீழிறங்கினார். தூங்கும் கதாசிரி யரை ஒரு நிமிஷம் உற்றுக் கவனித்தார்.

பிறகு படுக்கையின் ஓரமாகக் கிடந்த ரத்னத்தின் மெல்லிய கைச்சவக்கத்தை எடுத்திப் பந்தாக உருட்டி வலது கையில் வைத்

துக்கொண்டார். விளக்கை அணைக்கப் போனார். ஆனால், அதன் கிளிக் சப்தம் கேட்டு ரத்னம் கண் விழித்துக்கொண்டு விடக்கூடும் என்று எண்ணி அணைக்கவில்லை.

அவர் துணிப் பந்தை ஒரு கையால் ரத் னத்தின் வாயில் திணித்துக் கொண்டே, இன்னொரு கையால் அவரது மென்னியைப் பலமாகப் பிடித்து நெருக்கினார். அதே சமயம் கீழிருந்து தாவி அவரது வயிற்றின் வைத்துக் கொண்டு பலம் கொண்ட மட்டும் அழுக்கினார்.

“மிஸ்டர் கதாரத்னம்! நாம் இருவரும் ஸென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் ஏறினோம். ஆனால் நான் பிரயாணம் செய்வது உங்களுக்கு முத லில் தெரியாது. தற்செயலாகச் சந்தித்தோம். சிறுகதையைப் பற்றி நமக்குள் காரசாரமான விவாதம் நடந்தது. நம் இருவருக்குமே இந்தச் சூழ்நிலையில் மேலே என்ன நடக்கு மென்று தெரியாது. இதுதான், ‘ஸஸ்பென்ஸ்’ என்பது. இப்போது நான் உங்களை மட்ட மான கதை எழுதுபவர்கள் போகும் நரகத் துக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். இது தான் ‘கிளைமாக்ஸ்’. அடுத்தாற்போல் வண்டி நிற்கப்போகும் ஸ்டேஷனில் இறங்கிப் போய் விடுவேன். உங்களை யார் கொலை செய் தார்கள் என்று யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. இதுதான் எதிர்பாராக முடிவு. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் நடைபெற்ற ஒரு சிறிய சம்பவம். இதில் சம்பந்தப்பட்ட வர்கள் இரண்டே பேர்தான். சிறுகதை என்பது கிட்டத்தட்ட இந்த அமைப்பில், இந்த அளவில்தான் இந்த மூன்று அம்சங் களையும் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். இதை நான் மங்களகரமாக முடிப்பதற்காக உங்களை பம்பாய்க்குப் போக விட்டிருந்தால் அது சாதாரணக் கதையாகி விடும். கதை யைச் சிரஞ்சீவிக் கதையாக்குவதற்காக நான் உங்களைக் கொல்ல வேண்டியதாகிறது..... ஹா, ஹா, ஹா...!”

பாண்டியன் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போனபோது ரத்தினத்தின் தலை ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்தது. அவர் மூச்சு நின்றுவிட்டது.

பாண்டியன் நிதானமாக அவர் மீதுருந்து கீழிறங்கினார். வாயிலடைத்திருந்த துணிப் பந்தை எடுத்தார். ஜன்னல் கதவைத் திறந்து அதை வெளியில் வீசி எறிந்தார். தமது கைக்குட்டையை எடுத்து ரத்னத்தின் கழுத்தில் தமது கைவிரல்கள் பட்டிருந்த இடங்களை நன்றாகத் துடைத்தார். கைக் குட்டையினாலேயே ரத்னத்தின் கைகளைப் பிடித்து அவரது கழுத்தில் வைத்து, விரல்கள் நன்றாகப் பதியும்படி அழுத்தினார். படுக்கை யின் கால்மாட்டில் கிடந்த போர்வையைக் கைக்குட்டையாலேயே பிடித்திழுத்து, ரத்னத் தின் முகத்தின் மீது போட்டார்.

ஜன்னல் கதவுகளைச் சாத்தினார். தம் விரல் ரேகைகள் படிந்திருக்கக்கூடிய இடங் களை யெல்லாம் கைக்குட்டையால் துடைத் தார். பிறகு தமது தோல் கைப்பெட்டியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வண்டியிலிருந்து இறங்கத் தயாராக இருந்தார்.

ராம்தீர்த் பிரஹ்மி ஆயில்

(ஸ்பெஷல் நெ. 1)

(ரிஜிஸ்டர்டு)

கூந்தல் உதிர்வதையும், பொடுகையும் நடுத்து கேசத்திற்கு கரு நிறத்தையும் பளபளப்பையும் அளிக்கும் ஓர் ஒப்பற்ற கூந்தல் தைலம். பல உயர்ந்த மூலிகைகளைக் கொண்டு நயாரிக்கப்பட்டது. மூளைக்குக் குளிர்ச்சி யளித்து, ஞாபக சக்தியை அதிகரித்து, கண் எரிச்சலையும் அடிக்கடி ஏற்படும் தலைவலியையும் போக்கி நிம்மதி யான நித்திரையை அளிக்கிறது.

யோகாசனப் படம்

எங்கள் யோகாசனப் படத்தில் காட்டியுள்ளவாறு ஆசனங்களை முறைப்படி செய்து வந்தால் நீங்கள் உடல் வலிவு பெற்று ஆரோக்கியமாக வாழ்வீர்கள்.

விலை ரூ. 3.- (தபால் செலவு உள்பட)

SHRI RAMTIRTH YOGASHRAM
DADAR, BOMBAY-14

மதராஸ் டிப்போ : 25, நைனியம்ப நாயக்கன் தெரு, மதராஸ் - 3

காலம் கடப்பதற்கு முன்

இப்பொழுதே இன்ஷூர் செய்யுங்கள்

பாண்டியன் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.
நெருப்பு - கப்பல் - விபத்து

ஆஸ்திகள் : ரூ. 1 கோடிக்கு மேல்

தலைமைக் காரியாலயம் : பாண்டியன் பில்லிங், மதுரை - 1

கிளைகள் : பம்பாய், கல்கத்தா, டெல்லி, சென்னை, நாகபுரி, ஷோலாம்பூர்
கோயமுத்தூர், கொச்சி, கோனில்பட்டி.

நான் எழுதுபவை சமூக நூல்கள், சிறு கதைகள் என்கிறார்கள். இல்லை, நானும் சரித்திரக் கதைகள்தான் எழுதுகிறேன். இந்த நூற்றாண்டின் அமெரிக்க வாழ்வுதான் எனக்கு நன்கு பரிச்சயமான ஒன்று. அதைப் பற்றித்தான் நான் எழுதுகிறேன். சமூக சரித் திரக் கதைகள் என்று வேறுமானாலும் அவற் றைக் குறிப்பிடுங்கள். பத்தொன்பதாம் நூற் றாண்டின் பிரிட்டன் ஆராயும் எந்த சரித்திரப் பேராசிரியர்தான் டிக்கன்ஸை மேற்கோள் காட்டாமலிருக்க முடியும்? - ஜான் ஓ. ஹாரா

வண்டி ரேணிகுண்டா ஐங்ஷனுக்கு வந் தது. வண்டி நின்ற மாத்திரத்தில் அவர் கீழிறங்கி எதிரேயுள்ள கிராதிப் பக்கம் போய் நின்றார். அப்படியே திருப்பதிக்கு வண்டிகள் செல்லும் பிளாட்பாரத்துக்குச் சென்று விட்டார். பிறகு பம்பாயிலிருந்து சென்னை வரும் மெயில் வண்டியில் மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டி ஒன்றில் ஏறிச் சென்னைக்கு அதி காலைலேயே திரும்பி விட்டார்.

பம்பாய் மெயில் வண்டி காலை ஏழரை மணிக்குக் குத்தி ஸ்டேஷனை அடைந்தது. ஒரு டிக்கட் பரிசோதகர் ரத்னம் இருந்த கூபே பெட்டியைத் திறந்தார். படுத்திருந்த பிரயாணியைப் பார்த்து டிக்கட் கேட்டார்.

அப்புறம் காரியங்கள் துரிதமாக நடந்தன. போலீஸ் அதிகாரிகள் பெட்டிக்குள் கொலையாளியைப் பற்றித் தெரிவிக்கக் கூடிய தடையங்கள் ஏதாவது அகப்படுகின்றனவா என்று சோதனை செய்து பார்த்தனர். ஒரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. தோற்பெட்டியிலிருந்த சில கடிதங்களிலிருந்து இறந்தவர் பெயர் ரத்னம் என்பதும் அவர் ஒரு பிரபல எழுத்தாளர் என்பதும் தெரிய வந்தன.

இது ஒடும் ரயிலில் நடந்த கொலை; அதுவும் ஒரு புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் கொலை. ஆகையால் விஷயம் பத்திரிகைகளில் பலமாக அடிபட்டது. பத்திரிகைகள் ரத்னத்தின் போட்டோவை மட்டுமின்றி, அவரது ஒரே மகள் ரமாமணியின் போட்டோவையும் பிரசுரித்தன.

ரத்னத்தின் நண்பர்களும் வாசகர்களும் ரமாமணியைத் துக்கம் விசாரிக்க வந்தனர். செல்வந்தராகக் காணப்பட்ட சாத்தனார் என்ற பிரமுகரும் வந்திருந்தார். அவர் காலஞ்சென்ற கதாரத்தினத்தின் எழுத்துக் களில் தமக்கு ஈடுபாடு உண்டென்றும், அவரை ஒரே ஒரு முறை சந்திக்கும் மகத்தான பாக் கியம் ஏற்பட்டதாகவும் தெரிவித்தார். கதா ரத்னம் எழுதியது எதுவாயிருந்தாலும்கூடத் தாம் எல்லாவற்றையும் புத்தகமாகப் பிரசுரிக்கத் தயாராக இருப்பதாகக் கூறினார். கூறியதோடு மட்டுமல்ல; முன்பணமாகப் பத் தாயிரம் ரூபாயைக் கரன்ஸி நோட்டுக் களாகவே எண்ணிக் கொடுத்துச் சென்றார்.

போலீஸார் கொலையாளியைக் கண்டு பிடிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். கொலை நடந்த தினம் பம்பாய் மெயிலில் முதல் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்ய இடம் ரிஸர்வ் செய்திருந்தவர்களின் ஜாபிதாவில்

லிருந்து ரத்தினத்தின் வண்டியில் சென்ற வர் பெயர் வில்லிக்கத்தன் என்று தெரிந்து கொண்டார்கள். ஆனால், அவர் விலாசம் கிடைக்கவில்லை. டெலிபோன் கெய்டில் கூட அந்த விந்தையான பெயர் இல்லை.

கொலையுண்டவரின் கழுத்திலிருந்த தங்கச் சங்கிலியும், அவரது பணப் பையிலிருந்த பணமும் அப்படியே இருந்தன. ஆகவே, கொலையாளி திருடுவதற்காக அன்றிப் பழி வாங்குவதற்காகவே கொலை செய்திருக்கிறான் என்று போலீஸார் நினைத்தார்கள்.

ஆனால், ரத்னத்துக்கு விரோதி என்று சொல்லக் கூடிய யாரும் இருந்ததாகத் தெரிய வில்லை. இறுதியில், கதாசிரியர் கதாரத்னம் கொலை செய்யப்பட்ட விஷயம் போலீஸா ரால் துப்புத் துலக்கப் படாத நூற்றுக் கணக்கான ரயில் கொலைகள் ஜாபிதாவில் சேர்ந்துவிட்டது.

ஆனால் கொலையுண்டவரின் பெண் ரமா மணி கொலையாளியை எப்படியும் கண்டு பிடிப்பது என்று சபதம் செய்துகொண்டாள். அவள் கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்த பிறகு நாளொன்றுக்கு ஓர் ஆங்கிலத் துப்பறியும் நாவல் படித்து வந்தாள். ஒரு நாள் அவள் தனது தந்தையின் கதைகளின் கைப்பிரதி களுக்காக முன் பணம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற பிரமுகரைப் பார்த்துவிட்டு வரலா மென்று புறப்பட்டாள்.

சாத்தனார், புதிதாக ஏற்பட்டு வந்து கொண்டிருந்த ஒரு காலனியின் ஒரு கோடியி லிருந்த சிறிய பங்களா ஒன்றில் வசித்து வந்தார். ரமாமணி வந்ததும் அவர் அவளை அன்புடன் வரவேற்றார். இருவரும் புத்தக அலமாரிகள் நிறைந்திருந்த ஹாலில் உட் கார்ந்து பேசினார்கள்.

போலீஸார், தனது தந்தையைக் கொன்ற வனைக் கண்டுபிடிக்கத் தவறியதைப் பற்றி அவள் கூறிக் குறைப்பட்டாள். அந்த ஆளைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் கஷ்டம் என்று சாத் தனார் கூறினார். பிறகு பேச்சு பொது விஷ யங்களில் திரும்பியது.

“நிறையப் புத்தகங்கள் வைத்திருக்கிறீர் களே!” என்றாள்.

“புத்தகம் சேகரிக்கும் பைத்தியம் கொஞ் சம் உண்டு. எனக்கு உன் அப்பா எழுதிய...” என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது வேலைக்காரப் பையன் வந்தான். யாரோ அவரைத் தேடி வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தான்.

“மிஸ் கதாரத்னம், இதோ வந்துவிடு கிறேன்” என்று கூறி வாசல்புறம் விரைந்து சென்றார்.

பொழுது போகாமற் போகவே ரமாமணி ஒரு சிறிய மேஜையின் மீது ஓர் இரும்பு டிரே யில் பத்திரமாக வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு தமிழ்ப் புத்தகத்தை எடுத்துப் புரட்டினாள். அது ஒரு கதைத் தொகுதி. மாணிக்கம் என்பவர் எழுதியது. அதைப் புரட்டிய போது அவள் உதடுகளில் கேலிப் புன்னகை அரும்பியது. அந்தப் புத்தகத்தில் ஒவ்வொரு பக்கத்தின் ஓரத்திலும் பென்சிலால் குறிப்புகள் எழுதப் பட்டிருந்தன. “மோசம்!”, “சுத்த அபத்தம்!”, “குழப்பம்!” “பேத்தல்!” “இவனெல்லாம் எதற்குக் கதை எழுதுகி

றான்?" "ஆபாசம்!" "கன்னிப் பெண்கள் படிக்கக் கூடாது" என்றெல்லாம் எழுதப்பட்டிருந்தது.

ரமாமணி, அடியிலிருந்து இன்னொரு புத்தகத்தை எடுத்தாள். அதன் தலைப்பைப் பார்த்ததுமே அவள் அதை எடுத்துக் கண்களில் ஒத்திக்கொண்டாள். அது "யாரோ ஒரு வன் எங்கேயோ போனான் முதலிய கதைகள்" என்ற தலைப்புடனிருந்தது. அது அவள் தந்தை எழுதிய கதைகளின் கோவை.

அதை அவள் புரட்டிப் பார்த்தபோது அதிலும் பக்கங்களின் ஓரத்தில் அபிப்பிராயங்கள் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கண்டாள். அப்பொழுது கதவு காற்றில் படாரென்று சாத்திக்கொள்ளவே அவளுக்குப் பயம் வந்து விட்டது. அந்த இரண்டு புத்தகங்களையும் எடுத்துக் கைப்பையில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

சாத்தனாரைப் பார்க்க வந்திருந்தவர் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, தமது வண்டியில் ஏற விருந்தார். ரமாமணியைக் கண்டதும் தயங்கி நின்றார்.

"இவள் கதாசிரியர் ரத்தினத்தின் பெண்." "இவர் காளத்தி. 'ரிஜிஸ்திரார் ஆப் புக்ஸ்' ஆபீஸில் என் சகாவாக இருந்தவர்" என்று ஒருவருக்கொருவரை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் சாத்தனார்.

"ரத்தினத்தை எனக்கு இலேசாகப் பரிச்சயம் உண்டு, பாவம்!" என்று காளத்தி தமது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

"அது ஒரு கதையாய்ப் போய்விட்டது" என்று ரமாமணி கூறிவிட்டு, சாத்தனாரிடம் "நான் போய்விட்டு இன்னொரு நாள் சாவகாசமாக வருகிறேன். வரும்போது அப்பா கதைகளின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்றாள்.

அவள் இப்படித் திடீரென்று கிளம்புவது சாத்தனாருக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. ஆனாலும் "சரி போய் வா!" என்று விடை கொடுத்தார்.

"நான் உங்கள் வீட்டுப் பக்கமாகத்தான் போகிறேன். வண்டியில் கொண்டு போய் விட்டு விடுகிறேனே!" என்றார் காளத்தி.

அவர் அப்படிச் சொல்லி வாய் மூடு முன்னமேயே ரமாமணி வண்டிக்குள் ஏறிக்கொண்டு விட்டாள். ஏனென்றால், அவள் தன் கைப்பைக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த இரண்டு புத்தகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு போய்விட வேண்டுமென்று துடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வண்டியில், அவள் காளத்தியோடு பேசு க் கொடுத்ததில் சாத்தனாரைப் பற்றிய பழைய விஷயங்கள் அவளுக்குத் தெரிய வந்தன. அவர் மூளை குழம்பிப் போகுமளவுக்கு நிறையப் படித்தவர். ரிஜிஸ்திரார் ஆப் புக்ஸ் ஆபீஸில் தலைமைக் குமாஸ்தாவாக இருந்தார். சில பள்ளிக்கூடப் பாடப் புத்தகங்களைப் படிக்கும்போது "சகிக்கவில்லை!"

"மோசம்", "பையன்கள் படிப்பதற்கு இப்படியா எழுதுவான்?" என்று முன்குவார். ஓர் ஊசியை எடுத்துத் தம் தலையில் குத்திக் கொள்வார். சங்க காலப் புலவர் சீத்தலைச் சாத்தனார், குறைகளுள்ள கவிதைகளைப் படிக்க

புகழ்ச்சி என்பது எனக்கும் பிடிக்கலை. பிடிக்காது. நான் எழுதிய விஷயம் ஏதாவது நன்றாக இருக்கிறது என்று யாராவது சொல்லிவிட்டால் எனக்குக் கெட்ட கோபம் வந்து விடும். ஒரு தடவை ஒரு பத்திரிகைப் பிரியர் என்னிடம் வந்து நான் எழுதிய ஒரு கதை நன்றாக இருக்கிறதென்று சொல்லி விட்டார். உடனே நான் அன்று முதல் ஒரு வாரம் உபவாசம் இருப்பதென்று உறுதி கொண்டேன். 'அன்று வீட்டில் வெங்காய சாம்பார் சமையல் என்று தெரிந்த பிறகுதான் அந்த உறுதியை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதாபிருந்தது. - கவி

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

கும்போது எழுத்தாணியால் தம் தலையில் குத்திக்கொள்வது வழக்கம். தாமும் அந்தப் புலவரைப் போன்றவர் என்ற பிரமை; நடுவில் ஒருநாள் புத்தகங்களைக் கிழித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரை மனோலியாதி சிகிச்சை செய்யும் நர்ஸிங் ஹோமில் சேர்த்தார்கள். சீக்கிரமே குணமாகிவிட்டது. ஆனால் பிறகு அவரைக் கட்டாயப்படுத்தி வேலையினின்றும் விலகச் செய்தார்கள்."

இந்த விவரங்கள் ரமாமணியின் துப்பறியும் மூளையைத் தீவிரமாக வேலை செய்யச் செய்தன. போலீஸ் கமிஷனரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டாள்.

அவள் அந்த அதிகாரியிடம், தான் சாத்தனாரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட பழைய கால விவரங்களைத் தெரிவித்தாள். தான் கொண்டு வந்த இரு புத்தகங்களின் பக்கங்களில் கிவப்பு மையால் எழுதப்பட்டிருந்த குறிப்புக்களையும் காண்பித்தாள். சாத்தனார் வீட்டில் தான் மூன்று படங்களைப் பார்த்ததையும் அவற்றில் மகாத்மா பிள்ளைப் பாண்டியன், மகாத்மா வில்லிபுத்தூரார், மகாத்மா ஒட்டக்கூத்தன் என்று எழுதப்பட்டிருந்ததைப் பற்றியும் கூறினாள். பிறகு ஆசிரியர் ரத்தினத்தின் கதைப் புத்தகத்தின் கடைசியிலிருந்து ஒரு சிறிய காகிதத்தை எடுத்துக் காண்பித்தாள். அதில் "குட்டுதற்கோ பிள்ளைப் பாண்டியனின் கில்லை, குறும்பியளவாய்க் காகைக் குடைந்து கோண்டி, எட்டினமட்டறுப்பதற்கோ வில்லி இல்லை, இரண்டொன்றும் மயிரை முடிந்து இறங்கப் போட்டு வெட்டுவதற்கோ சலி ஒட்டக்கூத்தனில்லை..." என்ற பாட்டு எழுதப்பட்டிருந்தது. "அந்த மூவரைப் போலத் தற்கால எழுத்தாளர்களைத் தண்டிக்க வேண்டிய பொறுப்பு தம்மைச் சேர்ந்தது என்ற பைத்தியம் அவரைப் பிடித்திருக்கிறது. ஆகவே, அவர்தான் என் தந்தையைக் கொன்றிருக்க வேண்டும். வில்லிக் கூத்தன் என்ற பெயரால் ரயிலில் இடம் ரிஸர்வ் செய்கிருக்கிறார். என் தந்தையைக் கொன்றுவிட்ட பாவம் போவதற்காகப் பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்."

ரமாமணி கூறிவந்ததைப் போலீஸ் அதிகாரி, அமைதியுடனும் ஆச்சரியத்துடனும் கேட்டு வந்தார்.

"நீங்கள் சொல்வது போல் நடந்திருக்கலாம். ஆனால் அதை எப்படி நிரூபிப்பது?"

"நான் அதைப் பற்றியும் யோசனை செய்து வைத்திருக்கிறேன்" என்றாள் ரமாமணி.

பிறகு அவர் தனது திட்டத்தைப் பற்றி விவரமாகக் கூறினார்.

இதற்கு மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, சாத்தனாருக்குத் தபாலில் ஒரு கடிதம் வந்தது:

“உயர்திரு சாத்தனார் அவர்களுக்கு,

நான் கதாசிரியன் மாணிக்கம் என்று என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறேன். தங்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு இதுவரை ஏற்படவில்லை. காலஞ்சென்ற என் நண்பர் கதாரத்னத்துக்கு அடுத்தபடியாக நான்தான் சிறந்த எழுத்தாளன் என்று விமரிசகர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

தாங்கள், கதாரத்னத்தின் கதைகளைப் பிரசுரிக்கப் போவதாகவும், அதற்காக முன் பணமாக அவர் பெண்ணிடம் பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுத்திருப்பதும், புகழ் பெற்ற விஷயம். அதேபோல் என் கதைகளையும் பிரசுரிக்க முன்வருவீர்களென்று நம்புகிறேன்.

நான் இன்னும் இரண்டு வாரங்களில் அதாவது ஆகஸ்ட் முதல் தேதியன்று பம்பாய்க்குச் செல்வ வேண்டியிருக்கிறது. அன்று நண்பர் கதாரத்னம் ஏறிச் சென்ற கூபேயிலேயே பிரயாணம் செய்யலாமென்றிருக்கிறேன். அதில் பிரயாணம் செய்து, அந்தச் சூழ்நிலையைக் கவனித்து அவரது கொள்கையைப் பற்றிய கட்டுரை ஒன்று எழுதலாம் என்று உத்தேசம். பம்பாயிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் தங்களைச் சந்திக்கிறேன். அதற்கிடையே என் புத்தகங்களைப் பிரசுரிப்பதைப் பற்றி முடிவு செய்திருப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்.

மாணிக்கம்

சாத்தனார் இந்தக் கடிதத்தை இரண்டு மூன்று முறை படித்துவிட்டுச் சிறிது யோசனையில் ஆழ்ந்தார். பிறகு எழுத்தாளர் கதா மாணிக்கத்தைப்பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

ஆகஸ்ட் முதல் தேதியன்று, சென்னை சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் பம்பாய் மெயில் கிளம்புவதற்குத் தயாராயிருந்தது. ஒரு பிரயாணி மிக வேகமாக வந்தார். அவர் கூபே பெட்டிக்குள் ஏறியது தான் தாமதம், வண்டி புறப்பட்டது.

அவர் தமது படுக்கைக் கட்டைப் பிரித்துப் போடாமல், சன்னல் பலகையின் மீது சாய வைத்து அதன் மீது சாய்ந்துகொண்டு கால்களை ஆசனத்தின் மீது வைத்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

வண்டி அரக்கோணம் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து நின்றவுடன் கிளம்பியது. கூபேயின் மற்ற இரண்டாவது ஆசனத்தின் மீது படுத்திருந்த பாண்டியன் கீழே குவிந்து பார்த்தார். கீழே இருப்பவர் குறட்டை விடத் தொடங்கினார்.

வண்டி இச்சிபுத்தூர் ஸ்டேஷனைக் கடந்து சென்றது. குறட்டை சப்தம் பலமாயிற்று. பாண்டியன் தனது நெடுங் கால்களைக் கீழே வைத்துச் சப்தமிடாமல் இறங்கி வந்து ஐன் னல் பக்கம் சென்றார். கடைக் கண்ணாள் தூங்கும் பிரயாணியைக் கவனித்தார். ‘மாணிக்கம்’ என்று கூப்பிட்டார். அந்தப் பிரயாணியின் தூக்கம் கலையவில்லை.

பாண்டியன் நின்றவாறே தம் மேல் ஆசனத்திலிருந்து மூட்டை போன்ற ஒன்றைத் தூக்க முயன்றார். அப்போது அவர் குதிசால்கள் சற்றே மேலே எழும்பின.

படுத்திருந்த பிரயாணி கண் திறந்து அதைக் கவனித்துவிட்டார். மறு கணம் பாண்டியன் வயிற்றில் விண்ணென்று பூட்ஸ் கால்கள் உதைத்தன. பாண்டியன் மல்லாக் காக விழுந்தார். எதிரிலிருந்த சாமான் வைக்கும் சிறிய ஷெல்பில் மண்ணை. பலமாக மோதியது. பிறகு அவர் கீழே விழுந்தார். அவரை உதைத்து வீழ்த்திய பிரயாணி அவர் மீது பாய்ந்து உட்கார்ந்தார். அவரது கைகளையும், கால்களையும் தமது கால் சராய்ப் பையிலிருந்த கயிற்றை எடுத்துக் கட்டிப் போட்டார்.

ரயில் திருத்தணி ஸ்டேஷனில் நின்றது. பிரயாணி கதவைத் திறந்ததும், பக்கத்து வண்டியிலிருந்த நான்கு போலீஸ்காரர்கள் வந்தனர். அவர்கள் பின்னால் ரமாமணியும் வந்தாள்.

“இதோ! பாண்டியன் அல்லது வில்லிக் கூத்தன் என்ற சாத்தனார் இருக்கிறார். அவர் என் தலையில் ஒரு கல்லைத் தூக்கிப் போட முயன்றார்” என்று பிரயாணி கூறி மேல் ஆசனத்திலிருந்த ஒரு கித்தான் பையை எடுத்தார். அதற்குள் ஒரு பெரிய கல்லுரல் குழவி இருந்தது.

“ரமாமணி! நீங்கள் எதிர்பார்த்தபடியே நடந்தது. அப்பாவின் புத்தகத்தில், ‘மென் னியை முறிக்க வேண்டும்!’ என்று சிவப்பு மையில் எழுதியிருந்தான். அப்படியே செய்து விட்டான். மாணிக்கத்தின் புத்தகத்தில் ‘இவன் தலையில் கல்லைத் தூக்கிப் போட வேண்டும்!’ என்று சிவப்பு மையால் குறிப் பிட்டிருந்தான். அதே மாதிரி செய்துவிட் டான்” என்றார் பிரயாணி.

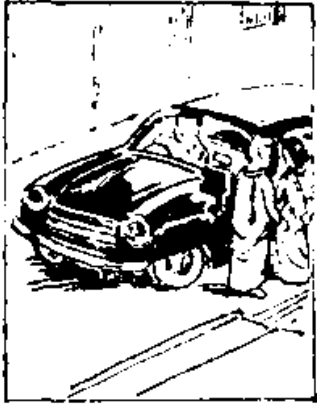
“உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்துவிடுமோ என்று பயந்துகொண்டிருந்தேன். அந்த எழுத்தாளர் மாணிக்கம் உங்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டவராக இருக்க வேண்டும். ஒரு பெண் சொன்ன யோசனை என்று அலட்சியம் செய்யாமல், அதன்படி செய்து பார்த்தீர்களே. என் அப்பாவைக் கொன்ற பைத்தியத் தைப் பிடித்தீர்கள். உங்களுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன். போலீஸ் கமிஷனர் ஸார்!” என்றார் ரமாமணி.

சாத்தனார் மீது வழக்கு நடைபெற்ற போது, அவர் தமது குற்றங்களை ஒப்புக் கொண்டாவிட்டார். நீதிபதி அவருக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதித்தார்.

“இரு கோரிக்கைகள்!”

“சொல்லுங்கள்!” என்றார் நீதிபதி.

“நான் கதா ரத்னத்தின் புத்தகங்களைக் காக ரமாமணியிடம் கொடுத்த முன் பணம் பத்தாயிரம் ரூபாயை வாங்கி நெருப்பு வைத் துக் கொளுத்திவிட வேண்டும். என்னைத் தூக்கிவிடு முன் எனக்கு ‘இலக்கிய ஹம்பக் நிக்ரஹன்’ என்று பொறிக்கப்பட்ட வீரப் பதக்கம் அளிக்க வேண்டும்” என்று தமிழ், ஆங்கிலம், ஸம்ஸ்கிருதம் மூன்றுங் கலந்த திரிவேணி மொழியில் கேட்டுக் கொண்டார் சாத்தனார்.

“அப்பா, நான் புறப் பட்டாச்சு, பிள்ளை பார்க்க” என்று சொல்லிக்கொண்டு அலமேலு வாசல் திண்ணையில் வந்து நின்றாள்.

மகாதேவ அய்யர் அவள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அவர் முகத்தில் பார்வை பதித்தபடி கூச்ச மில்லாத பாவனையில் சிரித்

துக்கொண்டு நின்றாள் அவள். அவள் அப்பட்ட மாக உடைத்துப் பேசிவிட்டது அவரிடம் ஓர் அகவாரசியத்தை ஏற்படுத்தி, தொடர்ந்து மன வேதனையைக் கிளறுவது போலவே இருந்தது. இருந்தாலும் அவளோடு சேர்ந்துகொண்டு அவரும் மேலுக்குச் சிரிக்க முயன்றார்.

“அவா நமக்குத் தூர உறவு, தெரியுமா?”

“நேத்து ராத்திரிதான் தெரியும், நீங்க சொல்லி. தூர உறவான அந்த மாமிக்கு உடம்பு சரியில்லை. அவளைப் பார்த்துவிட்டு வரத்தான் நாம போறோம். பிள்ளை பார்க்க இல்லை அப்பா, பிள்ளை பார்க்க இல்லை. தமாஷுக்குச் கொன்னேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மேலும் சிரித்தாள் அவள்.

இப்பொழுது அவரால் அவளோடு சேர்ந்து கொண்டு சிரிக்க முடியவில்லை. அவளுக்கு எதிராக ஒரு கோப அலை அவர் மனசில் மூண்டது. அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் ஒரு குற்றவாளியைப் பார்ப்பதுபோல் அவள் முகத்தைப் பார்த்தார். அவருடைய மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு, அதை வாங்கிக் கொள்ளாத பாவனையில் தலையைத் திருப்பி வாசலை வெறித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள் அவள்.

வாசலில் ஒரு கார் வந்து நின்றது.

“அப்பா, டாக்ஸி வந்தாச்சு” என்றாள்.

மகாதேவ அய்யர் எழுந்திருந்து சரேரென்று உள்ளே விரைந்து, வெற்றுடலில் அங்கவஸ்திரத்தைப் போர்த்தியபடி வெளியே வந்தபோது, செருப்பும் காலுமாக அலமேலு பிளச்சிட்டில் ஏறிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் முகம் மௌன விரதம் பூண்டு யுகாந்திரங்கள் ஆகிவிட்டதுபோல் கல்லாக இருந்தது. அவர் ஏறிக் கொள்ளவும் வண்டி புறப் பட்டு விட்டது.

“என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டார் மகாதேவ அய்யர்.

சாய்வு நாற்காலியில், அரைவேஷ்டியைத் தளர்த்தி வீட்டுக் கொண்டு, அடிவயிற்றை இடது கையால் தடவியபடி, ஆங்கிலத் துப்பறியும் நாவலுக்குள் அமிழ்ந்துபோயிருந்த கிழவர்

திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். ஏதிரே ஒரு வயதானவரும், குண்டாக ஒரு பெண்ணும் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

“நான்தான் கரமனை மகாதேவ அய்யர். லக்ஷ்மிக்கு ஒன்றுவிட்டு மாமா பிள்ளை.”

“அது யாரு, லக்ஷ்மி?”

“உங்க சம்சாரம்.”

“ஓ! எச்சரியா? அவளுக்கு?”

ஸ்டீல்

சுந்தர ராமசாமி

அத்தி பூத்தாற் போல்தான் எழுதுவார் நாகர்கோயிலைச் சேர்ந்த திரு சுந்தரராமசாமி. ஒவ்வொரு கதையும் அழுத்தமும், கற்பனை வளமும் நிறைந்து படிப்பவர் மனத்தை உருக்கும்படியாக அமையும்.

“ஒன்றுவிட்ட மாமா பிள்ளை.”
 “ஒன்றுவிட்டா? கொண்டு விட்டா?”
 “ஒன்றுவிட்டு.”
 “ஒன்றுவிட்டா? அப்பொ ரொம்பக்
 கிட்டின உறவாச்சே. வாங்கோ, வாங்கோ.
 யாரு குறக்கை?”
 “என் பெண்!”
 “நமஸ்காரம் மாமா!” என்று கையைக்
 கூப்பிட்டு அலமேலு.
 “இதெல்லாம் என்னது? வேண்டாத
 வழக்கம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே சுய
 உணர்வின் ரீத கையைத் தூக்கிச் சலாம்
 போட்டுவிட்டு, “உள்ளே வாங்கோ, எச்சுமி
 எச்சுமி, உன்னுடைய ஒன்றுவிட்ட மாமா
 பிள்ளை சாமனை மகாதேவ அய்யர், அவர்
 பெண்ணை நம்ம வீடு தேடி.....” என்று
 குழறியபடியே அறிலித்துக் கொண்டு
 காற்றால் அடித்துச் செல்லப்படுவது போல்

உள்ளே சென்று கொண்டிருந்தார் கிழவர்.
 கனல் முத்தும், ஒட்டிய வயிறும் ஒரு
 பாரதன னில் உயிர் பெற்று ஒடுவது
 போலவே இருந்தது. மகாதேவ அய்யரும்
 அலமேலுவும் பரஸ்பரம் பார்த்துச் சிரித்த
 படி முன் வாசல் நிலையை ஒட்டி நின்று
 கொண்டிருந்தனர். அய்யர் ஜன்னல் வழி
 பக்கவாட்டு அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்து
 விட்டுத் தம் பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்
 தார். அலமேலுவும் எட்டிப் பார்த்தாள்.
 அறை முழுதும் ஒரே புத்தகக் காடாகக்
 கிடந்தது.
 “காலேஜிலேயிருந்து இன்னும் வரவில்லை
 போலிக்கு” என்று முணுமுணுத்தார்
 மகாதேவ அய்யர்.
 அலமேலு அதைக் கா தில் வாங்கிக்
 கொண்ட பாவனையே காட்டிக் கொள்ள
 வில்லை. அவளுடைய கண்கள் அந்த

அறையை இரண்டு மூன்று முறை பக்கம் பக்கமாக நோட்டம் விட்டன்.

"என்கு, அங்கேயே நிக்கறாப்பே....." இரண்டாம் கட்டிலிருந்து கிழவரின் குரல் கேட்டது.

"கூப்பிடுகிறார்" என்று தணிந்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டே அநுசரணையோடு ஒரு பள்ளி மாணவி மாதிரி வேகமாக நடந்து சென்றாள் அலமேலு. அப்பாரும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தார்.

லக்ஷ்மி அம்மாள் ஒரு கட்டிலில் படுக்கொண்டிருந்தாள். காலை முறை புள்ளி காரம் முடிந்து ஒரு சிறு புனைத் தூக்கம் போட்டு விட்டுக் கண் விழித்தது போலிருந்தது. மூக்கில் வைரபேசரி. காதில் வைரத் தோடு. சாண் அகலம் சரிகை போட்ட காஞ்சீபுரம் சேலை. கால் விரல்களில் வெள்ளி மெட்டி. உள்ளங்கால் வெள்ளை வெளே ரென்று உள்ளங்கை மாதிரியே இருந்தது.

"முணு வருஷமாச்சு. இதே பருக்கை.

முதுகெலும்பில் ஏதோ கோளாறும்" என்றார் கிழவர்.

லக்ஷ்மி அம்மாள் அவமேலு வைப்பார் துப்புள்ளிகை பூத்தாள்.

"மாமி, நமஸ்காரம் பண்ணறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே கட்டி லோரம் தரையில் குனிந்து நமஸ்காரம் பண்ணினாள் அலமேலு.

"பாவாடை கட்டிண்டு பார்த்தது. ஒரு கடவை லக்ஷ்மீபத்துக்கு அழைச்சுண்டு வந்திருந்தா உங்கம்மா. இரு பத்தஞ்சு வருஷம் இருக்கும். நரங்க ரெண்டு பேரும் பேசிண்டிருந்தோமா? நீ எங்கே யோ சித்த நகர்ந்து போய் விட்டே. பதறிப் பேர்ச்சு! 'என்மாட்டுப் பெண்ணுக்கும், எங்கேயாவது தவற விட்டயோ ஸ்வாப் சொல்ல வேண்டி யிருக்கும்' அப்பவனு சொன்னேன். உங்கம்மா சிரிச்சது இன்னும் கூடக் கண் முன்னாலே திக்கிறது. நல்ல சரசி. அநியாயமா அற்பாயு கலே....."

கிழவர், மகாதேவ அய்யர் முகத்தைப் பார்த்தார். அவர் எதிர்பார்த்த கோகோகைகள் அவர் முகத்தில் தெரியவில்லை. வேறு எதையோ

எண்ணி அவர் மனசு துளும்புவதை முகம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

"அன்னிக்கே மாட்டுப்பெண்ணை வரிச் சண்டுட்டேனாக்கும்" என்றார் அய்யர்.

"நாம என்ன வரிச்சுக்கறது? நம்ம கையிலேயா இருக்கு? லகான் அவர் பிடிச்சண்டிருக்கார். நாம கதினாயெச் சொடுக்கிண்டிருக்கோம். நெனச்ச இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாப்பலேதான்! ஆசை, சொல்லோம். அப்புறம் ஐயோன்னு அழறோம்."

"ரொம்ப நன்னாச் சொன்னேன்" என்றார் மகாதேவ அய்யர்.

கிழவர் தமது வேலை முடிந்து விட்டது என்ற பாவனையில் முக்காலியைக் காட்டிலருகே இழுத்து, "உட்காருங்கோ" என்று சொல்லி விட்டு வாசல் திண்ணையைப் பார்க்க நகர்ந்தார்.

மகாதேவ அய்யர் முக்காலியிலும், அலமேலு கரையிலுமாக உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

"பேரன்பேத்திகள் இருக்காளோல்லியோ?" என்று அய்யரைப் பார்க்குக் கேட்டுவிட்டு அலமேலு முகத்தைப் பார்த்தாள் லக்ஷ்மி அம்மாள்.

அலமேலு சிரிக்கும் பாவனையில் முகத்தைக் குனிந்துகொள்ள, அய்யர், "அவளுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை" என்றார்.

"அப்படியா?" என்றாள் மாமி. அசட்டுத் தனமாக வாய் நழுவவிட்ட கேள்வியின் பச்சாதாபம் மாமியின் முகத்தில் தெரிந்தது.

"என்ன வயசாறது?"

"நிறைய ஆயுதித்து."

"நிறையன்னு?"

"முப்பத்திரண்டு நாண்டிடுத்து" என்று அலமேலு சற்று உரக்கச் சொன்னாள். கிப்பனாரின் தயக்கத்துக்குச் சவால் விட்டது போலிருந்தது.

"பிந்தித்தான் போச்சு" என்றாள் மாமி.

"நானும் அவளுக்குப் பதினாறு வயசிலே ஜாதகத்தைத் தூக்கினது. பாலக்காட்டிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரையிலும் பார்த்துட்டேன். ஒண்ணும் அமையலை."

"பாப ஜாதகமோ?"

"ஊஹும். பாபம் புண்ணியம் எல்லாம் அளந்து வச்சாப்பலதான் இருக்கு. ஆகலை. ஆயிரம் காரணம்."

"ஆண் பிள்ளைகளுக்கே தட்டித் தட்டிப் போயுடறது. எக்க ராஜாவுக்கு மாசுக்கு நாற்பது தாண்டிடுத்து. பெண் குழந்தைகளுக்குக் கேட்பானேன்?"

"என்னைப் பார்த்தால் தெரியலையா மாமி, ஏன் கல்யாணம் ஆகலைன்னு?"

மாமி சட்டென்று திரும்பி அலமேலு வைப் பார்த்தாள். அலமேலு சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். கொல்லை வாசல் வழியாக உள்ளே விழுந்திருந்த துண்டு வெம்பிலின் வெளிச்சத்தில் அவள் கண்களில் ஈரம் பளபளத்தது. மகாதேவ அய்யர் இவ்விடமேயுட்புறத்தில் தவறா பதில் சொல்லும் குழந்தையை வாய்ப்பு வந்ததாயிற்று முறைப்பது போல் முறைந்தார்.

"ஏன் அப்படிச் சொல்றே?" என்றாள் மாமி.

"அசடு, அசடு. இப்படித்தான் எதையாவது உளறிண்டிருக்கும்" என்றார் மகாதேவ அய்யர்.

"ஏன் அப்படிச் சொன்னு? நிறமாயில் லேன்னுட்டா? சித்த மங்கல். அதனால் என்ன? அதுவும் ஒரு அழகுதான். ராமர், கிருஷ்ணர் எல்லாம் அழகு இல்லையா?"

"குண்டா இருக்காளாம். குண்டா இருக்கிறது தூக்குப் போட்டுக்க வேண்டிய விஷயமா இப்போ? பல்மேலே பாத்துண்டிருக்காம். பழையபடி அது முத்தாப் படிஞ்சு முளைக்கணும்னு சொல்லு. நடக்குமோ?"

அலமேலு மேலுதட்டை விரிய விடாமல் சிரித்தபடி தலையைக் குனிந்து கையில் ஏந்திக் கொண்டாள். இடது கை கண்ணிலிரல் அவள் கன்னத்தை வழித்து விட்டுக்கொள்ளவதைக் கவனியாதமாதிரி பாவனை செய்து கொண்டாள் மாமி.

"என் கண்ணுக்கு ஒரு குறையும் தெரியலையே அம்மா. உடம்பு சேர்ந்துண்டு அழகா இருக்கு. இப்போ இதுமாதிரி பார்க்கறதே அபூர்வமாப் போச்சே. ஒரு வியாதி வெக்கை இருக்கப்படாது. முக்கியமா உடம்பு கல்லா இருக்கணும்."

"நன்ன தோசைக்கு அரைப்பேன் மாமி. ரெண்டுபடி அரிசியைப் போட்டுப் பாருங்கோ. அரை மணி நேரத்திலே மாவா வழிச்சிடுவேன்...."

"ஏன்? நன்னப் பாடமாட்டாயா? அதைச் சொல்லேன்?" என்றார் மகாதேவ அய்யர்.

"பாட்டுச் சொல்லி வச்சிருக்கேளா?"

"பாட்டா? மியூஸிக் அகாடமியிலே நாலு வருஷம் படிச்சிருக்கா. சங்கீத பூஷணம்னு பட்டம். எனக்கும் சங்கீதத்துக்கும் காது செவிடு. கேட்டவா, கேட்டவா நன்ன பாட்டு, ஞான பாவம் திவ்வியமா இருக்குன்னு சொல்லு. மாமிக்குப் பாடிக் காட்டேன்ம."

"இங்கே எல்லாருக்கும் அதுக்கு மேலே காது செவிடு. தெரிஞ்சவா நன்னப் பாட்டுன்னு சொன்னு சரிதான்" என்றாள் மாமி.

"ரேடியோலிலே அடிக்கடி சான்ஸ் வரது. இந்த மாதம் பத்தொன்பதாம் தேதி கூட புரோகிராம் இருக்கு. சாயங்காலம் இருபது நிமிஷம்."

"அப்படியா! தேவலையே. அப்போ ரேடியோப் புகழ், அலமேலு அப்பமன்னு சொல்லுங்கோ."

"இப்போ ரேடியோப் புகழ். அப்புறம் டெலிவிஷன் புகழ்" என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

அப்பாவும் பெண்ணும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். நிலையின் மேல் படியில் இரு கைகளையும் தூக்கி வைத்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார் கிழவர்.

"டெலிவிஷன் வந்துட்டா எனக்கு சான்ஸே கிடைக்காது மாமா!" என்று அலமேலு.

கிழவர் இதைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. மகாதேவ அய்யருக்கு அர்த்தமாகவும் இல்லை. மாமி மட்டும் செல்லமாகக்

"நீ என்ன பத்திரிகையையே விட்டு விட்டாயாமே! இப்பத்தான் கேள்விப்பட்டேன்."

"வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு எது இருந்தால் என்ன? சிலப் பேன் குத்துகிறதும் ஒரு பிவினஸாக இருந்து அதில் ஒரு சான்ஸ் கிடைத்தால் அதையும் விடப் பாவங்கிறது? நான் பத்திரிகையை விட்டு விட்டால் கதை எழுதாமல் இருந்து விடுவேனா? ஒரு பெரிய நாவலுக்குப் பிளான் போட்டிருக்கேன். தமிழகங்களுக்கு அதிருஷ்டம் இருந்தால் எனக்குக் காதும் வாங்கவாவது காக கிடைக்கும். அதில் சென்டால் ஹடியா என்ன தெரியுமா?....."

"நீங்க நேற்றுப் பொருட்காட்சிக்குப் போனீர்களாமே!" என்று பேச்சை மாற்ற முயன்றார் சுப்பிரமணியபிள்ளை. இந்த விஷயத் தைத் தொட்டுவிட்டால் முருகதாசர் கீறல் விழுந்த கிராமபோன் பிளேட் மாதிரி விடாமல் திருப்பித் திருப்பி அதைக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்.

புதுமைப்பித்தனின் 'ஒரு நாள் கழிந்தது' என்ற கதையில் ஒரு பகுதி.

கடித்துக்கொள்ளும் பாவனையில் அலமேலு வைப் பார்த்து முறைத்தான்.

"திருவனந்தபுரம் எக்ஸ்பிரஸ் வந்தாச்சோ?" என்று கேட்டார் கிழவர், கட்டில் பக்கம் திரும்பி.

"வாலை, வரலை. கைகாட்டி விழுந்தாச்சு. இப்போ வந்துடும்" என்றான் மாமி.

கிழவர் திரும்பி வாசல் திண்ணையைப் பார்க்கச் சென்றார்.

"சாயங்காலம் காப்பி போட்டுத் தர ஒரு மாமி வருவாள். அவளைத்தான் கேக்கறார்" என்றான் மாமி.

அலமேலு சிரித்துக் கொண்டே. "காப்பிக்கு வேலை ஆயுதித்தா?" என்றான்.

"வேலை ஒண்ணும் ஆயுடலை. அவருக்கு இப்படித்தான் கைக்குழந்தை மாதிரி அரை அரை மணிக்கு எதையாவது விட்டுண்டு இருக்கணும். என்னையோ பகவான் காலை முறிச்சுப் போட்டிருக்கார்."

"நான் போட்டேனே மாமி!" என்றான் அலமேலு.

"சீச்சி! வந்தவாளுக்குக் காப்பி போட்டுத் தரணும். முடியலை. அடுக்களைக் காரியம் வேறே பார்க்கச் சொல்லணுமா?"

"லக்ஷ்மி, அந்த மாதிரியெல்லாம் சொல்லாதே. நான் என்ன தூரப் போனவளா?" என்றார் மகாதேவ அய்யர்.

"லக்தியாசாமி நெனைச்சுக்காதேங்கோ, மாமி" என்றான் அலமேலு.

வாசலில் சைக்கிள் சத்தம் கேட்டது.

"ராஜா வந்தாச்சு" என்றான் மாமி.

மகாதேவ அய்யர் எழுந்திருந்து வாசல் பக்கம் நகர்ந்தார்.

அலமேலு திரும்பிப் பார்த்தபொழுது, கறையையும் மாவன் மாதிரி இடது கையில் இரு புட்டஸ்களைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு ஒரு நெடிய உருவம் தலையை இடது பக்கம் சாய்த்தபடியே பக்கவாட்டு அறைக்குள் குழைவது தெரிந்தது.

"ராஜாதான்?" என்று மாமி அலமேலு வைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

அலமேலு பதில் சொல்லாமல் மாமி முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே தின்றான்.

"இந்தப் பக்கம் கித்தெ நகர்ந்து நின்னாண்டு பட்டு, அந்த அறைக்குள்ளே" என்றான் மாமி.

மாமியின் பார்வை வட்டத்தை மீறிச் சென்று விடாதபடி அலமேலு சற்று விலகி நின்று அறையைப் பார்த்தான்.

"ராஜா" என்று கூப்பிட்டான் மாமி.

"ஓ!"

"அவன்தான்" என்றான் மாமி. "காப்பியை நெனச்சுண்டே வருவன்" என்றான்.

அலமேலு கட்டிலருகே நகர்ந்து மாமியின் முகத்தைப் பார்க்கக் குனிந்துகொண்டு, "நான் போட்டேன், மாமி!" என்றான் அழுத்தமான குரலில்.

மாமி அலமேலுவின் கைகளைப் பற்றித் தன் நெஞ்சில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, "போட்டேன்னு சொல்லியா?" என்று தாழ்ந்த கருதியில் கேட்டாள்.

"ம்"

"சரி" என்றான் மாமி.

மாமி கட்டிலில் படுத்தபடியே சொல்லச் சொல்ல அதன்படியே அலமேலு காரியங்களைக் கவனிக்கலானான். பத்து நிமிஷங்களுக்குள் காப்பி தயாராகி விட்டது.

"முதல்லை உங்கப்பாவுக்கும் அவருக்கும் கொண்டு போய்க் கொடு" என்றான் மாமி.

அலமேலு திரும்பி வந்தபோது அவள் பின்னாலேயே கிழவரும் வந்தார்.

"எச்சமி, காப்பி அமிர்தம்!" என்றார் கிழவர்.

"உங்களுக்கு யோகமிருந்தா தினசரி இந்த மாதிரி காப்பி சாப்பிடலாம்" என்றான் மாமி.

"அதுக்கு நான் என்ன செய்யணும்னு சொல்லு. இப்பவே செய்யறேன்."

"வாசல்லே போய் அவரிட்டே பேசினு இருங்கோ."

கிழவர் மிகவும் அனுசரணையுள்ள குழந்தை மாதிரி வாசலைப் பார்க்கச் சென்றார்.

"ராஜாவுக்குக் கொஞ்சம் ஸ்ட்ராங்காப் போடு, சர்க்கரை கம்மியா" என்று அடுக்களைப்பக்கம் பார்த்துச் சொன்னான் மாமி.

கையில் காப்பியுடன் அலமேலு வெளியே வந்து மாமி முன்னால் தின்றான்.

"ராஜா!"

"ஓ"

ஒரு சிலிஷம் வரையிலும் காப்பியும் கையுமாக அலமேலு அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தான். ராஜா வரவில்லை.

"புதுசா ஒரு தலைப்புத் தெரிஞ்சுட்டா அப்புறம் பின்கட்டுக்கே வரமாட்டான் என் கண்ணு" என்றான் மாமி.

அலமேலுனின் முகத்தில் ஒரு குறுநகை மலர்ந்தது.

"இல்லை, ஏதாவது புஸ்தகத்தைத் திருப் பிட்டானே என்னவோ. அப்புறம் இந்த உலக ஞாபகமே போயிடுமே."

"இதிலே வெச்சுப்டுமா?" என்று கேட் டுக்கொண்டே முக்காலியைப் பார்த்துக் குனிந்தான் அலமேலு.

"அவன் அறையிலே முன்னாடி ஒரு மேஜை கிடக்கு. அதிலே கொண்டு போய் வெச் சுடேன்."

"வெச்சுட்டு வந்துரவா?"

"வெச்சுட்டு, 'காப்பி வெச்சிருக்கேன்'னு சொல்லேன். குடிச்சுட்டான்னு தம்பளளையும் கையோட எடுத்துண்டு வந்துடலாமே!"

முக்காலியில் வைத்துவிட்ட காப்பியை அலமேலு குனிந்து கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

"அந்தப் பக்கம் திரும்பிண்டு சிரிக்கறயா?" என்று கேட்டான் மாமி.

"இல்லையே, ஏன்?"

"ஒண்ணுமில்லை. காப்பியைக் கொண்டு போ" என்று கட்டளை யிட்டான் மாமி.

அலமேலு அறைக்

குள் நுழைந்தான். மேஜைமேல் காலுறை அணிந்த இரண்டு பெரிய பாத்தங்கள் தெரிந்தன. காய்வு நாற்காலியில் கீழ் நகர்ந்து தலையைச் சரித்து உடலைக் குறுக்கி, கர்ப்ப சிக

மாதிரி படுத்துக் கொண்டிருந்தான் ராஜா. அவன் முகத்தைக் கையிலிருந்த புத்தகம் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. தான் அறைக் குள் நுழைந்த நிமிஷத்தில்தான் புத்தகம் நகர்ந்து முகத்தைப் பூராவாக மறைத்த தாகத் தோன்றிற்று அலமேலுவுக்கு.

"காப்பி" என்றான் அவன்.

காய்வு நாற்காலியின் முகத்தை மறைத் துக்கொண்டு கிடந்த உருவம் அசையவில்லை.

"காப்பி" என்றான் மீண்டும்.

திடுக்கிட்டு விட்டது போல் ராஜா எழுந் திருந்து உட்கார்ந்தான். அவனால் அவன் முகத்தை இங்கிதத்தோடு பார்க்க முடிய வில்லை. ஏதோ ஒரு விதத்தில் முறைப்பது போலத்தான் இருந்தது அது. அலமேலுனின் இமைகள் தாழ்ந்து பார்வை காப்பியி லிருந்து கிளம்பும் ஆவியில் படிந்தது.

"யாரு நீ?" என்றான் ராஜா.

"அலமேலு!"

"ஆரம்ப அலமேலு! அதிலே நீ எந்த அலமேலு?"

அலமேலு பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான். ராஜாவும் சிரித்தபடியே காப்பியை எடுத்து அவன் முகத்திலிருந்து பார்வையை அகற்ற

மல் தம்ளரை உதட்டோரத்துக்குக் கொண்டு சென்று நாகுக்காக உறிஞ்சினான்.

"பேஷ்!" என்றான் ராஜா.

அலமேலு அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

"மூணு வருஷமாச்சு இந்த மாதிரி காப்பி சாப்பிட்டு."

"காப்பிச் சொல்றேன்."

"இந்தப் யாரு, தான் காமேலுலே கணக்கு வாத்தியார். பொய் சொல்லாத பிழைப்புன்னு இது ஒண்ணுதான். நாலும் மூணும் ஏழு. உலகம் பூரா அப்படித்தான்!"

"கதையெல்லாம் எழுதுவேளாமே."

"யாரு சொன்னா?"

"அலமேலு!"

"நீதானே அலமேலு?"

"நான் இல்லை. சின்ன அலமேலு. உங்க மாணவி."

"வி. அலமேலுவா? ஓ! காமனைக்காரி! அவ என் ரசிகையாச்சே. ஒவ்வொரு கதை யும் பாடிச்சுட்டு, 'ஸார், வர வர நள்ள எழுத ரேளே'னு சொல்லுறே அவதானே?"

"கதை எழுதறதுன்னு எப்படி? நெனச்சா ஆச்சரியமா யிருக்கே."

"எனக்கே ஒவ்வொண்ணும் எழுதி பாடிச்ச தும் ஆச்சரியமாததான் இருக்கும். எப்படி எழுதிப்பிட்டோம்னு நெனச்சு அப்படியே அசந்து போயிட்டேன். அது சரி, நீ புஸ்தக மெல்லாம் படிப்பியா?"

"அசைதான். ஆன படிக்கிறது இல்லை. ரொம்பலா இருக்கு. அப்படியே ஒண்ணு எடுத்து வெச்சண்டா தூக்கம் தூக்கமா வரது. சின்ன வயசிலே, 'மிஷனின் மாயத் தற்கொலை அவ்வு சந்திராபந்தானின் காதல் வெற்றி'னு ஒண்ணு பாடிச்சேன். பாடிச்சுட்டு ரொம்ப அழுதினே...."

"என்?"

"ஏனோ, மனசை உருக்கிடுத்து."

"அம்மாடி!"

"கேலி பண்ணேளா?"

"இல்லையே. சில புத்தகம் ரொம்ப உருக் கிப்புறம். நிஜமாத்தான், விளையாட்டில்லே" என்று குரலில் உண்மையின் தொனி ஏற்றிச் சொன்னான்.

"இவ்வளவு புத்தகமும் நீங்க பாடிச்சதா?" அறையைத் தன் விழிகளால் வளைத்துக் கட்டினான் அலமேலு.

"அநேகமா!"

"உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும்? மூளையின் கொடோதா?"

ராஜா உரக்கச் சிரித்தான். "பெரும் புனைகன்னு ஏக ஜாதி. எங்க அம்மாவும் இவ் வுத்தான் சொல்லுவா. மூளை ரொம்பலா வெடிச்சே போயிடும் அம்மண்ணு ஒத்தியா சபிச்சுடுவா. சாதக மட்டுமே போய்விடுது சொன்னாலும் தப்பச் சொல்லிண்டு போய் பன். என்? வயிறு மட்டும் வெடிக்காது" அலமேலு சிரித்தான்.

"புனைக்கெல்லாம் இதைக்க கிட..."

"இறைஞ்சுதான் கி: க்கு."

"அறகா அடுக்கி கொச்சுக்கணும்."

"அடிக்கடி அடுக்கி வைப்பேன். பழைய படி நாலு நாடிலே இறைஞ்சு போய்..."

அலமேலு அவன் முகத்தை அனுதாபத் துடன் பார்த்தான்.

“இது மாதிரி இன்னொரு தர்மசங்கடம்.”
“என்ன?”

“கதை எழுதினதும் பிரதி செய்யற வேலை.”

“கஷ்டமா?”

“மகா கஷ்டம். மகா சீண்டரம். காலேஜி லேருந்து வரறதுக்குள்ளே யாராவது ஒரு தேவதை ரகஸ்யமா வந்து பிரதி செய்து வெச்சுட்டுப் போயிருக்கப்படாதான்னு தோணும்.”

ஒரு நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தையைப் பார்ப்பது மாதிரி அவன் முகத்தைப் பார்த்தான் அவள். சில விநாடிகள் தலையைக் குனிந்துகொண்டு நின்றாள். அப்புறம் தலையைத் தூக்கி, “என் கையெழுத்து முத்து முத்தாக இருக்கும்” என்றாள்.

விழிகளை அகல விரித்து அச்சரியத்தூடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள் அவன். எதையோ சொல்ல வாயெடுத்து இரண்டு மூன்று முறை முயற்சி செய்தும் அவன் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் ஏதும் வெளிவரவில்லை. நல்லவேளை! அலமேலுவோ பெரிஞள்.

“அது என்னுது அது? மூடி வைச்சிருக்கு?” என்று அறையின் ஒரு மூலையை நோக்கிக் கையைச் சுட்டினாள்.

“ஒண்ணுமில்லை, டைப்ரைட்டர்.”

அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள், “எனக்கு டைப் அடிக்கத் தெரியாது” என்று இரு கைகளையும் விரித்துக் காட்டினாள்.

ராஜாவால் மீண்டும் எதுவும் பேச முடிய வில்லை. சில விநாடிகள் மௌனம் நிலவியது.

மேஜை மேலிருந்த தம்ளரை எடுத்து, அதன் அடிப் பாகத்தை உள்ளங்கையால் தேய்த்துக் கொண்டே “வரட்டுமா?” என்றாள் அவள்.

“ம்”

அவள் தயங்கியபடியே நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவள் கை தம்ளரை வைத்து விட்டு மேஜை மேல் கிடந்த ஒன்றிரண்டு புத்தகங்களை ஓர் ஓரத்தில் சாவதானமாய் அடுக்குவதில் முனைந்திருந்தது. தலையை உயர்த்தி, மீண்டும் “வரட்டுமா?” என்றாள்.

“ம்”

அவள் நடந்து சென்று உள்ளே மறைவதைப் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தான் அவன்.

“மட மடான்னு ஸிட்டுண்டா னு கிடையாது. துரை மாதிரி சொட்டுச் சொட்டா ஆறு நாழி உறுஞ்சுவன்” என்றாள் மாமி.

அலமேலு குழாயில் பாத்திரங்களைக் கழுவ ஆரம்பித்தாள்.

“அங்கே போடுட அகை. வேண்டாத காரியம் செய்யப் புறப்படறியா? வேலைக் காரி வருவான்னு சொல்றேன். காதிலே விழலியா?” என்று பெரிதாக அடட்டல் போட்டாள் மாமி.

அலமேலு திரும்பிச்சுடப் பார்க்காமல், “இதோ முடிஞ்சதே” என்று சொல்லிக் கொண்டே நிதிப் பாத்திரங்களையும் கழுவி அடுக்களைக்கு எடுத்துச் சென்றாள்.

“ரொம்ப நேரம் காக்க வெச்சுட்டானா?”

“இல்லையோ.”

“என்ன சொன்னான்?”

“ஒண்ணும் சொல்லலியே. காப்பி குத் தமா இல்லைன்னார்.”

“பேச்சிலே என்ன சாதூரியம்ம அம்மா! குத்தமா இல்லைன்னார்! தேவா அமிருதமா இருக்குன்னு சொல்லியிருப்பன்.”

“அம்புட்டு மேலே போயுடலை மாமி. நன்னாருக்குன்னு சொன்னார்.”

“சொல்லாம இருப்பனாக்கும்? இந்த மாதிரி காப்பியை இப்ப யாரு அவன் கண்ணிலே காட்டரு? அலமேலு, இதோ பாரு, வத்தக் காச்சின பால், ஜோரான காப்பிப் பொடி, ஜாவா சர்க்கரை இந்த மூணுலே ருந்தும் மோசமான காப்பியெ வரவழைக்க முடியுமோடி உன்னாலே?”

“கஷ்டமாச்சே மாமி.”

“எங்க சமையல் மாமியைக் கேளு, சொல்லித் தருவன்.”

அலமேலு குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்த படி, கட்டிலோரம் நெருங்கி, தலையணையில் மாமியின் தோள் பட்டையை யொட்டிக் கைகளை ஊன்றி, “வேடிக்கை வேடிக்கையாப் பேசறேனே மாமி. கேட்டுண்டே இருக்கணும்போல இருக்கு” என்றாள்.

“கேட்டுண்டே இருக்கணுமா? சட்ன போய்ச் சேரணும்னு சொல்லு.”

“ஏன் மாமி அப்படிச் சொல்றேன்?”

“மின்னென்ன? நான் எல்லாம் இருக்க லாமோடி? எனக்கும் இம்சை. மத்தவாளுக்கும் இம்சை.”

“அப்படிச் சொல்லாதேங்கோ மாமி! எனக்குக் கேக்கக் கஷ்டமா இருக்கு.”

“கஷ்டமா இருக்குன்னு சொல்லுய், வேணும்னா மேலுக்கு ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும் விடுவாய். இன்னும் அரை மணி நேரத்திலே அப்பா பின்னாலே கிளம்பிடுவயே. என்னைக் கவனிச்சுக்க யாரு இருக்கா, சொல்லு? புருஷனா இருக்கட்டும், பிள்ளையா இருக்கட்டும். பொம்புளைகளெக் கவனிக்கிற துன்னா கஷ்டம்தானே ஆம்புளைகளுக்கு.”

கட்டில் அருகே மாமியின் பாதங்களைப் பார்த்த படி நின்று கொண்டிருந்தாள் அலமேலு.

“வாயடைச்சப் போச்சு பாத்தியா? அது தான் சொன்னேன், போய்ச் சேரணும்னு வாழ்த்திடு அப்படின்னு.”

“என்ன சொல்றதுன்னே தெரியலை, மாமி. மனசுக்குக் கஷ்டமா இருக்கு.”

“இதோப் பாரு, இங்கே வா.”

அலமேலு கட்டிலோரம் மேலும் நகர்ந்தாள்.

“இதோ, இப்படி உட்காரு, என் பக்கத் திலே.”

மாமி அலமேலுவின் இரு கரங்களையும் ஒன்றாக இணைத்து இறுகப் பிடித்துக் கன் நெஞ்சில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாள்.

“ஒண்ணு சேப்பேன். டக்ன பதில் சொல் லணும். எங்க ராஜாவைப் புடிச்சிருக்கே, உனக்கு?”

அலமேலுவின் தலை குனிந்தது. அவள் பார்வை மாமியின் கண்களில் படிந்து, மறு வினாடி தலையணையில் படிந்தது.

மாமி அலமேலுவின் கைகளை அழுத்தினாள்.

“இங்கிருந்து உங்களைக் கவனிச்சுக்க முடிஞ்சா அதை ஒரு பாக்கியமா தெனப் பேன் மாமி” என்றாள்.

“பேச்சுலேதான் என்ன சாதுரியம் உம்மா உனக்கு!” என்றாள் மாமி.

“நீங்க என்ன சொல்றேன்?” என்று கேட்டாள் மாமி.

கிழவர் முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தார்.

தட்டில் மூலே அரும்போடு கொல்லைப் புடி ஏறிவந்த அலமேலு, அப்படியே

நின்று மீண்டும் செடியைப் பார்த்துச் சில அரும்புகள் கண் தாழிப் போய்விட்ட பாவனை காட்டி, திரும்பிப் புடியிறங்கி “வரு வேகமாகச் செடியை நோக்கிச் சென்றாள்.

கிழவர் வாய் திறவாமல் நின்றார்.

“தங்கமான பெண்” என்றாள் மாமி.

“நன்ன காப்பி போடறா. அந்த ஒண்ணுக் காகவே ராஜா பண்ணிக்கலாம்” என்றார் கிழவர்.

“எதுக்கு எடுத்தாலும் விளையாட்டுத் தானா? கூப்பிட்டுக் கேளுங்கோளேன்.”

“ராஜா, இங்கே வா” என்று பெரிய குரலில் அதட்டல் போட்டார் கிழவர்.

ராஜா வந்து கட்டிலோரம் நின்றாள்.

“ராஜா, இந்தப் பெண்ணை உனக்குப் புடிச்சிருக்கோடா?” என்று கேட்டாள் மாமி.

“புடிச்சிருக்கு அம்மா. ரொம்ப நல்ல பெண்.”

“பண்ணிக்கறயா?”

“என்ன?”

“பண்ணிக்கறயாடா?”

“அம்மா”

“என்னடா?”

“ஓ! தூத்தல் போடறதே!” என்றார் கிழவர்.

“துணியெல்லாம் கொடியிலே கிடக்கே?” என்றாள் மாமி.

தோளிலும் தெஞ்சிலுமாகத் துணியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கொல்லைப் புடியேறி உள்ளே வந்தாள் அலமேலு.

அவள் நுழைவதைக் கண்டு ராஜா அங்கிருந்து தன் அறைக்குச் சென்றாள்.

அலமேலு உள் திண்ணைக் கொடியில் துணிகளைப் போட்டுவிட்டுக் கட்டிலைத் தாண்டி, வாசல் திண்ணையில் தனியாக உட்கார்ந்திருந்த தன் தகப்பனாரை நோக்கிச் சென்றாள்.

அவள் வாசல் திண்ணைக்குப் போய்ச் சேருவது வரையிலும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாமி, “என்ன சொல்றாள்?” என்று கேட்டாள்.

“தெரியலையே. நீதானே கேட்டிண் டிருந்தே!” என்றார் கிழவர்.

“ராஜா, ராஜா!” மாமி கூப்பிட்டாள்.

“ராஜா ராஜா” என்று கிழவரும் கூப் பிட்டார்.

பதில் இல்லை.

கிழவர் ராஜாவின் அறைக்குச் சென்று உள்ளே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, “அவனைக் கரணேமே!” என்றார்.

“என்ன? எங்கே போயிட்டான்?”

கிழவர் கொல்லைத் திண்ணையில் வந்து நின்றுகொண்டு, “ராஜா, ராஜா!” என்று கூப்பிட்டார்.

“சைக்கிள் இருக்கா பாருங்கோ” என்றாள் மாமி.

கிழவர் வாகனத் திண்ணைக்குச் சென்றார். “சைக்கிளைக் கரணேமே!” என்ற குரல் மாமியின் காதில் விபரந்தது.

டாக்டர்க்குப்

பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்து விட்டு உள்ளே வந்தார் மகாதேவ அய்யர்.

அலமேலு தன் அறைக்குள் நுழைந்து மாற்று உடைகள் உடுத்திக் கொள்வதில் முனைந்தாள்.

“மாமிக்கு உன்னை ரொம்பப் புடிச்சுப் போச்சு.”

“மாமாக்கும்தான்” என்றாள் அலமேலு.

“சந்தேகமா?”

“போன காரியம் முடிஞ்சது” என்றாள் அவள்.

“என்ன?”

“இல்லை, மாமியெப் பாக்கணும்னு போனோம். பாததாச்சு, வந்தாச்சு” என்றாள்.

“நீதான் அவனுக்குக் காப்பி கொண்டு போய்க் கொடுத்தயா?”

“மாமி சொன்னா, கொடுத்தேன்.”

“அதுக்குச் சொல்லலை. ஒதா ரொம்ப நாழி விசாரிச்சுண்டு இருந்த மாதிரித் தோணித்தேன்னு கேட்டேன்.”

“ஆமாம், வக்கணையாத்தான் பேசின் டிருந்தார்.”

“என்ன விஷயம்?”

“ஒண்ணுமில்லை; கதை எழுதறவா இல் லையா? நம்ம வாயைப் பிடுங்கினா. நாம எதையாவது உளரோம். அதை எழுதிப் போட்டா அவாளுக்குக் காக கிடைக்கும், புகழ் கிடைக்கும்.”

“ஏன் இப்படி விட்டிடறிஞ்சு பேசறே?”

“நீங்க மடலே கட்டிண்டு பேசுங்கோ ளேன். உங்களுக்குப் பைத்தியம்.”

“எனக்கா?”

“உங்களுக்குத்தான்.”

“ஏதுக்கு இப்போ அழறே?”

“அழறேன். உங்களை வயசுக் காலத்திலே பிடுங்கிண்டு இருக்கேனேன்று.”

“ஐயோ! அழாதே! அலமேலு! என்னது இது? குழந்தையாட்டமா? உடம்புக்கு ஆகா

திம. இன்னிக்கு என்னெய் தேச்ச வேறே குளிச்சிருக்காய்."

"உங்களுக்குக் கொஞ்சமாவது புத்தி இருக்கோ?"

"ஏன்?"

"நான் ஐனன்ப் பாடுவேன்னு எதிக்கு அங்கே பித்தின்டேன்?"

"பித்திக்கலயே?"

"எனக்குத் தங்கமான குணம்னு மாழி சொன்னதும் அப்படியே அரை நாழி இளிச்சுண்டு நின்னேனோ, எதுக்கு?"

"இளிக்கலியே."

"உங்க குணத்தையும் பாட்டையும் கொண்டு போய்க் குப்பையிலே கொட்டுங்கோ."

"ஏன்?"

"செடியிலே பூப்பூவாய்ப் பூக்கறதே, பாத்திருக்கேனோ?"

"பாத்திருக்கேனே, நீ அழாதே, நிறையப் பாத்திருக்கேனே."

"ஒவ்வொண்ணுக்கும் நிறத்தையும் மணத்தையும் அள்ளிண்டு போரூபல கொடுத்திருக்காரே, பசுவான், எதுக்கு?"

"எதுக்கு?"

"அதுதான் பைத்தியம்னு சொல்றது. அப்பா! இது மனுஷா செய்த சதியில்கே, கடவுளே செய்த சதி" என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் அறைக்குள் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டான் அலமேலு.

"அலமேலு, அலமேலு!" என்று கதவைத் தட்டினார் அய்யர்.

கதவு நாழிடப்பட்டிருந்தது. அப்படியே முற்றம் வழியாக வீட்டைச் சுற்றி வந்து அலமேலுவின் அறை ஜன்னல் வழியாக உள்ளே பார்த்தார். அலமேலு, சுருட்டி வைத்திருந்த படுக்கையின் மேல் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரவு பத்து மணி வரையிலும் அய்யர் வாசல் திண்ணைக் கட்டிலிலேயே சுவரில் தலை சாய்த்தபடி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அப்புறம் தம்மை அறியாமலே கண் அயர்ந்தார்.

அலமேலு எழுந்திருந்தபோது, வீடு இருளில் ஆழ்ந்து கிடந்தது. கூடத்துக்கு வந்து விளக்கைப் போட்டான். மணிபுத்து. வாசல் திண்ணைக்கு வந்து சுவரில் தலை சாய்த்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த தகப்பனாரின் முகத்தைச் சில கணங்கள் வெறித்துக்கொண்டு நின்றான். கூடத்துக்கு வந்து கண்ணாடியைப் பார்த்தான். தலை மயிர் பாட்டையாக புஸ் புஸ்ஸென்றிருந்தது. முகம் வீக்கிக் கிடந்தது. குழாயில் முகத்தைக் கழுவிவிட்டு, ஈரக்கையோடு தலைமயிரைத் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டான். அடுக்களைக்குள் நுழைந்து அடுப்பை எறட்டினான்.

"இந்தாருங்கோ, எழுந்திருங்கோ, உப்புமா தின்னுட்டுப் படுத்துக்குங்கோ" என்று தகப்பனாரை எழுப்பி அவருக்கு இலை போட்டுப் பரிமாறினான்.

"உனக்கு?"

இந்த ஓங்கமே ஓரே குதும் வாதமாய் போயிடுத்துன்னு ராமாயண சாஸ்திரிகள் சொல்லி ரொம்ப வகுத்தப்பாபார். மூணு வாரம் நோன்பை வரலக் கந்த பன்னிட்டுப் பட்டாபிஷேகத்துன்னிக்குப் பந்திர்பேரகட வரலிலே; வந்த பேர் சரியானபடி மரியாதை பண்ணலென்றா கொவம் வராதாக்கும்! அது அவர் கதை பூராவும் 'ஓங்கமே வெறும் மானய' அப்படின்னு ஓயாம சொல்லிக் கொண்டு வந்திருந்தார்! எங்க தாத்தா இறையெல்லாம் கேட்டுப் பிட்டு அப்பாவைக் கூப்பிட்டு, 'கேட்டியா, சமாசாரத்தை! எது நல்லது, எது கெட்டது'னு தெரியாத வயத்தியக்கார ஓல்கம்பா இது.' அப்படின்றார்.

அப்பா விசுக்கப்பிட்டு, 'அதெல்லாம் இல்லை அப்பா! நம்ம ராமாயண சாஸ்திரிகள் மேலேதான் பொரு..... இது விளம்பர உலகம். அதைக் கெவினிக்கச் செஞ்சிருந்தா ராமர் அதுக்கிரகம் கட்டாயம் இருந்திருக்கும்னு' சொன்னார்.

எனக்கும்தான் அப்பா சொல்றது சரின்னு யாறது. இந்த நாளிலே எது விளம்பரம் இல்லாம நடத்தாறது? பூக்கடைக்குக்கூட வேண்டியிருக்கு விளம்பரம்! நான் காயிதப் பூவைச் சொல்றேன்! அதுதானே இப்போ மலிவாக ஜாஸ்தியாக விற்கிறது!

எல்லாரையும்விட அதிகமா எழுத்தாளருக்குத்தான் பிழைப்புக்கு விளம்பரம் வேண்டியிருக்காம். மொதல் வரிதன்னு வந்துட்டுன்னா கதையைக் கொண்டே போயிடுவேன்னு எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் சொல்லுவாறாம். அதெமாதிரி மொதல் கதை நல்ல பத்திரிகைலே வெளிவந்துட்டா அப்புறம் பேர் ஐம் ஐம்னு பிரமலமாமிடுமாம்.

பத்திரிகை ஓல்கமே ஒரு புது ஓல்கம். அதிலே பேர் வந்துட்டுன்னா அப்புறம் என்ன வேணு எழுதலாமாம். பொது ஜனங்கள் பேரைப் பார்த்துட்டே 'ஓ, அவரா! ரொம்ப நன்னு எழுதுவாரே!' அப்படின்னு தலையை ஆட்டிப்பிட்டுப் படிக்கிறுலே பாசாங்கு பண்ணிச் சிப்பி வராத இடமெல்லாம் கிரிக்க அடிக்க வராத எடமெல்லாம் அழுது, அட்டா! எழுத்திலே என்ன மனம் அப்படின்னு ஆச்சரியப்படுவாறாம்!

-- தேவலின் 'கண்ணன் கட்டுரை'யில்

விளம்பர யுகம்

எழுத்தாளர்கள் ஜாக்கிரதை-2

“வேண்டாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு தன் அறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

“அலமேலு, கதவைச் சாத்திக்காதே.”
“இல்லை.”

மறுநாள் அவள் எழுந்திருந்த பொழுது வெயிலேறிக் தடுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. மகாதேவ அய்யர் பொழுதோடு எழுந்திருந்து காப்பி போட்டு வைத்திருந்தார். தம்ளரில் காப்பியை எடுத்துக் கொண்டு கூடத்துக்கு வந்தார் அவர்.

அலமேலு ரேடியோ முன்னால் கால் மேல் கால் போட்டபடி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

“பாட்டைக் கேட்டேனா அப்பா சகிக்கலை.”

தன் இரு செவிகளையும் பொத்திக்கொள்ளும் பாவனை காட்டி முகத்தை வக்கிரமாகச் சுளித்துக் கொண்டாள்.

“ரொம்ப கண்டறியா இருக்கே” என்றார் மகாதேவ அய்யர்.

“கண்ட கத்துக்குட்டிகளை யெல்லாம் காசைக் கொடுத்துச் சாதகம் பண்ணக் கூப்பிட்டுடாரு.”

“இந்தா, காப்பி குடி.”

“பல் தேய்க்கலையே அப்பா.”

“பரவாயில்லை. தேய்ச்சுக்கறது. குடி.”

அலமேலு தம்ளரை வாங்கி வாயாருகே கொண்டு சென்றாள். பளிச்சென்று ஏதோ நினைவுக்கு வந்த பாவனையில், “அப்பா, இதோ பாருங்கோ, இப்படியாக்கும் அவர் காப்பி குடிப்பார்” என்று ராஜாவைப் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு காப்பியை உறிஞ்சிக் காட்டினாள்.

மகாதேவ அய்யர் சிரித்தார்.

தம்ளரை வாயிலிருந்து அகற்றி, சிரித்த படியே, “கதை எழுதறாராம், கதை. சொந்தமா எழுதறாரோ, இல்லை, காப்பிதான் அடிக் கிறாரோ, கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்” என்று சொல்லிவிட்டு மேலும் பெரிதாகச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

பத்து மணிக்கு அரம்பித்த ‘குளி பதி’ என்று அடிக்க பின்புகூட முடியவில்லை. ஸ்நான அறைக்குள் ராகம், தானம், பல்லவி முழு நேரக் கச்சேரியாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

“தாயே! வெளியே வாடி அம்மா, பக்க வாத்தியங்களுக்குக் கைசோர்ந்து போயாச்சு” என்று ஸ்நான அறை வாசலில் நின்று கொண்டு பிச்சைக்காரக் குரலில் கெஞ்சினார் மகாதேவ அய்யர்.

ஒரு மணி நேரத்துக்குப்பின் அவரே அலமேலுவின் அறை வாசலில் ஒருக்கனித்த கதவுக்கு முன்னால் நின்றபடி, “ஏது, இன்னிக்கு டிரஸ் பண்ணி முடியாது போலிருக்கே” என்று கூறினார்.

அலமேலு தன்னிடமிருந்த ஒரே நைலான் ஸாரியை அன்று கட்டிக் கொண்டாள். உள்ளே ரகசியமாக வைத்திருந்து ரெடிமேடு பாடலை அன்று முதல் தடவையாக வெளியே எடுத்தாள். அது சற்று விசித்திரமாகத் தைக்கப்பட்டது. அதை அணிந்துகொண்டு கண்ணாடியில் பார்த்தபோது அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. “நன்றாகத்தான் இருக்கிறது” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டாள். அவ்வளவாகப் பளிச்சென்று தெரியாதபடி உதட்டுச் சாயமும் போட்டுக்கொண்டாள். பவுடர்ப் பூச்சு வழக்கத்தை விடச் சற்றுத் தாராளமாகவே இருந்தது. கடைசியில் அந்தக் கொண்டை போட்டு முடிவதற்குள் அவளுக்குக் கழுத்தும் கையும் வலியெடுத்து விட்டன. போட்டு முடிந்ததும், பிடரியை அழுத்தித் தடவியபடி கண்ணாடியில் பார்த்த போது ஏதோ சினிமாவில் காட்சியளித்த நாககன்னிகையின் சாடை அப்படியே தனக்கு வந்துவிட்டது போலிருந்தது. கையைப் பாம்புப் படம் மாதிரி வைத்துக் கொண்டு, கண்ணாடியைப் பார்த்துச் சீறிவிட்டு பின்னால் நகர்ந்த உருவத்தை ராஜாவின் உருவமாகக் கற்பனை செய்துகொண்டபோது அவளுக்குச் சிரிப்பு பொத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது.

அலமேலு வாசல் திண்ணைக்கு வந்தாள். மகாதேவ அய்யர் வாசல் கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். கால் அரவம் கேட்டு அவர் தன் பக்கம் திரும்பவும், அலமேலு முகத்தைத் திருப்பி முன் பக்கம் பார்த்தபடி, “நான் வெளியிலே போறேன் அப்பா!” என்றாள்.

மகாதேவ அய்யர் வைத்த கண் வாங்காமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“வரட்டுமா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அலமேலு முதல் படியில் இறங்கினாள்.

“சின்ன அலமேலுவைப் பாத்துட்டு வறேன் அப்பா.”

“அங்கே யாரோ புதுசா வந்திருக்கிற மாதிரி இருக்கே.”

“அவ மாமாவாம் அப்பா. ஊரிலேருந்து வந்திருக்கானாம்.”

“இப்போ என்ன அவசரம்? சாவசாமாப் போகலாமே.”

“இல்லைப்பா, சித்த நாழி அவளோடே பேசினபிறகுந்துட்டு வறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அலமேலு படியிறங்கிச் சென்றாள்.

அவள் உருவம் - மறையும் - வரையில் அவளையே வெறித்துக் கொண்டிருந்தார் மகாதேவ அய்யர். அவள் உடம்பிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான ஊசிகள் கிளம்பி அவருடைய இரு கண்களையும் சல்லடையாகத் துளைப்பது போல் இருந்தது. பீதியும் துக்கமும் நெஞ்சை வந்து அடைத்தன.

கூடத்துக்கு வந்து அங்கு கவரில் மட்டியிருந்த சக்தியின் பாத்துக்கு முன்னால் நின்று கொண்டு, “தாயே! என்ன சோதனை இது?” என்று பிரலாபித்தார். அதற்கு மேல் அவரால் சுதாரித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கட்டிலில் விழுந்து குழந்தை மாதிரி கேவிக் கேவி அழ ஆரம்பித்தார்.

மனித உள்ளங்களின் விசித் திரமான போக்குகளையும், விநோ துமான இயல்புகளையும், நுணுக்க மான உணர்வுகளையும் கண் டறிந்து அவற்றைப் பாத்திரங் களின் வாயிலாக வெளியிடுவது இவருக்குக் கைவந்த கலை. இவ ருடைய படைப்புக்களில் பாசமும், நேசமும், இன்பமும் துன்பமும் கலந்து ருவிக்கும்.

★

மீண்டும் மறுதலிப்பு!

எதிரில் அவள் ஜன்னல் புற மாய் முகம் திருப்பி நின் றிருந்தாள். அவளைப் பார்த் தாலே விஷயம் முடிந்து விட்டதுபோன்ற இறுதியின் வடிவமாய்த் தோற்றியது. திரும்பியிருந்த தலையின் ஜடை உச்சியிலே ரோஜா ஒன்று துடித்தது, அவன் உள்ளம் துடிப்பது போல. அவன் மட்டும் துடிக்கவில் லையா? அதையும் மீறியா மறுப்பு?

“மஞ்சு!...”

“இனியும் இந்த விஷயம் வேண்டாம் குமார். இதோடு விட்டுடுங்க.”

“எப்படி விடறது மஞ்சு? விடற மாதிரியா நாம் பழகி னோம்? கடற்கரையிலும், பார்க்கிலுமாய்ப் பேசிச் சிரித்து ஒண்ணாய் மனக்

தாதல்
கதை

கோட்டைகள் கட்டி நம்முள்ளாகக் கணவுகளை வளர்த்துக் கிட்டதை யெல்லாம் மறந்துடச் சொல்றியா?”

“கணவுகள்தானே குமார்? கணவுகளாகவே முடிஞ்சு போச்சு. அதை நினைச்சுக்கிட்டே இருந்தால் அப்புறம் வாழ வேண்டாமா?”

“வாழத்தான் வழி சொல்றேன். நீயும் நானும் திட்ட மிட்ட வறழ்வ நாம் வாழத்தான் வேண்டும்.”

“முடியாது! முடியாது!” அடிவயிற்றிலிருந்து சுருண் டெழுந்த துக்கம் வாய் வழியே விடுபட்டபோது கோபத் தைப் போலக் குரலை உயர்த்தியது. அதுதான் ஒரே வழி, துக்கத்தை வெல்ல. அவனுக்கெதிரே அவள் தன்னைத் துக் கத்தில் வெளிப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பவில்லை. புன்னகையும் இன்மொழியுமே காட்டி வந்த அன்பின் சன்னிதானத்திலே அழகையில் கரைந்து போவது முறையெனத் தோன்றவில்லை. அவன் சென்றபின் அவள் உடைந்து போகலாம்; அதற்கு முன் அல்ல.

குமார் வேதனையும் முறையிடும் சேர்ந்து சமைத்த வடிவ மாய் அவனுக்கெதிரே வந்தான்.

“முடியாதா மஞ்சு? அப்படின்னா நீ என்னை விரும்புவ தாய்ச் சொன்னதெல்லாம் பொய்யா?”

“இல்லை, அது நிஜம்!” மின்வெட்டுப் போல் அவள் சட்டென்று திரும்பி அவனை நேராகப் பார்த்தாள். முக அசைவில் விழியின் யாசிக்கும் வெறிப்பில், துடிக்கும் அதரங் களிடையே சொல்லாகத் தெறிக்காத தாபத்தில் இருதயத்தின்

கீற்றைகளுக்கு

அப்பால்

—ஆர்.சூடாமணி—

தூய்மை பேசியது. குமார் அக்காட்சியில் தன் ஆர்வத்துக்கு உரம் தேடியவனாய், “அப்படின்னா இப்போ முடியாதுன்னு சொல்றதுதான் பொய்! இல்லையா?” என்று அவன் விரல் களைப் பற்ற முயன்றான்.

அவன் விலகிக் கொண்டான். “இல்லை, இதுவும் நிஜம் தான்.”

“ஒரே சமயத்தில் ரெண்டும் எப்படி நிஜமா யிருக்க முடியும்?”

“இருக்கே!”

“இப்போ முடியாதுங்கறது நிஜமாயிருந்தால் முந்தி நீ காதலிச்சது பொய்தான்.”

“எத்தனை தடவை உங்களுக்குச் சொல்கிறது குமார்?” அவள் குரல் கெஞ்சியது. விரல் நுனிகள் ஜன்னல் கம்பியின் மேல் நடுங்கின. “அப்போ உங்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பிய அதே காதலின் காரணமாய்த்தான் இப்போ உங்களை மறுக்கிறேன். இந்த... இந்த மாதிரி இருக்கறப்போ நான் உங்களைக் கல்யாணம் செய்துக்கறது சிறிதும் நியாய மில்லையல்லவா?”

“அதை நான்தானே முடிவு செய்யணும்? எனக்கு ஏதும் ஆட்சேபணை இல்லைன்னு...”

“எனக்கு இருக்கே!”

“இது உன்னை மட்டும் பொறுத்த விஷயம்னு நீ தீர் மானிச்சுடறது சரியா மஞ்சு? இதிலே எனக்கும் பங்கு உண்டு இல்லையா?”

“என் மனசு உறுத்திக்கிட்டே இருக்கும், நான் உங்களுக் கேற்ற மனைவி இல்லைன்னு.”

“உன் மனசைப் பற்றியே யோசிக்கறயே, எப்பவும். இது சுயநலமில்லையா? என் மனசு உன்விடமேதான் இருக்கு

என்கிறதைப் பத்தி உனக்குக் கொஞ்சமும் அக்கறையே கிடையாதா?"

"குமார், பிளீஸ்! நீங்க போய்டுங்க. நம் கல்யாணம் நடக்காது."

"என் கால் இப்படிக் கொஞ்சம் பழுது பட்டுப் போயிருந்தால் என்னை நீ மறுத் திருப்பியா மஞ்சு?"

"மாட்டேன்."

"உடலை மறி உள்ளத்துக்காக அன்பு செய்யற திறமை பெண்கள் கிட்டத்தான் உண்டு. ஆண்களுக்குக் கிடையாதுன்னு நினைக்கிறியா?"

"எனக்கு அநெல்வாம் தெரியாது." அவள் ஒரு கணம் உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொண்டு

மேலே பேசினாள். "நாம் ரெண்டு பேரும் இளவயசுக்காரங்க. 'நார்மலா'ப் பழர்த்தால் முடி ஆயசும் நம் முன்னே இருக்கு. இன் விக்ர இருந்துட்டு நாளைக்கு மறைஞ்சுடற விஷயமா? இப்படி ஒரு காலே வச்சிக்கிட்டு உங்களுக்கு ஒரு முடிவற்ற சுமையாய் இருக்க நான் இஷ்டப்படலே குமார். என்னை மன்னிச்சுடுங்க." படபடப்பாய்ப் பேசிவிட்டு உள்ளே விரைந்து மறைந்த மஞ்சளாவின் அடிச்சுவட்டில் அவன் இதயம் தயங்கித் தவித்தது. நடக்கும்போது சற்றே தாங்கித் தாங்கி நடக்கும் கோற்றம். அந்தச் சிறு தாங்கல் அவன் அன்பைத் தாங்கி நிற்க முடியாது என்று அவளாகவே தீர்மானித்து விட்டாள். அவள் தன்னுள் தற்பார்வை யாக வகுத்துக்கொண்ட நியாய - அநியாய அளவுகளை அவனுக்குப் பொருத்துகிறாள்; அவன் அன்பின் தரம் அந்த அளவுகளுக்குட் பட்டதா இல்லையா என்பதைக் கவனியாமல்.

குமார் பெருமூச்சுடன் வெளியேறினான். கூடத்தில் தொங்கிய ஊஞ்சல் அவனை வழி யனுப்பி வைத்தது. பார்க்கச் சாது போல் காட்சி யளிக்கும் பலகை-உண்மையில் அது இப்படியும் அப்படியுமாய் ஆடும் ஆட்டம் அவளை நோக்கிக் கைகொட்டி நகைக்கும் செயல்வல்லவா? அந்த மரப் பலகையில் அமர்ந்து வீசியாட மஞ்சளாவுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அப்படி ஒரு நாள் அறையின் கோடிக்குக் கோடி வீசிச் சுழன்றாடுகையில் மேலே இருந்த சங்கிலி வளையம் கலகல ஒலியுடன் கழன்றுகொண்ட போதுதானே... நினைக்கவும் மனம் தாளவில்லை. மஞ்சளா குவிந்த வேதனைச் சுருளாய்க் கீழே கிடந்தாள். மடித்த வலது கால் பலகையின் அடியில் சிறையுண்டு துடிதுடிக்க. பிறகு வைத்தியம் நடந்துகான் என்ன பயன்? பெரிய முறி வேதும் இல்லை. ஆனால் அந்தச் சிறு கோளாறு மஞ்சளின் காலினோடு நில்லாமல் குமாரின் வாழ்வினுள்ளுமல்லவா விஷ வேர் பாய்ச்சி விட்டது?

அதற்குமுன்! ஆகா! அதற்கு முன்! - குமார் நினைவுத் தேன் சுலைக்கிறான். - அவனும் அவ னும்! கல்லூரி நாட்களிலேயே கண்ணாள் இணைந்துவிட்ட பழக்கம். பிறகு காரியா லயத்தில் ஒன்றும் வேலை பார்த்த நெருக்கம். உதட்டோரம் நெனியும் சிறு நெனிவினிலே உள்ளத்தை யெல்லாம் கொட்டி அளக்கும் ஓல விந்தை. இதன் ஊட்டம் பிரிந்திராத இதயத்தின் தொடு வானத்தில் கவர்ச்சியின் முதல் பொன் வண்ணங்கள் படிக்கிற அற்புதச் சிலிர்ப்பு. உணர்ச்சியின் அந்தச் சிலிர்ப்பு விழி வழியே உலகமெங்கும் திரை நீக்கிக் காணும் அழகின் பூதுப்புது ரகசியங்கள். நிலவு கவிதை பொழிக்கிற அதிசயம். இரவு ஒளிக் கலையமாய்க் கவிழ்ந்து மின்னுகிற மாயம். பாஸ்பரம் முகம் பார்த்து நிற்கும் ஸயிப்பிலே, விரல்கள் இணையும் உரிமையிலே, உறக்கம் அறியாக் கண்களுள் சொல் கொண்டு வடித்த கண்கள் தீட்டும் வர்ணங்களிலே மானிடத்தை அமரமாக்கி விடும் அதிசய உணர்வு அன்றாட உண்மையாய்த் திகழ்ந்

தது. இதைமொல்லாம் மஞ்சு இன்று மறுக்கிறாள். நான் உருவாக்கிய உலகத்தையே இடித்து வீழ்த்துகிறாள். அதன் ஒரு பாதி அவனுள் ளிருந்தும் பாராது சண் டடிக்கொள்கிறாள். எத்த னையோ மறைய அவன் கொடு சிக் போடுகிறான். இனி அவனை மணக்கத் தன்மூல் இயலாது என்றே சாதிக்கிறாள் அவள்.

என்ன செய்வது? திரும பக் திரும்ப இதே எண்ணம் மஞ்சளாவின் மணத்தில். நில மொளி மெருகிட்ட கடலை கள் அவனுக்கும் அவளுக்கும் இன்பக் கணவுகளை வாரி வழங்கிய நாட்களை அவள் மறக்கவில்லை. ஆயினும் என்ன செய்வது? அன்பைத் தியாகம் செய்து தான் அன்பை நிலைநாட்ட வேண்டிய நிலைமை இப்போது. அவனுக்கு நன்மை விரும்புவதானால் அவள் தன்னை ஒரு நிரந்தரச் சுமையாய் அவன் வாழ்வில் இணைத்து இடிக் கச் சொல்வது மறையா? 'எது எப்படி யிருந்தாலும் நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன், என்னை மணந்து கொள்' என்ற அவன் உறுதியில் பெண் நெஞ்சின் உள் ளார்ந்த ஆழம் பெரு மிதத்தை உணராமலில்லை. ஆனால் அந்தப் பெரு மிதத்தை அவள் தன் ஆழக் காலக் கன்னி வாழ்வின் நிறைவுக்கு அதாரமாகச் செய்து கொண்டு ஒதுங்கி விட வேண்டியதுதான். அவ னுக்கு விடுதலை தந்துவிட வேண்டும் - வேரோர் அன்போடு தன் வாழ்வைப் பிணைத்துக்கொள்ள. அவள் நிலையில் காதலனைக் கணவ னாக்கிக்கொண்டால் அந்தக் காதலை பொய்த்துவிடும்.

வா ரங்கள் ஓடின. அவள் வேலையிலிருந்து விலகிக் கொண்டு விட்டாள். வீட்டி னின்றும் அதிகம் வெளியே சொல்வது இடையாது. அவ னும் அடிக்கடி வருவதில்லை. சந்திப்பே அரிதாகிவிட்டது. அவள் மறுப்பை அவன் ஒப்புக்கொண்டு விட்டான்? அதுதான் சரி. இதற்கு வேதனை ஏன்? அவள் வகுத்த விதிதானே இந்தப் பிரிவு?

அதன் வெற்றியில் அவள் பெண்மைக்குத் தேர்ச்சியா? அப்படி நினைப்பது மதியீனம்.

பிறகு பேச்சுக்கள் காதில் அடப்படன. குழாவுக்கு ராதாவை மணமுடிக்க ஏற்பாடுகளாம். ராதா அவளுக்குத் தெரிந்தவள்தான். தல்ல பெண். குமாரை மணக்கத் தகுதி உடையவள். உள் மனம் வாழ்ந்தியது. கண்ணீரே அவ்விரு வரின் இன்ப வாழ்வுக்குப் பன்னிராய் மாறி உதிர்ந்தது.

அவள் வந்தாள். வண்பும் வாசிப்பும் சேர்ந்து அவ னுக்கு ஓர் இணையாய். பொலிந்திருந்த அவன் மனமும் வீடு தேடி வந்தது. கையில் ஓர் உறை. அதன் நான்கு லாலைகளிலும் மஞ்சள் தடவியிருந்தது.

மஞ்சளாவின் பெற்றோரைக் கண்டு குசலம் விசாரித்த பின் அவர்களிடம் நேரே அஸதக் கொடுத்தாள்.

"திருமண அழைப்பிதழ்."

"கேள்விப்பட்டேனப்பா! தேவையோ, நீயே கொண்டு வந்து தாற்றியா?" அவள் தகப்பனார் மகளின் வாழ்வு

கால்கேட்டின் மூலம் நாள் முழுவதும் வாய் துர்நாற்றத்தை அகற்றி பற்கள் சொத்தையாவதையும் தடுங்கள்!

எனெனில் ஒரே தேய்ப்பில் கால்கேட் டெண்டல் கீம், துர்நாற்றத்தையும், சொத்தையையும் உண்டாக்கும் கிருமிகளில் 85 சதவிகிதத்தை ஒழித்துவிடுகிறது.

கால்கேட், 10ல் 7 சந்தர்ப்பங்களில் உடனடி யாக வாய் துர்நாற்றத்தை அகற்றுகிறது என்பதையும், உணவு உட்கொண்டவுடன் கால்கேட்டினால் பற்களைத் துலக்கும் முறை யால், இது வரை பற்பசை வரலாற்றிலேயே கண்டிராத பெருமளவில் ஏராளமான வர் களுக்குச் சொத்தை தடுக்கப்படுகிறது என்ப தையும் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் நிரூபித்துள் ளன. இந்தச் சொத்தை கால்கேட் ஒன்றுக்குத் தான் உண்டு.

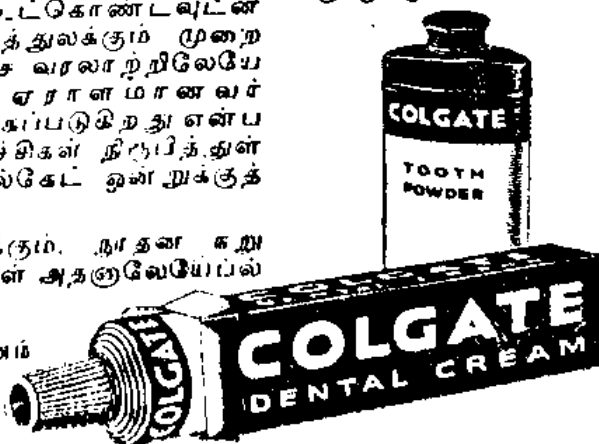
கால்கேட்டின் நீடித்திருக்கும், நாதன கறு மணத்திற்காக, குழந்தைகள் அதனாலேயேயில் துலக்க விரும்புகிறார்கள்.

பரிசுத்தத்திற்கும், வாயில் தறுமணம் காழவும், என்னையாவ பற்களைப் பெறவும் வழக்காக கால்கேட்டைப் பயன்படுத்துங்கள்

... உலகிலேயே பெரும்பாலானவர்கள் மற்றெல்லாப் பற்பசைகளையும் விட, கால்கேட் டெண்டல் கீமையே விரும்புகிறார்கள்.

©C.C. 25-1966

தங்கள் பற்பொடிவை விரும் பினால், இந்தப் பலன்கள் அனைத்தையும் கால்கேட் தே பயுடர் மூலம் அடைவதாம். ஒருடப்பி பலமாதம் களுக்கு வரும்.

முறிந்த வேதனையை மீறிக் கொண்டு சிரித்தார்.

குமார் அவன் பக்கம் திரும்பினான். "நீயும் கல்யாணத்துக்குக் கட்டாயம் வா மஞ்சு, இல்லையானால் எனக்கு ரொம்ப வருத்தமாக இருக்கும்."

"கட்டாயம் வரேன் குமார்." அவன் மகிழ்ச்சியில் பொருமை இல்லை. பெருமூச்சு இருந்தாலும் அதை என்றோ நசுக்கியாகி விட்டது.

"ராதாவை எனக்குத் தெரியும். ரொம்ப நல்ல பெண்" என்றான்.

"எங்க எல்லோருக்குமே ரொம்பப் பிடிச்சது" என்றான் குமார்.

"அவளை அடையறவன் பாக்கியசாலி."

"குமார், என்னப்பா இது?" அவள் தகப்பனாரின் குரல் இடையில் குறுக்கிட்டது.

"அழைப்பில் உன் தம்பி பெயரில்லே போட்டிருக்கு?"

"ஆமாம். அவனுக்குத்தான் கல்யாணம்."

மஞ்சளா சட்டென்று அவளை ஏறிட்டாள்.

"உங்களுக்குத்தானே அவளைப் பேசினாங்க?"

"அப்படித்தான் ஆரம்பிச்சது. நான் தான் என் தம்பிக்கு மடிச்சு வச்சேன். என் கல்யாணம் என்னுடைய விருப்பமில்லாமல் நடந்துடுமா?"

"அண்ணன் இருக்கிறப்போ தம்பிக்கு..."

"கன்னி என்கிற வார்த்தைக்கு அண்பாற் சொல் கிடையாதுன்னு நினைச்சுட்டியா மஞ்சு?" அவன் குரலில் அமைதியினூடே மெல்லிய கண்டிப்பு. அவன் போய்விட்டான்.

அவள் வெகு நேரம் சிவையாக நின்றாள். இப்படி ஓர் உறுதியா? துயரம் மீதுரத் தன் வலக் காலைப் பார்த்துக் கொண்டாள். இந்த நிலை வந்திராவிட்டால்! ஐயோ, வந்திராவிட்டால்!

மீண்டும் நாட்களின் சுழற்சி. நினைத்து நினைத்துச் சிந்தனையே உடலெங்கும் புரையோடிவிட்டது. நெஞ்சில் கண்ணீர் வற்றியதில் கண்களிலே ஈரம் காய்ந்து போயிற்று. வேதனையின் வெளிறிய வடிவமாய் அவள் வளைய வந்தாள். குமார் மண வாழ்வில் புகுந்து விட்டால் அவள் வேதனை திரும். ஆனால் அருவியாய் அவன் அன்பு பொழிந்து கொண்டிருப்பது உறுதியென்ற பாதை மீதுருந்துதான். பெருமைக்குக் காரணமாயிருந்திருக்கும், நிலைமை வேரூயிருந்தால்... இன்று அதுவே அவள் பிரச்சனையாகிவிட்டது.

எண்ணத் தகிப்பில் உடலும் எரிவது போல் இருந்தது. எழுந்திருக்க முயன்றாள். தலைச் சுற்றல். கண் எரிச்சலோடு உடம்பெல்லாம் நோவு. படுக்கையில் அவள் சாய்ந்து விட்டாள்.

காய்ச்சல் ஒரு வாரம் விடாமல் பீடித்தது. அன்றாடம் வைத்தியர் வந்தார். விஷயத்தைக் கேள்வியுற்று ஒரு நாள் குமாரும் பதறிக்கொண்டு வந்தான்.

"மஞ்சு! உடம்பு சரியில்லையாமே? என்ன ஜூரம்? ரொம்ப அடிக்குதா? இதுக்குள்ளே இப்படி இளைச்சுத் துரும்பாயிட்டயே!"

கண்ணீரின் கதை !

கால வெள்ளத்தில் இரு சொட்டுக் கண்ணீர் கலந்தன. "நான் யார் தெரியுமா? ஒருத்தியின் கணவனை இன்னொருத்தி பறித்துக் கொண்டுவிட்டாள். அந்தத் துயரத்தில் அவள் உடுத்த கண்ணீராகும்!" என்று ஒரு தனி.

"அதற்காகக் கண்ணீர் விட்டு நீ கதறுதே. நான் யார் தெரியுமா? விருதாய்ப்பிடிச் சனியன் விளக்கு வாங்கிக்கொண்ட கலையாக நான் என்தான் இந்தப் புகழை அடைந்தோமோ என்று இரண்டாவது ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். அப்பொழுது அவள் கண்ணீர் விருந்து தெறித்தது நான்தான்!" என்றது இரண்டாவது கண்ணீர்ச் சொட்டு ஒரு பெருமூச்சுடன்.

அன்பு அங்கலாய்த்தது. உணர்வின் ஆழத்தில் அவளுக்கும் ஒரு திருப்திதான்.

மறு வாரம்.

மஞ்சளா வாசல் வார்த்தையில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தாள். காய்ச்சல் - நன்கு குணமாகி விட்டிருந்தது. ஆயினும் அவள் முகத்தில் சிந்தனை. புதியதொரு விழிப்பின் மோதல். டாக்டர் அருணாசலம் அப்போது தான் அங்கிருந்து சென்றிருந்தார். அவர் தன்னிடம் கூறிச் சென்ற விஷயத்தை நினைக்க நினைக்க அவள் நெஞ்சம் தாங்க வில்லை. இதயம் பொங்கித் துடித்தது. மனத்தில் வகையறியாத உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு. அதனூடே ஒரு கிளர்ச்சி. பதற்றம் மிகுந்த நிலையில் உட்கார்ந்திருக்க இயல வில்லை. எழுந்து மேலும் கீழுமாய் நடந்தாள் மஞ்சளா. தாங்கித் தாங்கிச் சாய்ந்து நடக்கும் நடை. தன் காலைக் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டாள். மீண்டும் உள்ளத்தில் யோசனை பணியாய் உறைந்தது. அருணாசலம் சொல்லிப் போன தகவலோ திடீரென்று மதிப்புக்களை யெல்லாம் தலைகீழாக மாற்றிவிட்டது. அவள் எண்ணப் போக்கைப் புதிய கோணத்தில் திருப்பிவிட்டது. எல்லாநெ புதுப் பார்வையாய்த் திசை மாறிவிட்டாற்போல் பிரமை தட்டியது. இரு கைகளாலும் இதயத்தை அழுத்திப் பற்றிக் கொண்டாள். கிளர்ச்சியும் பதற்றமும் ஓயவில்லை. அவள் அங்கத்தில் அந்தச் சிறு குறை. திடீரென்று மனவெளியில் நிறைமதி போல் தீர்மானம் முழுவதுமாய் உதயமாகி விட்டது. குறையிருந்தால் என்ன? இனி அதைக் குறித்துக் கவலையில்லை. அருணாசலம் சொன்ன விஷயம் எல்லாவற்றையுமே மாற்றி விட்டது.

நேராகத் தன் அறைக்குச் சென்று காகிதத்தையும் பேனாவையும் எடுத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள். அடுத்த நாள் மாலை குமார் அவள் முன் ஆஜரானான்.

"என்ன சமாசாரம் மஞ்சு? என்னை வரச் சொல்லி எழுதியிருந்தாயே! ஆப்சிலேயிருந்து

முன்று கஷ்டங்கள் !

எழுத்தாளனாக இருப்பதில் மூன்று கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று: பிரகரிக்கத் தகுதியானதை எழுதியாகவேண்டும். இரண்டு: யோக்கியமான பிரகரகத்திற்களைப் பிடித்தாக வேண்டும். மூன்று: அதைப் படித்து ரசிக்கக் கூடிய புத்திசாலிகளைப் பிடித்தாக வேண்டும். என்ன கஷ்டம், என்ன கஷ்டம் போங்கள்!

-கோல்ட்டன்

வீட்டுக்குப் போனதும் உன் கடிதத்தைப் பார்த்தேன். உடனே பறந்து வந்தேன்."

"அப்போ காப்பிகூடக் குடிக்கலையா? கொஞ்சம் இருக்க."

"காப்பி கெடத்து மஞ்ச. நீ காப்பிட்டுனுப்பிய விஷயத்தைச் சொல்லு. என்ன சமாசாரம்? உலக்கேதாவது உதவி வேணுமா? எதுவானாலும் செய்யக் காக்குக்கிட்டிருக்கேன் மஞ்ச! சீக்கிரமாய்ச் சொல்லேன்!" ஆர்மெஸ் துடிப்பாக அவன் இறைஞ்சி நின்றான்.

"குமார்!" எப்படிச் சொல்வதென்று திகைப்பது போல் அவளுக்கு ஒரு நிமிஷம் பேச்சு எழவில்லை. விஷயத்தைச் சொல்லும் போது அவன் முகத்தைச் சந்திக்கவும் சங்கடமாக இருந்ததோ? திரும்பிக் கொண்டு அமர்ந்தான்.

"நேற்று டாக்டர் அருணாசலம் சொன்னார். எனக்கு ஏதோ கடுமையான ரத்த நோயாம். அதுக்கு வைத்தியமே கிடையாதாம். இன்னும் ஆறு மாதத்துக்கு மேலே நான்... உயிரோடு இருக்கிறது... சந்தேகம்."

"மஞ்ச!" அவன் கூவிவிட்டான்.

"நான் முந்தி சொன்னது நினைவிற்கு, குமார்? என்னை ஒரு கமையாய் ஆயுள் முழுவதுக்கும் உங்க மேலே சுமத்த இஷ்டப்படவேன்னு சொன்னேன்..... இப்போ என் ஆயுளை ஆறு மாதத்துக்குத்தான்னு தெரியறப்போ..... எல்லாமே கொஞ்சம் மாறிப் போகுது, இல்லையா?"

"மஞ்ச, ஆறு மாதமா? உன்னை நான் போகவிட மாட்டேன்..... மரணத்தோடு போராடுவேன்..... வெஸ்பிரில் வைத்தியம் இருக்கலாம்....."

அவன் மிருதுவாய்ச் சிரித்தான். "நல்லாத்தான் பேசறீங்க குமார்! நான் சாவுக்குப் பயப்படலை. இப்போ இது தெரிஞ்சுப் புறம் நான் ரொப்ப நான் உங்களுக்குச் கமையாய் இருக்க மாட்டேன்னு புரியுது. அதனாலே....."

"அதனாலே?" அவன் குரல் ஆவலில் தத்தளித்தது.

"நீங்க என்னை மணக்க விரும்பினால்..."

"அதைப் பற்றிச் சந்தேகமா மஞ்ச?"

"நான் சம்மதிக்கிறேன் குமார்! கொஞ்ச நாளைக்காவது நாம் சந்தோஷமாய் வாழலாம். உங்க அன்புக்கு நான் ஓராவாவது நிறைவைக் கொடுக்க முடியுமில்லையா?"

"மஞ்ச!" அவன் நாலி வந்து அவளருகில் உட்கார்ந்து அந்த மனம் மிகத்தை உயர்த்தினான். "நிஜமாகவா சொல்றே, மஞ்ச? நிஜமாகவா?"

"ஆமாம்." அன்பு தூதும் புன்னகையால் அவன் கண்களைக் குளிர்வித்தான் அவள்.

"எனக்கு எத்தனை சந்தோஷத்தைக் கொடுத்துட்டீ!" அவன் இதயமே வாத்தாக உயிர்த்தான்.

திருமணம் நடந்தேறியது.

வைபவத்துக்கு வந்திருந்த டாக்டர் அருணாசலத்தைக் குமார் தனியாக அழைத்துச் சென்றான். சட்டைக் கைகளை ஆவேசமாய்த் தூக்கி விட்டுக் கொண்டு அங்கவஸ்திரத்தை இடுப்பில் வரிந்து கட்டினான். பிறகு அப்படியே அவர் பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கினான்.

"ஸார், என் காதல் கைகூடியது உங்களால்தான். என் தந்திரம் பலித்தது. நான் கேட்டுக்கிட்ட படியே நீங்க மஞ்சுக்கிட்டே சொல்லிவிடுக்கலைன்னு அவன் என்னைக் கல்யாணம் செய்துக்க ஒதுக்கிட்டிருப்பானா? உங்களுக்கு நான் எத்தனை நன்றி சொன்னாலும் போதாது." அவன் ஏதோ எண்ணத்தில் இளித்தான். "பாவம், மஞ்ச! தான் ஆறு மாதத்துக்காப்பிரமம் உயிரோடு இருக்கறப்போ அவளுக்கு எத்தனை ஆச்சரியமாயிருக்கும்!"

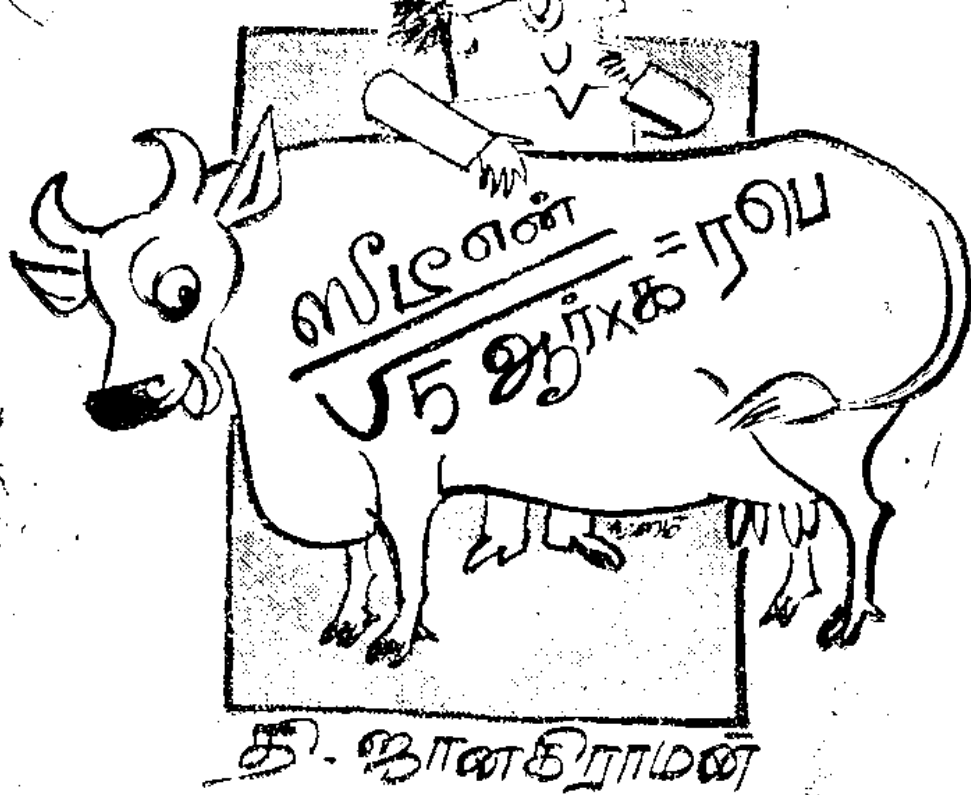
"ஏன்னும் இருக்காது!" பின்னவிருந்து குரல். அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். "யார்? ஐயோ, மஞ்சவா?"

"நானேதான்! ஒரு டாக்டர் யார்கிட்டே யானும் வந்து அவங்களுக்கு இல்லாத நோயைச் சொல்லிச் செத்துப் போயிட்ட போறாங்களனு சொல்லுவாரா? இந்தச் சின்ன விஷயத்தை நீங்க போடுக்கலையே குமார்! செத்துக்கிட்டிருக்கறவங்க கிட்டேயும் 'விபத்திலில்'ன்னு கடைசிவரை சொல்றது தானே டாக்டருங்க வாடிக்கை!"

குமார் திகைத்தான்.

மஞ்சவா விலிர்த்தான். "டாக்டர் அருணாசலம் வந்து நீங்க இந்த மாதிரி என்கிட்ட சொல்லச் சொன்னீங்க என்கிறதையே சொல்லிட்டாரு. இப்படி ஒரு தந்திரம் செய்தாவது என்னையே கட்டிக்கணும்னு நீங்க நினைக்கிறது தெரிஞ்சப்போ உங்க அன்பின் ஆழத்தையும், உறுதியையும் புரிஞ்சுக்கிட்டேன் குமார்! அந்த அன்பின் நிறைவே என் சின்னக் குறைக்கு இடமே இல்லைன்னு உணர்ந்துக்கிட்டேன். டாக்டர் ஸாரும் அதையேதான் எடுத்துச் சொன்னாரு. நானும் போகிச்சேன். இப்படிப்பட்ட உங்க அன்பை மேலும் மறுக்கிறது கற்பன்னு தோணிச்சு. அதை ஏற்றுக்கொடுத்தான் என் அன்புக்கு அத்தாட்சி என்றும் நிர்மாணித்தேன். கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிக்கிட்டேன்."

இன்னும் சிறிது நேரத்துக்காவது அவர் களுக்குப் பரிதெரியாது என்பதை அவர்களது மலர்ந்த முகங்களிலிருந்து கணநிகொண்ட அருணாசலம் பந்திக்கு முந்திக்கொள்ள அங்கிருந்து விடைந்தார்.

“நமஸ்காரம், டாக்டர் கோஸ்வாமி!”

“நமஸ்காரம். டாக்டர் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. வெறுமே கோஸ்வாமி என்று சொன்னால் போதும்.”

“ஏன் அயல் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்று உங்கள் தகுதியை ஆராய்ந்து கொடுத்திருக்கிறபட்டமாச்சே அது!”

“என்ன பிரயோசனம்? என் திட்டம் இப்படிச் சந்தி சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்ட பிறகு பட்டமும் பிறதும் எதற்கு?”

“என்ன சந்தி சிரித்து விட்டது இப்போது? உங்கள் அரிய திட்டம் ஏன் வெற்றி பெறவில்லை, ஆறு கோடி ரூபாய் செலவழித்தும் ஏன் வெற்றி பெறவில்லை என்று அறிய நம்மை ஆள்கிறவர்கள் கவலைப்படுகிறார்கள். ஒரு பெரிய விஞ்ஞானிக்குக் கொடுத்த உதவி சரியாக அவர் மனசுப்படி செலவாயிற்று என்று அவர்கள் அறிய நினைக்கிறார்கள். உங்களுக்கு உதவி செய்கிற எண்ணம் தானே அது...?”

“ரொம்ப நன்றி. என் மனசுப்படி அந்த உதவித் தொகை செலவாயிற்று என்று நீங்கள் இப்போது குறிப்பிட்டீர்களே. ரொம்பச் சரியாகச் சொன்னீர்கள். நதி நிலையுடன் நீங்கள் விசாரித்தால் உங்களுக்கு உண்மை புலனாகி விடும்.”

முழுவதையும் சந்தர்ப்பத்தையும் கொற்காஸ் வடித்துக் காட்சியாகச் செய்வதிலும் நூடமான மனோபாவங்களைச் சித்திரிப்பதிலும் வல்லவரான தி. ஜானகிராமன் நிறுத்த ஹாஸ்ய எழுத்தாளரும் கூட அவருடைய ஹாஸ்ய நடை வெறுவேட்டு போன்றதல்ல. அழுத்தமும் கருத்தாழமும் கொண்டு நம்மைச் சிக்க வைத்துச் சிந்திக்கச் செய்யும்.

“உண்மையைக் கண்டு பிடித்து உங்களுக்கு உதவத் தான் வந்திருக்கிறேன்.”

“ரொம்ப நன்றி. நீங்கள் எது வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள். வினாயகி கிறேன்.”

“நன்றி. உங்கள் முழுப் பெயர் என்ன?”

“கணேச சந்திர விஞ்ஞான சாகாள்.”

“கோஸ்வாமி...”

“அது பட்டம் பெயர்.”

“குடும்பம் பட்டமா?”

“இல்லை. அதைவிடப் புனிதமானது. ஓரிடையத்தில் சர்வீஸ்டி என்ற இடத்தில் உள்ள புராதன மடத்தின் பீடாதிபதி பிரம்மக்ஞானுந்தர் அருளிய பட்டம் அது.”

“எதற்காக அருளினார் என்று நான் கேட்கலாமா?”

“நீங்கள் கேட்காமலே நான் சொல்லுவேன். பக்க ஸ்டீனஸில் எனக்குள்ளே கருணையையும் ஊக்கத்தையும் சேர்த்தான் கோஸ்வாமி என்ற பட்டமளித்தார் அவர். பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கோமாதா என்ற பத்திரிகையில் நான் என்னுடைய குத்திரத்தை வெளியிட்டு, பகம் சாணத்திலிருந்து ரயில் பெட்டிகளும், ரயில் என்ஜின் களும் செய்ய முடியும் என்று எழுதி யிருந்தேன். அதைப் படித்த பிரம்மக்ஞானுந்தர் விரைவில் புறப்பட்டு வரும் படி எனக்குத் தந்தி அனுப்பினார். உடனே மத்தியப் பிரதேசத்திலிருந்து நான் விமானத்தில் சென்று பின்பு கோவேறு கழுதைத்து. ஒன்பது நாள் பிரயாணம் செய்து அந்த மட்டத்தை அடைந்தேன். அவரிடம் என் திட்டத்தை விளக்கினேன். ப்ரவசமாகி விட்டார். எத்தனை தீர்க்க தரிசனத்துடன் தான் நம் முன்னோர்கள் பசுவைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடினார்கள் என்று மெய்ச்சிரித்தார். இவ்விதம் பக்கங்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்து விடும், பகஞ் சாணத்திலிருந்து ரயில் செய்ய முடியும் என்றால் இனி மேல் நம் மக்களும் அதிகாரிகளும் அதைப் புறக்கணிக்க மாட்டார்கள். இந்தப் பெரிய ஞானோதயப் புரட்சிக்கு நீ காரணமாக இருப்பதால் “கோஸ்வாமி” என்று உனக்

குப்பட்டமளிக்கிறேன்" என்று என்னை ஆசிர வதித்தார். விஞ்ஞானியாக இருந்தாலும் அவருடைய கருணை என்னை உணர்ச்சி வசப் படுத்திவிட்டது. அதிலிருந்து விஞ்ஞான சாகர கோஸ்வாமி என்று என் பெயரையே கருக்கி மாற்றி கெஜுட்டிலும் பதிவு செய்து விட்டேன்."

"விஞ்ஞானப் பண்பு, இந்திய ஆன்மிகப் பண்பாடு—இரண்டும் இசைந்த அரிய புருடர் நீங்கள்."

"வேறு எப்படி நாம் இருக்க முடியும்? 'அனோரணியான் மஹதோர் மஹியான்' என்று விளக்கப்பட்ட பரம விஞ்ஞானத்தின் வாரிசுகளில்லையா நாம்?"

"ரொம்ப சரி. உங்கள் சூத்திரத்தைச் சற்றுப் பார்க்கலாமா? எீ.என். 4/5 ஆர்.க = ரபெ என்பதுதானே உங்கள் சூத்திரம்?"

"ஆமாம்."

"எீ.என்.என். என்ன?"

"கௌடங். அதாவது பகம் சாணம். அதில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவை 5 ஆர். x க என்பதன் வர்க்க எண்ணால் வகுத்தால் ரயில் பெட்டி செய்யும் முறை புலனாகிவிடும்."

"எீ.என்.என். கௌடங், அதாவது பகம் சாணம். 5 ஆர். க என்பவை என்ன?"

"அதை நான் சொல்ல முடியாமைக்கு வருந்துகிறேன்."

"ஏன்?"

"அது விஞ்ஞான ரகசியம். அதைக் கூறி விட்டால் மற்ற நாட்டார்கள் ரயில் பெட்டி

களையும் என்ஜின்களையும் மிக எளிதாகச் செய்து குவிப்பார்கள். நாம் இத்தனை காலமாகப் பட்ட கஷ்டம் போதும். மீண்டும் அன்னியர்களின் பொருளாதார அடிமையாக வேண்டாம்."

"ஆர். க - இரண்டும் தாதுக்களா?"

"இல்லை. அவை பச்சிலைகள். இதோ பாருங்கள். சூத்திரத்தை என்னிடம் கேட்காதீர்கள். அது விஞ்ஞானிகளுக்குத்தான் புரியும். சிக்கலான கால்குலஸ் கணக்கு அது. நான் நாலு வருஷங்கள் மண்டையை உடைத்துக்கொண்டு கண்டுபிடித்த சூத்திரம். இந்த மாதிரி ஒரு விசாரணையில் விளக்க முடியாது. விளக்கவும் நான் விரும்பவில்லை என்பதற்குக் காரணம் சொல்லிவிட்டேன். உங்களுக்கு வேண்டுமானால் ஆர். ஒரு பச்சிலை.க என்பது நாம் தினமும் பயன்படுத்தும் ஒரு பொருள் என்றுமட்டும் சொல்லத் தயார்."

"கடுகா?"

"இல்லை."

"சத்தரிக்காயா?"

"இல்லை."

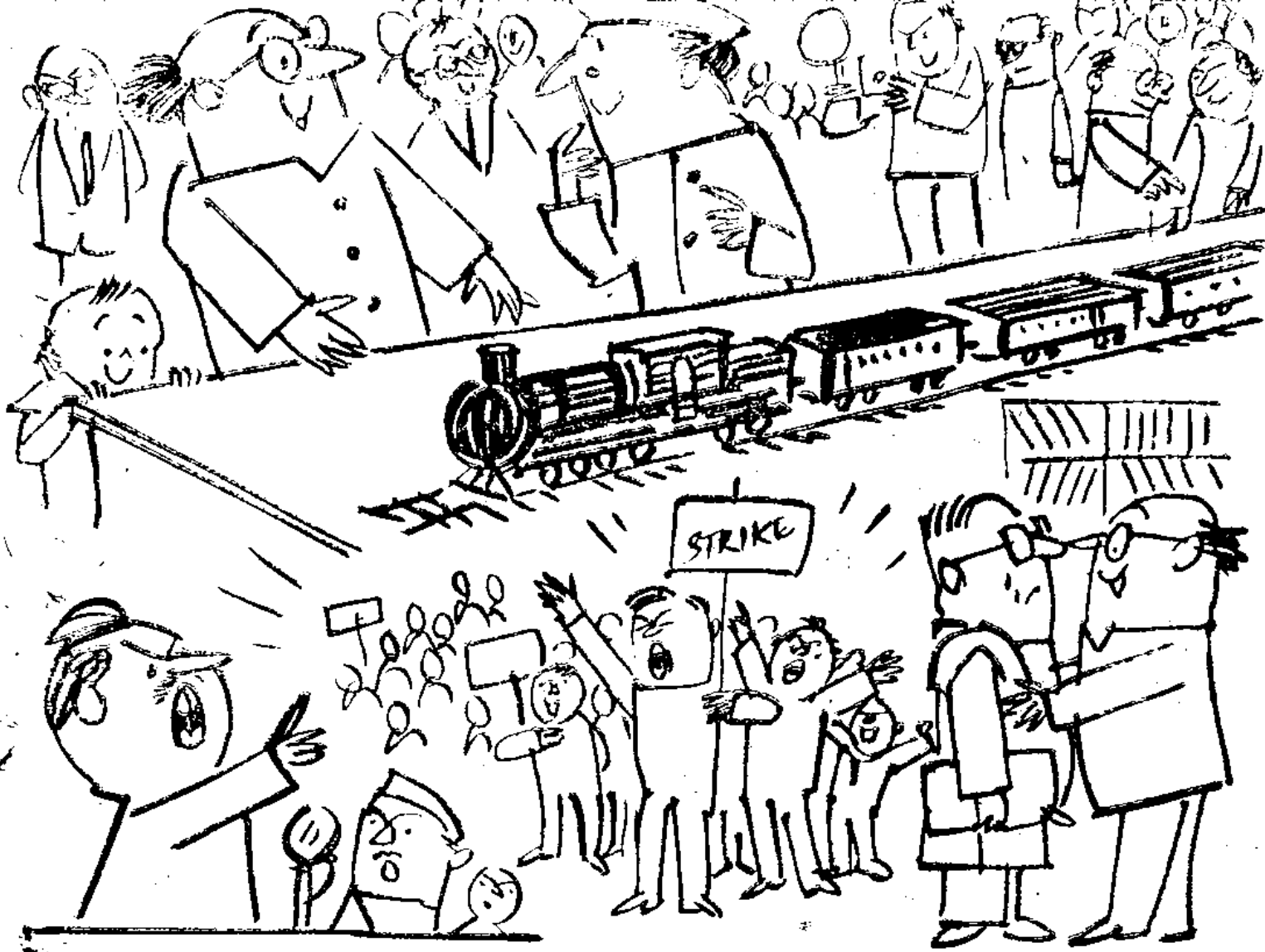
"கிரிலிங்கண்ணியா?"

"இல்லை."

"கண்டத்திப்பிலியா?"

"அதை நாம் தினமும் உபயோகிப்பதில்லை."

"கருவேப்பிலையா?... கருஞ்சீரகமா?.... கற்கண்டா?... கடலைப் பருப்பா?...?.... கல்லுரலா?... கருணைக்கிழங்கா?...."

“நீங்கள் உயர்நீதி மன்றங்களில் மிகப் பெரும் பதவி வகித்தவர்கள். தேசத்தின் பொருளாதார உயர்வைக் காக்கும் நோக்கத்துடன் இந்தச் சூத்திரத்தின் ரகசியத்தை என் மனத்தில் பூட்டி வைத்திருக்கிறேன். அதை நான் அஜாக்கிரதையாக வெளியிடக் கூடாது. இதில் நீங்கள் எனக்கு உதவுவதற்குப் பதிலாக வெளியிடும்படி நெருக்க முயலுகிறீர்கள்.”

“மன்னிக்க வேண்டும். கணிதத்தில் உள்ள அபார ஆவலால் சொந்த முறையில் கேட்டு விட்டேன். நீங்கள் சொல்ல வேண்டாம். நான் கேட்டதை மறந்து விடுங்கள். சரி, பகம் சாணத்திலிருந்து ரயில் செய்யலாம் என்று எப்படித் தோன்றிற்று உங்களுக்கு?”

“ஒரு தடவை தென்னிந்தியாவுக்குப் போயிருந்தேன். என் தாத்தாவும் பாட்டியும் ராமேசுவரம் போனார்கள். நானும் உடன் போனேன். அப்போது எனக்கு வயது பதினான்கு. வேத பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.”

“வேத பாடசாலையிலா?”

“ஆமாம்.”

“நீங்கள் வேதம் படித்திருக்கிறீர்களா?”

“பதினாறு வயதுவரை வேதம்தான் படித்தேன். நான் வேதம் சொல்வதை ராமேசுவரம் கோயிலில் கேட்ட அமெரிக்கர் ஒருவர் என் விலாசத்தைக் குறித்துக் கொண்டார். பின்பு மறு வருடமே எனக்கு உபகாரச்சம்பளம் கொடுத்து என்னை அமெரிக்கா

வுக்குத் தருவித்துப் படிக்க வைத்தார். அங்குதான் விஞ்ஞானத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றேன்!”

“ஓகோ! சார். ராமேசுவரம் போனதாகச் சொன்னீர்கள் தாத்தாவோடு—”

“ஆமாம். தென்னிந்தியக் கிராமங்களில் சுவர்மீது ஒட்டிக்கொண்டிருந்த சாண வரட்டிகளைப் பார்த்தேன். ஆச்சரியமாக இருந்தது. கையால் விள்ள முடியவில்லை. அது அடுப் பெரிக்கப் பயன்படுகிறது என்று தெரிந்ததும் தான் ஏன் சாணத்திலிருந்து ரயில் செய்யக் கூடாது என்று தோன்றிற்று. ஆனால் அப்போது எனக்குக் கணித அறிவோ மேலாட்டு விஞ்ஞான அறிவோ கிடையாது. அமெரிக்காவில் படித்துத் திரும்பிய பிறகுதான் அதைப் பற்றி யோசிக்கலானேன். நான்கு ஆண்டுகள் முயன்று இந்தச் சூத்திரத்தைக் கண்டு பிடித்தேன்.”

“சம்பிரதாய முறையில், அதாவது இரும்பு, எஃகு, அலுமினியம், மரம் - இவற்றைக் கொண்டு செய்யும் ரயில் பெட்டி-என்னுடையவர்களுக்கும் நீங்கள் உருவாக்கவிரும்பும் ரயிலுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?”

“உருவாக்கவிரும்பும் என்று ஏன் சொல்கிறீர்கள்? நான் ஒரு சிறிய மாதிரி ரயிலை உருவாக்கிக் காட்டிய பிறகுதானே அமைச்சர் ஆறு கோடி ரூபாய் அனுமதித்தார்.”

“நான் பெரிய ரயிலைக் கோல்ஃபென் மன்னிக்க வேண்டும்.”

“நான் உருவாக்க நினைத்த ரயிலைச் செய்ய மரம், இரும்பு, எதுவுமே தேவையில்லை. சாணத்தினாலேயே அதன் உடல், சக்கரம் எல்லாம் அமைந்திருக்கும். அதை ஒட்ட நீர், நிலக்கரி, மசல் எண்ணெய் ஒன்றுமே தேவைப்படாது. பசும் சாணத்திலிருந்து மிதேன் என்ற எரிவாயு உண்டாகிறது. அதைக் கொண்டே அந்த என்ஜின் ஓடும். அந்த வாயுவே ரயிலில் உள்ள மின் விளக்குகளை எரிய வைக்கும். மேலும் பசும் சாணத்தில் சில அரிய மருந்துச் சக்திகள் உண்டு. எனவே இந்த ரயில் பிரயாணம் செய்பவர்களுக்கு நோய் வராது. சாதாரண ரயில்களில் அனுகூலமாக வாசம் செய்யும் மட்டைப் பூச்சிகளும் மற்றக் கிருமிகளும் இந்தக் கோமய ரயிலில் வாரோடு இருக்க முடியாது. இந்த ரயில் என்ஜின் அடக்க விலை நாற்பதாயிரம் ரூபாய்க்குள் முடித்துவிடும். ஒரு பெட்டியின் விலை பதினாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் ஆகாது. குவிர் காலத்தில் வெதவெதவென்றும், கடும் கோடையில் குளுகுளுவென்றும் இருக்கும் இந்தப் பெட்டிகள். அப்படி வெப்ப நிலையைச் சீராக்குவதும் இந்தப் பசும் சாண வாயுவால் தான். சுருங்கச் சொன்னால் தன் உடலின் சக்தியைக் கொண்டே இது ஓடுகிறது. வெளிப் பொருட்களை தேவையில்லை. என் குத்திரத் தின்படி செய்தால் பசும் சாணம் இரும்பை விட, எஃகைவிடப் பன்மடங்கு உறுதியாகி விடும். எனவே தேயாமல் நிடித்து உழைக்கவும் செய்யும். இத்தனை பண்புகளையும் நான் செய்து காட்டிய, மாதிரி ரயிலில் நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அதைப் பார்த்துத் திருப்தி அடைந்த பிறகுதான் அமைச்சர் ஆறு கோடி ரூபாய் அனுமதித்தார்.”

“கேட்கக் கேட்க ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. பசும் சாணத்திலிருந்து ரயில். இரும்பு எஃகு, நிலக்கரி கிடையாது. தன் உடல் சக்தியைக் கொண்டே ஓடுகிறது. வெப்ப தட்பம் தருகிறது. விளக்கு, விசிறிகளை இயக்குகிறது. விலை மூப்பதாயிரம்தான். உறுதியோ இரும்பைவிட! கேட்கக் கேட்க...”

“பார்த்தால் இன்னும் பிரமிப்பீர்கள். மாதிரி ரயிலை வந்து பாருங்கள்.”

“இவ்வளவு அழகான திட்டம் ஏன் இன்னும் நடைமுறையில் சாத்தியமாகவில்லை? ஒரு பெட்டி, ஓர் என்ஜின் உருவாகு முன் எப்படி ஆறு கோடியும் செலவழிந்தது?”

“சாமி வரம் கொடுத்தாலும் பூசாரி கொடுக்க வேண்டாமா? இந்த ஆறு கோடியை என்னிடம் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக யாரோ ஒரு நிர்வாக அதிகாரியை ஏதோ ஓர் இலாகாவிலிருந்து மாற்றிக் கொண்டு வந்தார்கள். நிர்வாக அதிகாரிக்கும் பசும் சாண ரயிலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? வரதட்சிணைக்குச் சம்பந்தம் இருக்கலாம்.”

“வரதட்சிணையா?”

“ஆமாம். நான் விசாரிக்காமல் சொல்ல வில்லை. இந்தத் திட்டத்தின் நிர்வாக அதிகாரி, தன் கலியாணத்துக்கு மூன்று லட்ச ரூபாய் பெண்ணின் தகப்பனரிடமிருந்து வரதட்சிணையாகக் கறந்தவர். பிரச்சனைக்கும் இதற்கும் சம்பந்தமில்லை. ரூபாய்க் வந்தது

சொன்னேன். மனைவியாக வருகிறவனின் தந்தையிடமிருந்து இப்படிச் சுரந்தவருக்கு எவ்வளவு அநுதாப உணர்வு இருக்கும்?”

“மேலே சொல்லுங்கள்.”

“அவருக்கு இந்தத் திட்டத்தில் நம்பிக்கை இல்லை போலிருக்கிறது. அடிக்கடி என்னைப் பற்றிக் கிண்டலாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் இருபது லட்சம் ரூபாய் செலவில் ஆபீஸ் கட்டிடம் கட்டுவதை அவர் நிறுத்த வில்லை. அறுநூறு குமாஸ்தாக்கள், அதிகாரிகள் கொண்ட பட்டாளம் ஒன்றை எழுப்புவதை நிறுத்தவில்லை. இத்தனை பேருக்கும் வீடு கட்டி கொடுத்து, சாலைகள் போட்டு, பள்ளிக் கூடமும், ஆஸ்பத்திரியும், பொழுதுபோக்கு நிலையங்களும் கட்டுவதை நிறுத்தவில்லை. தொழிற்சாலை கட்டிக் கால்வாசி எழுவதற்குள் பணம் தீர்ந்துவிட்டது. மூலப் பொருள் வாங்கப் பணம் இல்லை. அதற்குள் பார்லிமெண்டில் கேள்வியும் கேட்டுவிட்டார்கள். கேள்வி கேட்பதை நான் தவறு என்று சொல்லவில்லை. ஒருவிதத்தில் நல்லதுதான். ஆனால் பணம் சரியாகச் செலவாகவில்லை என்று எப்படி மக்களுக்குத் தெரியப் போகிறது? திட்டமே மோசம் என்று என்மீதே, என் விஞ்ஞான உணர்வின் மீதே சந்தேகத்தைக் கிளப்பிவிட்டதே என்ற துயரம் தான் எனக்கு. பத்திரிகைக்காரர்களே ஒரு தினுசு. நாலு வாக்கியம் அழகாக, உரப்பாக எழுதத் தெரிந்தவுடன், எல்லாம் தெரிந்த மாதிரிப் பேச ஆரம்பித்து விடுவார்கள். சத்தம் போட்டால் தானே அஞ்ஞானம் தெரியாமலிருக்கும்!”

“உண்மை தெரிந்தால் எல்லாம் சரியாகி விடும். கவலைப்படாதீர்கள். மூலப் பொருள் வாங்கித் தரக்கூட ஏற்பாடு செய்யவில்லை என்பதைக்கேட்டு எனக்குக் கோபமும் வருத்த முமாக வருகிறது. நீங்கள் என்ன மூலப் பொருள் கேட்டீர்கள்?”

“என் ரயிலுக்கு மூலப்பொருள் பசும் சாணம். சாணத்துக்கு மூலம் பசுக்கள். நான் முதலில் இரண்டு கோடி ரூபாய்க்குப் பசுக்கள் வாங்க வேண்டும் என்று கேட்டேன். உண்மையில் முதல் முதல் இதற்குத்தான் பணம் செலவழித்திருக்க வேண்டும். பசுக்களை வாங்கி, அத்தனைக்கும் கொட்டில்கள் கட்டி, அவற்றுக்கான புல் விளையப் பக்கத்து நிலங்களை வாங்கியிருக்க வேண்டும். வீடுகளும் ஆபீசும் கட்டுவதற்குப் பதில் கொட்டில் கட்டியிருக்க வேண்டும். குமாஸ்தாக்களுக்குப் பதிலாகப் பசுக்களை வாங்கியிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால், ரயில் களை உற்பத்தி செய்து அந்த லாபத்திலேயே இந்த வீடுகளைக் கட்டியிருக்கலாம். அதற்கான விளக்குகள், தண்ணீர் சப்ளை, இயந்திரம் இவற்றை யெல்லாம் இயக்கும் சக்தி முழுவதையும் நான் இந்தப் பசும் சாண வாயுவிலிருந்தே தந்திருப்பேன்.”

“சரி, இனிப் பேசிப் பயனில்லை. எடுத்த காரியத்தை விடக் கூடாது. ஏற்கெனவே குமாஸ்தாக்கள் ஒருமுறை வேலை நிறுத்தம் செய்து சம்பள விகிதத்தைக்கூட உயர்த்திக் கொண்டு விட்டார்கள். என்ன

செய்தால் காரியம் விரைவில் நிறைவேறும், சொல்லுங்கள்?"

"திடீரென்று கேட்டால் நான் என்ன சொல்லுவேன்? இருந்தாலும் முக்கியமானவற்றைச் சொல்லுகிறேன். இன்னும் ஒரு நாலு கோடி ரூபாய் கொடுங்கள். அதை என்னிடம் கொடுங்கள். இரண்டு கோடிக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஒரு கோடிக்காவது பசுமாடு வாங்குகிறேன். நிர்வாகத்தை என்னிடம் ஒப்படைப்பார்கள். மூன்றாவதாகத் தொழிற்சாலையைச் சுற்றிப் பதினாயிரம் ஏக்கர் நிலம் வாங்கி மேய்ச்சல் நிலமாக மாற்றுவார்கள். ரயில் மட்டும் இல்லை. உலகமே அதிசயிக்கும் பால் பண்ணையும் பால் பெருள் பண்ணையும் நான் இதன் துணைத் திட்டங்களாகச் செய்து காண்பிக்கிறேன். நிறையச் சாணம் தரும் பசுக்கள் நமக்குத் தேவை. எனவே அமெரிக்கா, மத்தியப் பிரதேசம், அர்ஜன்டினா, ஆஸ்திரேலியா, டென்மார்க் - இந்த நாடுகளிலிருந்து பதினாயிரம் பசுக்கள் நமக்குத் தேவை. அவை இங்கே வந்தால் பத்து ஆண்டுகளில் அவை மூன்று நாலு லட்சமாகி விடும். அப்படிப் பசுக்களை இறக்குமதி செய்ய முடியாவிட்டால், ஐந்து கோடி டன் பசும் சாணமாகவது இறக்குமதி செய்து கொடுங்கள். உங்களுக்குக் கோடிப்புண்ணியமூண்டு. இறக்குமதி செய்யச் சொல்லிவிட்டு ஒரு ராத்தல் சாணத்துக்கு ஒண்ணே முக்கால் ரூபாய் இரண்டு ரூபாய் என்று சுங்க வரி விதித்துவிடாதீர்கள். எந்த வரியும் இன்றிச் சாணம் இந்த நாட்டுக்கு வந்தால்தான் திட்டம் நிறைவேறும்."

"அவ்வளவுதானே!"

"அறுநூறு குமாஸ்தாக்களும், அதிகாரிகளும் தேவையில்லை. நூறுபேர் போதும்."

"ஐந்தாறு குடும்பங்களை வயிற்றில் அடிக் காதீர்கள். நீங்கள் விஞ்ஞானி. கொஞ்சம் கருணையும் காட்டுங்கள். கோமாதாவிடம் உள்ள கருணையை இந்த மனிதப் பஞ்சை களிடமும் காட்டுங்கள்."

"நீங்களே சொல்லும்போது நான் என்ன சொல்ல?"

"நான் உங்கள் யோசனைகளை மேலே அனுப்புகிறேன். ஈசுவர யத்தனத்தில் எல்லாம் சரியாக நடக்கட்டும்."

"தொழிற்சாலை வெற்றிகரமாக எழுந்து, முதல் பசுஞ்சாண ரயில் தயாரானதும் அதை பிரம்மக்ஞானுணந்தர் கையால் வெள்ளோட்டம் விடச் செய்ய வேண்டும்."

"நீங்கள் ஏன் மதத்தைப் புகவிடுகிறீர்கள் இதில்? நாலு பேர் அந்தமாதிரி எதையாவது கிளப்பி விடுவார்களா. செய்ததை எல்லாம் செய்துவிட்டு, இந்த மாதிரி ஒரு அபிப்பிராயத்துக்கு இடம் கொடுப்பானேன்?"

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை எனக்கு. இருந்தாலும் காரியம் எப்படியாவது நிறைவேறினால் சரி என்ற எண்ணத்துடன் நான் விட்டுக் கொடுக்கிறேன்."

"வணக்கம், டாக்டர் கோஸ்வாமி!"

"வணக்கம்... ஒரே ஒரு விஷயம்: விடை பெறுவதற்கு முன்னால் சொல்லி விடுகிறேன். ஒரு கடுமையான தேச பக்தி உணர்வால்

~~~~~

ஒ பெய்ளரி என்ற பிரபல அமெரிக்கப் கருத்தாளர் எழுத தாளரிடம் யாரோ, நல்ல சிறு கதைகள் எழுதுவதற்கு ஏதாவதும் விதிமுறைகள் உண்டா என்று கேட்டார். அதற்கு ஓ பெய்ளரி, "ஓ! உண்டே! இரண்டு விதிகள் இருக்கின்றன!" என்றார்.

"அவை என்ன?" என்று கேட்டார் அவர்.

"முதல் விதி: நல்ல சிறு கதைகளே எழுத வேண்டும். இரண்டாவது விதி: மேலே குறிப்பிட்டதைத் தவிர வேறு விதியே கிடையாது."

~~~~~

தான் நான் இங்கேயே வேலை செய்கிறேன். அயல் நாடுகளில் உள்ள பல விஞ்ஞானிகளும் தொழிலதிபர்களும் இந்தத் திட்டத்தில் ஊக்கமாயிருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டம் நிறைவேற இந்தத் தேசத்தில் எனக்கு ஊக்கமும், உதவியும் கிடைக்காவிட்டால் அந்த நாடுகள் என்னை அங்கு வரவழைத்து வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து தரக் காத்திருக்கின்றன. ஆனால் கோடிக்கணக்கில் கெட்டுத் தாலும் சரி, இரட்டை நோபல் பரிசு வருவதாக இருந்தாலும் சரி, நான் அப்படியெல்லாம் செய்ய மாட்டேன். இந்தத் தேசத்தில் இது நிறைவேறுவிட்டால், இவர்கள் அறியாமல் செய்கிறார்கள், இந்தத் தேசத்துப் பெரியவர்களுக்கு நல்ல புத்தி கொடு என்று பிரார்த்தனை செய்து, இங்கேயே செத்தாலும் சாவேனே தவிர, அந்நியனுக்கு இந்த ரகசியத்தை விற்க மாட்டேன். அது விஞ்ஞான உணர்வுக்குப் புறம்பான மனப்பான்மை. உண்மைக்கு இந்தத் தேசம் அந்தத் தேசம் என்று எல்லைகள் கிடையாது. ஆனாலும் தாய்ப் பாசம் என்னை விடவில்லை. என்னைப் பெற்று வளர்த்த புண்ணிய நாடாயிற்றே. வேதங்களும் ரிஷிகளும் தோன்றிய புனித பூமியாயிற்றே!"

"உங்கள் தேசபக்தி என்னைப் பரவசமாக்குகிறது. விஞ்ஞானிக்கு இருதயம் இராது என்பார்கள். நீங்கள் இருதயத்தாலே செய்த விஞ்ஞானி என்று தோன்றுகிறது."

"உங்கள் கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்ளுங்கள். யாராவது பார்த்தால் நடுநிலை பிசகி, என் வகையில் விழுந்து விட்டதாக உங்களைக் குற்றம் சாட்டுவார்கள். உலகம் பெல்லாதது. அதனால்தான் 'யதாஸ்-தரீ னாம் த்தா வாசா ஸாதுத்வே துர்த்ஜ்னே ஜ்னஹ' என்று பவபூதி கதறிவிட்டுப் போனான்.....நான் வருகிறேன்."

"வணக்கம், டாக்டர் கோஸ்வாமி!"

கொலை! கொலை! கொலை!!!

இப்பொழுது அலை இந்திய ரேடியோவில் நாடகத் துறையில் பணியாற்றும் மாயாவி என்னும் புனைபெயரில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் திரு எஸ். கே. ராமன் கதை புனைவதிலும் மாயாவி தான்.

“....”ன் நீங்கள் சாமுத்திரியைக் கொன்றீர்கள் என்று மண்டையை உடைத்துக்கொண்டு, ஆலோசித்துப் பார்த்தேன். என்னால் ஒரே ஒரு காரணம்தான் காண முடிந்தது. அதாவது, உங்கள் கையில் பேனா இருந்ததால் அவனைக் கொன்று தீர்த்துவிட்டீர்கள்! நண்பரே! அப்பொழுது நான் அண்டவலிட்டம் என்ன வேண்டிக் கொண்டேன் தெரியுமா? ‘இறைவா! இந்த மனிதர் கையில் தப்பித் தவறிக்கூடத் துப்பாக்கியோ, கத்தியோ சிக்கும்படி செய்துவிடாதே. சிக்கி விட்டால் இவர், சம்ஹாரக் கடவுளாகிய உனக்கு வேலையே இல்லாமற் செய்து விடுவார்!’...”

தமிழர் பத்திரிகை யொன்றில் அப்பொழுது நான் எழுதி முடித்திருந்த ஒரு புதினத்தின் இறுதி அத்தியாயத்தைப் படித்து முடித்துவிட்டு, ரசிகர் ஒருவர் எனக்கு எழுதியிருந்த கடிதத்தின் ஒரு பகுதியே மேலே சொன்னது. அது என்னவோ, பெரும்பாலான வாசக அன்பர்களுக்கு எந்தக் கதையில் எந்தப் பாத்திரத்தைக் கதாசிரியன் சாகடித்தாலும் பிடிப்பதில்லை. அந்த ஆதிரியனுக்குக் கூசாமல் ‘கொலைகாரன்’ என்ற பட்டத்தை அவர்கள் கட்டி விடுகிறார்கள்!

அந்தப் பாத்திரத்தை அவ்வாசிரியன் சாகடித்திரா விட்டால், கதையின் போக்கோ கருத்தோ எவ்வாறு பாதிக்கப்படும் என்பதை அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்காமல் இதப் பதே இத்தகைய குற்றச்சாட்டுக்குக் காரணம்.

ஆனால் அவர்களுக்காகக் கதாசிரியன் பாத்திரங்களைத் தேவைப்படும்போது கொல்லாமல் விட்டுவிட முடிவதில்லையே! அந்தப் பாத்திரங்களே அவன் மனக்குகண் முன் தோன்றி ‘எனக்குக் கயிறு, கடல், கத்தி, விஷம், இப்படி ஏதாவது ஒன்றை மூலம் முடிவைத் தந்துவிடு’ என்று கதறும்போது அவன் வாளாவிடுக்க முடிவதில்லையே!

இதோ ஒரு கதை. இதில் கதாநாயகியைச் சாகடித்திருக்கிறேன். கதையைப் படித்து முடித்த பிறகு அவனை நான் கொன்றது நியாயமா, அநியாயமா என்பதை நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நம் கதாநாயகியின் பெயர் காந்தம். காந்தத்தின் இயல்பு இரும்பைக் கவர்வதுதானே? அவனைக் கொல்லக் கூடாது என்பதற்காகவே அவளுக்குக் காந்தம் என்ற பெயரையும், அப்பெயருக்கேற்ப மணிதரைக் கவரும் தன்மையையும் கொடுத்து இரண்டு நடவடிக்கை அவள் சரவை நோக்கி ஓடியபோது உயிர் கொடுத்தேன். ஆனால் ஏன்ரும் தடவை? என்னால்கூடத் தடுக்க முடியாத ஓர் இக்கட்டை உண்டு பண்ணிக் கொண்டு சாவு நோக்கி விரைந்து விட்டாள். அவள், அதன் பிறகு நான் என்ன செய்ய முடியும்?

அவளுடைய முதலாளி சாதம் கட்டம், அவள் ஆறு மாதத்துக் குழந்தையாக இருக்கும்போது வந்தது. காந்தத்தின் அப்பா அஷ்டரில் ஓர் ஏழைக் குடியானவர். அவருடைய தலைக் குழந்தையாகப் பிறந்தாள் காந்தம். ஏழை என்றாலும், அவர்களுக்கும் பணக்கவர்கள் இருக்கக்கூடவே இருக்கிறார்கள்? அஷ்டரில் காந்தத்தின் அப்பா பத்து ஏக்கர் பணை கொண்ட, வேடுவரு குடியானவர் இருந்தார். நம் பணைவனுக்கு அழகு பிம்பமாக ஒரு குழந்தை பிறந்தது அவ

திருப்பிக்
கதை

ருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவ்
வூரில் பிள்ளை பிடிக்கும்
தொம்பர் கூட்டம் ஒன்று
வந்து தங்கியிருந்தது. அக்
கூட்டத்தின் தலைவனைப்
பிடித்துக் கையில் கொஞ்சம்
பணம் கொடுத்துக் காந்தத்
தைத் தூக்கிச் சென்று
கொன்றுவிட ஏற்பாடு செய்
தார் இந்த ஆள்.

பணம் பெற்றுக்கொண்ட
தொம்பர் தலைவன் வாக்
கனித்தபடி காந்தத்தைத்
தூக்கிச் சென்றான். அருகில்
உள்ள ஒரு தோப்பில் ஒரு
மரக் கிளையில் ஏனை கட்டி
மகளைக் கிடத்திவிட்டு வய
லில் வேலை செய்து கொண்
டிருந்தனர் காந்தத்தின்
பெற்றோர். தொம்பர் தலை
வன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்
தைப் பயன்படுத்திக்
கொண்டு காந்தத்தைக்
கவர்ந்து சென்று விட்டான்.
ஆனால்...?

பச்சைக் குழந்தையான
லும் காந்தத்தின் அழகு
அவனைக் கவர்ந்துவிட்டது.
"இவனைக் கொல்வதை விட
வளர்த்து, ஆட்டம் கற்றுக்
கொடுத்தால் இவனுக்கு
இருக்கும் அழகுக்கு நாள்
ஒன்றுக்கு நாலேந்து ரூபாய்
சம்பாதித்து வருவாளே!"
என்று தோன்றியது அவ
னுக்கு.

காந்தம் இப்பொழுது
நாடோடித் தொம்பர் தலை
வன் என்ற அந்த இரும்
பிடம் ஒட்டிக் கொண்டான்.
அவன் அவனை மகளென
அன்பு செலுத்தி வளர்த்
தான். ஆடக் கற்றுக்
கொடுத்தான்; பாடக் கற்
றுக் கொடுத்தான். ஆனால்
தன் எழில் வதனத்தைக்
காட்டி ஆடிப் பாடிப் பணம்
கொண்டு வரும் பருவத்தை
அடைவதற்கு முன், காந்தம்
மற்றொருவரைக் கவர்ந்து
விட்டான்.

அவர் ஒரு போலீஸ்
காரர். தாரம் இழந்தவர்.
அம்மாத இறுதியில் வேலையி
லிருந்து ஓய்வு பெற வேண்
டியவர். ஆனால் ஸ்தம்பத்
தெட்டு வயதை நெருங்கிக்
கொண்டிருந்தார் அவருக்கு
மக்கட்போறு இல்லை. ஆனோ,
பெண்ணோ அழகான
குழந்தை ஒன்றை வளர்த்து
இறுதிக் காலத்தில் தமக்குச்

சோறு தண்ணீர் கொடுக்க
வதை செய்துகொள்ள வேண்
டும் என்பது அவர் அவர்.
வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற
பிறகு அம்முயற்சியில் இறங்க
வேண்டும் என்று நினைத்
திருந்தார்.

அவ்வூரில் பெரிய களவு ஒன்று
நடந்துவிட்டது. அப்பொழுது
அங்கே வந்து முகாமிட்டிருந்த
தொம்பர் கூட்டம் இக்களவுக்
குக் காரணமாக இருக்கலாமோ
என்பதைத் துப்பறிவதற்காக
அப் போலீஸ்காரர் அக்கூட்டம்
தங்கி யிருந்த இடத்துக்குச்
சென்றார். களவுக்கான தடயம்
ஏதும் அவருக்கு அங்கே கிடைக்க

வில்லையாயினும், அழகுச் சிலையாக நின்ற எட்டு வயதுக்
காந்தத்தை அவர் கண்கள் கண்டுவிட்டன.

அது தொம்பர் குலக் குழந்தையல்ல என்பது பார்த்த
மாத்திரத்திலேயே அவருக்கு விளங்கிவிட்டது. யாரிடமிருந்தோ
இக் குழந்தையை இவர்கள் திருடி வந்திருக்க வேண்
டும். போலீஸ் ஸ்பர்தஸ்து வேலை செய்தது. காந்தம் கை
மாறினான். போலீஸ்காரரின் வளர்ப்பு மகளானான் அவன்.

நாடோடிச் சிறுமியாக வந்த காந்தம் நாகரிக மங்கை
யாக வளர்ந்தான். அழகு கொஞ்சியது; அறிவு மிளிர்ந்தது.
காலாகாலத்தில் ஒரு கணவனைத் தேடிப் கட்டிக் கொடுத்து,
அவனையும் வீட்டோடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது
மாஜி போலீஸ்காரரின் எண்ணம். ஆனால் எண்ணத்தைச்
செயலாக்க முயன்றபொழுதுதான் அதிபுள்ள சிக்கல் புல
னாயிற்று அவருக்கு. ஆம், அவனை மருமகனாக்கிக் கொள்ளக்
கண்ணியமான குடும்பத்தினர் எவரும் முன்வரவில்லை.
"என்னதான் இன்னிக்கு அவன் ஒங்க மகளாக இருந்தாலும்,
குறவங்ககிட்ட இருந்து நீங்க கொண்டுவந்த பொண்ணு
நானே ஸ்பா!" என்றனர் அவர்கள்.

போலீஸ்காரர் திணறினார்; திண்டாடினார். கடைசியில்
காந்தத்துக்கு ஒரு கணவனைத் தேடாமலே அவர் காலனின்
அழைப்பை ஏற்றுப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

தலியானாவெனப் காந்தம் இப்பொழுது காமரக்கின்
கண்களுக்கு விருந்தானான். நெருங்கித்தான் என்றபொழுதிலும்,
அதை அணைக்கிற விதத்தில் அணைத்தால் அணைந்துவிடுகிறது

அல்லவா? துணிந்த கடலை ஒருவ
னிடம் இசைகேடாகச் சிக்கிக்
கொண்டு கன்னித் தன்மையை
இழந்தாள் காத்தம்.

கறைப்பட்ட உடலோடு வாழ
விரும்பவில்லை அவள். சாகத்
துணிந்து ஊர் எல்லையிலுள்ள
கம்மரையை நோக்கி ஒரு நாள்
இரவு முன்னேரத்தில் நடந்தாள்.

"என்னை ஒன்றும் கேட்காதீர்கள்; நான் சாகவேண்
டியவள். சாக விடுங்கள்" என்று அழுதாள் அவள்.

"எல்லோருமே ஒரு நாள் சாக வேண்டியவர்கள்
தான் அம்மா. ஆனால் சாக நம்மை நாடி வரவேண்
டுமேயன்றி, நாம் சாவை நாடிப் போகக் கூடாது.
அப்படிப் போகிறவர்களைத் தடை செய்யாதவன்
மனிதப் பிறவி அல்ல. அப்படியிருக்கும்போது நான்
எப்படி அம்மா என்னைச் சாக விட முடியும்? உன் பெற்
றோர், உற்றொர் யார் என்று சொல்; அவர்களிடம்

கடலெனப் பரந்திருந்த கம்மரைய்
நீரிலே அவள் பாய முயன்றபோது
இரண்டு இரும்புக் கரங்கள் அவ
ளைப் பிடித்துக் கொண்டன.

மங்கலாக வீதிய நில்லொளி
யில் தன்னைத் தடுத்து நிறுத்திய
ஆளை அவள் பார்த்தாள். ஐம்பது
வயதைத் தாண்டிய முதியவர்
அவர்.

"ஏன் அம்மா இந்த முடிவு?"
என்று கேட்ட அவர் குரலில்
அன்பு ததும்பி வழிந்ததைக் காந்
தத்தால் உணர முடிந்தது. ஆயி
னும் தன்னைச் சாவை நோக்கி
விரட்டிய அவமானத்தை அவள்
எப்படி ஓர் ஆவானிடம் வெளி
யிடுவாள்?

தான் பெற்ற குழந்தை அழகில்லை; கோபம் என்று எந்தத் தாயும் தந்தையும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. இப்படித் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளும் பண்பு, கற்பனை பெற்ற குழந்தைகள் விஷயத்தில் மிக அதிகம்!

-லெர்னாண்டிஸ்

புதிய விஷயங்களை ஏற்க ள்ளவாசகர்கள் அறிந்தவை தான் என்று நினைத்தும்வகையில் எழுந்த வேண்டும். அநேகமையம் பழைய விஷயங்களை ஏதோ புதிதாகக் கண்டிரிபுத்துப் சொல்வதுபோல் எழுந்த வேண்டும். இதுதான் எழுந்ததுத் தொழிலில் உள்ள கணவியான அம்சம். -ஜான்ஸன்

கொண்டு விட்டு விடுகிறேன். பிறகு உன் பாடு, அவர்கள் பாடு."

"எனக்கு யாருமே இல்லை; நான் அநாதை" என்று சுதலினுள் காத்தம்.

"சரி, அப்படியானால் என்னை உன் தந்தையாக மதித்து என் ஊருக்கு வா. உன்னைப் போலவே அநாதையாக நிற்கும் எனக்கு ஒரு மகள் கிடைத்ததானென்ற மகிழ்ச்சியோடு உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன்."

"இல்லை; நான் யாருடனும் வரமாட்டேன். நான் சாகத்தான் போகிறேன்." அவள் அவர் பிடியிலிருந்து திமிர் முயன்றாள்.

"அதை ஒருபோதும் அநுமதிக்க மாட்டேன்." அவர் பிடி இறுகிற்று. "ஊருக்குள்ளே வா. ஊராரிடம் உன்னை ஒப்படைத்து விடுகிறேன். பிறகு உன் விருப்பம் போல் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்."

"ஊருக்குத் திரும்பும்தா?" காந்தத்தின் மானம் பறிபோன செய்தி ஊரெல்லாம் சிரிப்பாய்ச் சிரித்ததால்தானே அவள் சாவதற்கு வந்தாள்? "ஐயையோ! மாட்டேன். முடியாது" என்று அலறினாள் அவள்.

"சரி, அப்படியானால் என் ஊருக்கு வா; என் மகளாக வாழ்."

அந்தப் பெரியவரின் அன்பு கனிந்த சொற்கள் காந்தத்தின் வெறியைப் போக்கி விட்டன. அவள் அவருடன் புறப்பட்டு விட்டாள்.

இரண்டாவது தடவையும் சாவு அவளை அணுக முடியாமல் தோற்று ஓடியது.

பெரியவரின் பெயர் கறுப்பசாமி. கடல் கடந்து சென்று ஏராளமாகப் பொருளிட்டி வந்து தம் சொந்த ஊரில் நிலம் - நீச்சு வாங்கிக் கொண்டு செல்வச் செழிப்பில் வாழ்ந்து வந்தார். காந்தத்தைத் தம் மகளாகவே கருதி அன்பைச் சொரிந்தார்.

ஆனால் ஊர் வாய் பொல்லாததாயிற்றே! அது ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட கறுப்பசாமிக்கும் பதினாறு வயதுகூட நிரம்பாத காந்தத்துக்கும் முடிச்சிட்டுப் பெரியது.

அது கட்டுப்பாடு நிரம்பிய கிராமம். எனவே ஊர்ப் பஞ்சாயத்தார் ஒரு நாள் கூடிக்கறுப்பசாமிடையே அழைத்து வரச்செய்து, "இது நல்லா இல்லீங்க; ஒங்களுக்கும் அந்தப் பொண்ணுக்கும் புடிச்சுப் போச்சுன்னும் பேசாம ஒரு தாலியைக் காட்டி வீட்டோட வச்சுக்கொங்க. அப்படிச் செய்யப் பிரியமில்லன்னா அந்தப் பொண்ணை வேற எதனாச்சும் ஊரிலே கொண்டு வைச்சுக்கொங்க. நம்ம ஊரில் இந்த அட்டேழியம் நடக்க விட மாட்டோம்" என்றனர்.

"இது அதியாயம்! அக்கிரமம்! அபாண்டம்!" என்று கத்தினார் கறுப்பசாமி.

"நீங்க செய்துக்கிட்டு இருக்கிறதுதாங்க அதியாயம், அக்கிரமம் எல்லாம்."

"உங்க குற்றச்சாட்டுக்கு அத்தாட்சி?"

"அந்தப் பொண்ணு இங்கே வந்த நாளிலிருந்து முழுகாம இருக்கிறதுதான்!"

கறுப்பசாமிக்குக் காந்தம் அன்று கம்மாயில் விழப்போனதன் காரணம் விளங்கி விட்டது. ஆனால் பழி இப்பொழுது அவர் மீதே அல்லவா விழுந்துவிட்டது? காந்தமே தவறிவிட்டானோ? அல்லது வேறு யாராவது அவளைக் கெடுத்துவிட்டானோ? அந்த நபர் யாரென்று காந்தம் வெளியிட்டாலும் கூட அவன் ஒத்துக்கொள்ளுவானா? பின் எப்படித் தங்கள் தூய்மையை இவர்களுக்கு நிரூபிப்பது? அவர் மூளை குழம்பியது. "சரி ஐயா; நாங்கள் இந்த ஊரில் இருக்கக் கூடாது என்பதுதானே உங்கள் நிபந்தனை? போய் விடுகிறோம் ஐயா" என்று கூறிவிட்டு வீடு திரும்பினார் அவர்.

கறுப்பசாமி வீடு திரும்புவதற்குள் காந்தத்துக்கு விஷயம் எட்டிவிட்டது. அவள் புறப்படத் தயாராயிருந்தாள். "இதனால் தான் நான் சாகவேண்டியவள் என்று அன்று சொன்னேன். இனியாவது என்னைச் சாக விடுங்கள்" என்று கூறிப் புறப்பட்டாள் அவள்.

"இல்லை மகனே! நீ இல்லாத உலகம் இனி எனக்கு இல்லை. நாம் இருவருமே வேறு எங்காவது போய் வாழலாம்!"

"என்ன? எனக்காக நீங்கள் உங்கள் சொந்த ஊரையும், வீடு வாசல், நில புலன்களையும் விட்டு விட்டு வருவதா? வந்தாலும் கூட நாம் போகிற ஊரிலும் இத்தகைய பழி கிளம்பாது என்பது என்ன நிச்சயம்?"

"ஊர் வாய்க்கு உறையிட முடியாது, காந்தம்!"

"ஆனால் நாம் எங்கே போனாலும் ஊரார் நடுவில்தானே வாழ்ந்தாக வேண்டும்?"

"கானகத்தில் வாழ்வோம்; காய் கனிகளைப் புதித்துக் கொண்டிருப்போம். என்ன கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தாலும் அனுபவிப்போம். ஆனால் காப்பாற்றுகிறேன் என்று உறுதி அளித்து அழைத்து வந்த உன்னைக் கைவிட மாட்டேன். இனி நீ என்னைப் பிரிந்தால் என் உயிர் உடனே பிரியும். இது உறுதி."

தன் பொருட்டு இந்த உத்தமர் சாவதா? கூடாது; கூடாது. இருவரும் வாழவேண்டும். ஆனால் வாழ வழி? கானக வாழ்வெல்ல சொல்லளவில்தான் சாத்தியப்படும். தன்

வாணி தமிழ்
இங்கிலீஷ் போதினி
90 நாட்களில் தமிழ்
மூலம் ஆங்கிலம் தானே
இலக்கணமாகப் படிக்க
பேச, எழுத, கற்பனாகக்
கற்க பெரிய புத்தகம்.

விலை தபால் செலவோடு ரூ. 6.25:

ஐசுவரியம் (குடிசைத் தொழில்)

கோப், இங்கி, பத்தி, ஸ்ரே போன்ற
206 புதுத் தொழில்கள் அடங்கியது:
விலை ரூ. 4-00. வி. பி. 0-85.

தமிழ் ஹிந்தி சுபோதினி

தமிழ் மூலம் கலப்பமாக ஹிந்தி படிக்க
பேச, எழுத, கற்க முடியும்.
விலை ரூ. 2-50. வி. பி. 0-85

குடும்ப இலகு வைத்தியம்

பச்சிலை மூலிகைகள் கொண்டு ஆரோக்
கியம், பலம்பெற வழிகாட்டும்.
விலை ரூ. 2-50. வி. பி. ரூ. 1-00

மாட்டு வாகடம் (பசு வைத்தியம்)

விலை ரூ. 2-00. வி. பி. 0-85

விக்கிரமாதித்தன் கதை விலை ரூ. 3.00
ஹஸ்தரேகை சாஸ்திரம் விலை ரூ. 3.00
தபால் செலவு தனி

வாணி புக் டி போ (K)

3, மலையபெருமாள் தெரு, சென்னை - 1

உங்கள் சருமத்தை சுத்தமாக வைப்பது

நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) உபயோகித்
தால் முகப் பருக்கள் எல்லாம் மறைந்து
விடுகின்றன. இன்றிரவு நிக்ஸோடெர்ம்
(Nixoderm) உபயோகியுங்கள். உங்கள்
சருமம் மிருதுவாகவும் வழவழப்பாகவும்
மாக மறுவிறியும் ஆவதைக் காண்பீர்
கள். நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) சருமத்தின்
மீது ஏற்படும் முகப் பருக்கள், கட்டிகள்
செந்நிறத் தழும்புகள் மேலாகப் பரவும்
படை, படர்தாமரை, வெடிப்புகள்
முதலிய உபாதைகளுக்குக் காரணமான
கிருமிகளையும் பூச்சிகளையும் அழிக்க விஞ்
ஞான முறையில் தயாரிக்கப்பட்டது.
உங்கள் சருமத்தின் மெல்லிய துவாரங்
களில் இருக்கும் பூச்சிகளையும், கிருமி
களையும் அழித்தாலன்றி உங்கள் சரும
உபாதைகள் விலகா. இன்றே உங்கள்
கெமிஸ்டிடம் நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm)
வாங்குங்கள். முகப் பருக்களை மறையச்
செய்து சருமத்தை மிருதுவாகவும் வழ
வழப்பாகவும் அது இருக்கச் செய்யும்
என்ற புர்ண நம்பிக்கையுடன் நிக்ஸோ-
டெர்ம் (Nixoderm) வாங்குங்கள்.

THAL
தலை
தந்து
ன்று!
தந்து.
வில்லை.
எதிர்
வரின்
வரின்
வரின்
வரின்
வரின்

கதைக் கல்கரு வேண்டிய முதற் தருதி அவைப் படைப்பவன் நிறுத்த ரசிகனாக இருக்க வேண்டும்.

மரங்களிடத்த சாலை வழியே இருவர் நடக்கும்போது ஒருவர் மட்டிலும் நிழலின் அருவமையை உணர்ந்து நுட்பமார்; மற்றொருவர் உணர் மாட்டார். ஒருவர் மட்டிலும் குயிலின் இசைக்குத் தம் செவிகளைத் திறந்து விட்டிருப்பார்; மல்லின் மணத்தை நுகர்ந்துகொண்டு செல்வார்; விரிகளால் இயற்கையின் அற்புதங்களைக் கண்டு மகிழ்வார்; தெருவோரம் ஏதும் சண்டை நடந்தாலும் தாமதித்து நிற்பார். இவரே ரசிகர். மற்றொருவர் ரசிகத்தன்மை மரத்துப் போனவர்.

ரசிகத் தன்மைக்கு அடுத்தாற்போல் கற்பனை, எழுதுவோரது தனித்தன்மையின் ஆணிவேர் ஆகும்.

உள்ளதை உள்ளபடி சொல்வதற்குக் கலைஞன் தேவையில்லை. கற்பனை ஆற்றல் என்பது கற்பனை வரட்சி கொண்டு ஒரு சிலர் கூறுவது போல் பொய்புரையல்ல; புனைந்துரைபும் ஆற்றல் அது.

பொய்யாமொழி என்ப பெயர் பெற்ற நமது அநிக் கலைஞர் வள்ளுவர் கூற்று ஒன்றை எடுத்துக்காட்டாக வைத்துக்கொள்வோம்:

அணங்கு கொல்? ஆய்மயில் கொல்லோ கணங்குழை

மாதர் கொல்? மாலும் என் நெஞ்சு |

பெண்ணைக்கூட வள்ளுவர் கூறியதுபோல் அல்லாமல், இவ்வெளிய எடை எள்ளளவு பவுண்டு, அதில் இத்தனை சதவிகிதம்

கதை, எழுத்து, கருத்து என்று மருத்த நிறத்தம் கூறலாம். மனிதன் வாழ்க்கையைப் பிறகு அனுபவிக்கத் துணிவானவன் என்பதையும் சித்திக்க வேண்டும். - அக்ஷன்

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

அப்படி ஒரு காட்டுவிராண்டி வாழ்வை மேற்கொள்ளும்படி இவர் என்ன தவறு செய்து விட்டார்? தவறெல்லாம் தன்மீதுதான். அதலால் அதற்குப் பரிகாரமும் தானே செய்தாக வேண்டும்.

காந்தம் ஆலோசித்தான். ஒரு வழி தென்பட்டுவிட்டது அவளுக்கு. "ஊர் வாய்க்கு உறைபோட்டு விடுவோம், அப்பா!" என்றான் அவள்.

அவள் வாய் வாய்க்குப் பிடுகுறு - ல்கிருய்?"

காந்தத்துக்கும் புடிச்சுக்கி விடுவோம்.

அது காட்டுப்பாடு நிரம்பிவிடுமோ!"

எனவே ஊர்ப் பஞ்சாயத்திலிருந்து,

கூடிக்கூறுப்பசாமியை அழைத்துப் பட்ட இன்

"இது நல்லா இல்லை; ஒன்றை அப்பாணிக்

பொண்ணுக்கும் புடிச்சுப் பிடுகிவிடலாம்.

பேசாம ஒரு தாலியைக் காட்டி"

வச்சுக்கிடுங்க. அப்படிச் சொல்லப்பசாமி

மில்லையே அந்தப் பொண்ணை

ஒச்சும் ஊரிலே கொண்டு போகும் உயிர்

நம்ம ஊரில் இந்த அட்டுறிய

மாட்டோம்" என்றனர்.

கறுப்பசாமியால் மறுத்துரைக்க முடியவில்லை. "பெயரளவில் தானே தாலி? அதிலும் நீ அந்நியாயம் பென்றானே? அப்பத்துக்குப் பாவமில்லை. இறைவன் திருவுளம் அதுவானால் அப்படியே நடக்கட்டும்" என்று கூறிவிட்டுப் பஞ்சாயத்தாரிடம் தங்கள் புதிய முடிவை அறிவிக்கச் சென்றார் அவர்.

திருமணத்துக்கு நாள்குறித்தாகிவிட்டது.

நானே மறுநாள் காந்தம் ஊரறியக் கறுப்பசாமியின் மனைவியாகி விடுவான். அன்று காலை யில் குளிப்பதற்காக ஆற்றுக்குச் சென்றான் அவன். ஆற்றோரத்துத் தோப்பில் தொம்பர்களின் கூட்டம் ஒன்று தங்கியிருந்தது. தோப்பின் வழியே ஆற்றை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்த காந்தத்தை ஒரு கிழக்ஞால் "அம்மா! அம்மா!" என்று விளித்தது. அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். ஆண்டுகள் ஏறெட்டு ஆகிவிட்ட போதிலும் தன்னைக் கூப்பிட்ட ஆளை அவளால் உடனே அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. அவளை எட்டு வயது வரையில் வளர்த்த தொம்பர்தலைவன் அவன்.

எட்டு வயது வரையில் "அப்பா!" என்று அரைத்து வந்த அவனிடம் காந்தத்தால் எதையும் ஒளிக்க முடியவில்லை. தன் அவலக் கதையைக் கூறி அழுதான்.

"அது யார் அம்மா அந்த மவராசன், ஒனக்காக இவ்வளவு பெரிய தியாகத்தைச் செய்ய முன்வந்திருக்கிறானா?" என்று கேட்டான் தொம்பர்தலைவன்.

"அவர் பெயர் கறுப்பசாமி."

"எத்தக் தெருவு?"

"வடக்குத் தெருவு."

"யாரு? ரங்கனுக்குப் போயிட்டு வந்த கறுப்பசாமி ஐயாவா?"

"ஆமாம். அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

அவன் அவள் கேள்விக்குப் பதில் உரைக்கவில்லை. மாறாக, "ஐயோ! இந்தக் கலியாணம் நடக்கக் கூடாது" என்று அலறினான்.

"ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?"

"அவர்தான் ஒன்னைப் பெத்த அப்பா, அம்மா! அந்த நாளில் அவருக்கும் இந்த ஊரில் ரங்கசாமின்னு ஒருத்தர் இருந்தாரு; அவருக்கும் பகை. என் கையில் பணம் கொடுத்துக் கைக்குழந்தையான ஒன்னைத் தூக்கிக்கிட்டுப் போயி கொன்னுடச் சொன்னாரு ரங்கசாமி. தூக்கிக்கிட்டுப் போனேன். ஆனா கொல்ல மனசு வரலை. நீ காணாமப் போயிட்ட அதிர்ச்சியிலே ஒங்க அம்மா செத்துட்டாங்க. கறுப்பசாமி ஐயா மனசு முறிஞ்சு. ரங்கோனுக்குப் போயிட்டாரு. இப்போ...."

அவன் மடிக்கவில்லை. அதற்குள் காந்தம் ஆற்றை நோக்கி ஓடினான். ஆற்றில் புது வெள்ளம் பொங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. "என்னை ஏற்றுக்கொள்" என்று அதில் பாய்ந்து விட்டான்.

இந்தத் தடவை அவனை யாராலும் காப்பாற்ற முடியவில்லை-என் பேராவல்கூட!

யுகக் காவியம்

புரட்சிராம்

காளிதாசரின் மேகதூதத்தில் வரும் நிகழ்ச்சிகள் உங்களுக்கு ஒருவேளை நினைவிருக்கலாம். மறந்திருந்தால் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன், கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். குபேரனின் பணியாள் ஒரு யக்ஷன். தன் வேலையில் அவன் கவனக் குறைவாயிருக்கவே, எசமானர் சாபம் கொடுத்து விட்டார்; ஓர் அண்டுக் காலத்துக்கு நாடு கடத்தி விட்டார். அவன் ராமகிரி என்னும் இடத்துக்குச் சென்று ஆசிரமம் அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வரலானான். ஆடி மாதம் முதல் நாளன்று மலைமீது மேகங்கள் குழுவியிருப்பதைக் கண்டான் அந்த யக்ஷன். யானைகள் கேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதாகப் பட்டது. அந்தக் காட்சியைக் காணும் பொழுது. மலர்ந்த குறிஞ்சி மலர்களைக் கையில் ஏந்திப் பிரிவுத் துயரால் வாடும் அந்த யக்ஷன் மேகங்களுக்கு அர்க்கியம் கொடுத்தான். அதைத் தொடர்ந்து மந்தாக்கிராந்தா சந்தத்தில் ஒரு நீண்ட சொற்பொழிவையே நிகழ்த்தி விட்டான்.

அதன் சாரம் இதுதான்:

“முகில் சகோதரா! எனக்காக நீ ஒரு முறை அளகாபுரிக்குப் போக வேண்டும். மெதுவாக உடம்பை வருத்திக் கொள்ளாமல் போ. வழியில் உன் விருப்பப்படி என்ன களியாட்டங்கள் வேண்டுமானாலும் புரிந்து கொண்டு போ. இதனால் தாமதம் ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை. அளகாபுரியில் உன் அண்ணி என் ஆருயிர்க் காதலி என் பிரிவால் வாடி வதங்கியவண்ணம் இருக்கிறாள். நான் கூறும் இச்செய்தியைக் கூறி அவளுக்கு ஆறுதல் அளிப்பாயாக. நாட்டில் நலத்தோடு இருக்கிறேன் என்றும் அவளுக்காகவே ஐயே தவம் இருக்கிறேன் என்றும் கூறு. ஸ்ரீமந் நாராயணன் நிலை படுக்கையிலிருந்து எழுந்ததும் — அதாவது கார்த்திகை தேவிறுதியில் என் சாபம் தீர்ந்து விடும். அதற்குப் பின் நாம் என் சந்தித்து இன்புறுவோம்” என்று நான் கூறியதாகத் சொல்லு.”

போளிதாசர் தமது யக்ஷனின் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. இந்த முடிந்த ஓர் ஆண்டுக்கெல்லாம் அவன் சுகமாக வீடு கிடைத்து இல்லையா என்பதையும் எழுதவில்லை.

மகாபாரதத்தில் உத்தியோக பர்வத்தில் காட்டில் வாழும் ஒரு நாடாழிப் பற்றிய குறிப்பொன்று காணக் கிடக்கிறது. அவன் பெயர் ஸ்தூனாகர்ணன். அவனும் மேகதூதத்தில் வரும் இந்த யக்ஷன் ஒருவனே என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. காளிதாசர் தமது கவிதை முழுதும் முடிக்கவில்லை. மகாபாரதத்திலும் யக்ஷனின் உயிர் வரலாற்றைக் காணோம்.

போளிதாசரும் ஸியாசரும் எதைச் சொல்லாமல் விட்டு விட்டவார்களோ, அந்த விசித்திர இரகசியத்தை இன்று நான் அம்பலப் படுத்துகிறேன்.

யக்ஷனின் மனைவியை யக்ஷினி என்றே கூறுவேன். ஏனென்றால் வரலாற்றிலே அவள் பெயரும் தரப்படவில்லை. கணவனின் பெயர் குறையினால் உள்ளம் நெந்து உடல் நொந்து யக்ஷினி தன் உயிரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு வேதி சமைத்துத் தந்தான். அதன் மீது அவள் ஒரு மலரை வைத்து வந்தாள். இடைவெளியும் பார்த்தாள். முத்துற்று அறுபத்தைந்து தற்காக ஆக இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இருக்கின்றன என்று! உள்ளம் ஒவ்வொரு நாளாக ஓராண்டு ஒடி முடிந்தது. மரத்தடி மாதமும் முடிந்தது. ஆனால் யக்ஷன் வரவில்லை. கண்ணீர் வலோடு இன்னும் சில நாட்கள் அவன் வரவை எதிர்பார்த்தாள். அதற்குப் பின்னரும் அவளால் தனது கணவனின் உயிரைத் தாங்க முடியவில்லை. எனவே, குபேரனின் கவலை அவள்

“யார் அம்மா நீ?” என்று கேட்டான் குபேரன். “பார்ப்பதற்கு அழகாயிருக்கிறாய்! ஆனால் தலைமயிர் எண்ணெய் காணாது ரேபாடியாக வறண்டு கிடக்கிறதே! ஆடை அழுக்கேறிக் கிடக்கிறதே, ஏன்?”

யக்ஷினி அழுது விட்டாள். “மகாராஜ்! ஓராண்டுக் காலத்துக்கு உங்கள் பணியாள் ஒரு வரை நாடு கடத்தினீர்களே, அவருடைய மனைவி நான். ஓராண்டு முடிந்து இன்றோடு பத்து நாட்கள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் இன்னும் என் கணவர் வீடு திரும்பக் காணோம்!” என்று புலம்பினாள்.

கல்கத்தா மருத்துரால் ஒன்றில் பணி புரிந்த ராஜ் சேகரபண்டி, ‘யுகபாரம்’ என்ற பெயரில் இணையற்ற நாவல் கதைக் கல்கத்தா எழுதியுள்ளார். இவரது கல்கத்தா தொழிலகத்து சாகித்ய அகாடமி பரிசு வழங்கியுள்ளது. சமூகத்தில் புவியியல் மிகுந்த குற்றங்களுக்காக கேலியாக எடுத்துக் காட்டப் போக்குவதில் யுகபாரம் இணை மகாபாரதம் என்று புகழ் பெற்றவர்.

வருவது தங்கள் கடமை. ஏதாவது ஆபத்தில் சிக்கியிருந்தால், அவரைக் காத்தருளுங்கள். இறந்திருந்தால் எனக்கு வந்து செய்தி சொல்லச் சொல்லுங்கள். நான் தீக்ஞனித்து இறந்து அவரைச் சொர்க்கத்தில் சென்று காண்கிறேன்!" என்று யக்ஷினி.

"அப்பப்பா! என் உயிரையே நீ வாங்கி விடுவாய் போலிருக்கிறதே! சரி, போ! இப்பொழுதே நான் உன் கணவனைத் தேடி வரப் புறப்படுகிறேன். ராமகிரியைப் பார்த்து வர வேண்டும் என்று எனக்கும் வெகு நாட்களாக ஆசை. விரும்பினால் நீயும் என்னோடு வரலாம். யார் அங்கே? சீக்கிரம் புஷ்பக விமானத்தைத் தயார் செய்யச் சொல்லு. நீயும் தயாராயிரு, என்னோடு புறப்பட!" என்று படபடவென்று உத்தர விட்டான் குபேரன்.

ராமகிரி பிராந்தியத்தில் ஒரு சிறு குன்றின் மீது யக்ஷன் தனக்கென்று ஒரு குடிசை வேய்ந்து கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான். அங்கு சென்று

"அதற்காகப் பதற்றப்படுவானேன்? தைரியமாயிரு. உன் கணவன் கட்டாயம் திரும்பி விடுவான். அவன் எங்கேயாவது தங்கியிருக்கலாம். இளைஞன் அவன். இங்கு சப்பட்டை மூக்குக்காரிகளான யக்ஷினிகளையும் கின்னரிகளையும் மட்டும் தானே அவன் கண்டிருக்கிறான்? பூவுலகில் அழகிய மானிடப் பெண் யாரையாவது கண்டு காழற்று அவளைக் காதலிக்கத் தொடங்கியிருக்கலாம். கவலைப்படாதே! மானிடப் பெண்ணிடமிருந்து மனம் சலித்ததும் அவன் கட்டாயம் திரும்பி வந்து விடுவான்!" என்றான் குபேரன்.

யக்ஷினி வேகமாகத் தலையை ஆட்டி, "இல்லை, அப்படி இருக்க முடியாது. என் கணவர் அத்தகையவர் அல்ல. பிற மாதரை அவர் ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டார். இப்பொழுதுதான் சில நாட்களுக்கு முன் ஒரு கார்முகில் வந்து அவர் கூறிய அன்புச் செய்தியை என்னிடம் கூறிச் சென்றிருக்கிறது. மகாராஜ! தாங்கள் தயவுசெய்து அவரைத் தேடச் சொல்லுங்கள். அவருக்கு ஏதோ ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறது என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. சிங்கம் புலி எதுவாவது அவரைத் தனக்கு இரையாக்கிக் கொண்டிருக்கலா மல்லவா?" என்றாள்.

"எதற்காக நீ இவ்வளவு ஆதரப்படுகிறாய்? உன் கணவன் திரும்பியே வராவிட்டால்கூட நீ அநாதையாக மாட்டாய். என் அந்தப்புரத்தில் நீ ஆனந்தமாக இருக்கலாம். உனக்கு எவ்வித சுகக் குறையும் ஏற்படாதபடி நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்" என்றான் குபேரன்.

"இப்படி யெல்லாம் சொல்லாதீர்கள், அரசே! நீங்கள் எனக்குத் தந்தைக்குச் சமானமானவர்கள். உங்கள் உத்தரவுப்படி தான் என் கணவர் நாடு கடத்தப்பட்டார். இப்பொழுது அவருடைய தண்டனைக் காலம் முடிந்துவிட்டது. அவரைத் திரும்ப அழைத்து

குபேரன், குடிசை வெகு அழகாகக் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். கதவு, சாளரம் எல்லாம் வெகு நேர்த்தியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் எல்லாம் முடியிருந்தன. குபேரனின் உத்தரவின் பேரில் ஒரு பணியாள் கதவைத் தட்டி உரக்கக் குரல் கொடுத்தாள்: "ஏய், ஸ்ரீராமன்! வெளியே வா. மகாராஜாதிராஜ மன்னர் விஜயம் செய்திருக்கிறார். உன்மீதும் உன்னைக் காண வந்திருக்கிறார்!"

உள்ளிருந்து ஒன்றும் மறுமொழி வந்த வில்லை. "வீட்டில் யாருமே இல்லை" என்று சொல்லி விட்டால் என்றான் குபேரன்.

"அப்படிச் செய்யச் சொல்லாதீர்கள் அரசே! என் கணவர் இதே வீட்டில் இயங்கி இருக்கிறார். உள்ளே சமையல் வெளியே வாசனை வருகிறது. அவர்தான் சமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். சந்தேகமில்லை. பாவம், அவருக்கு உதவுவார்தான் யாரும் இல்லை. நானே அவரைக் கூப்பிட்டுப் பார்க்கிறேன். -இந்தாருங்க, நான் கூப்பிடுவது காதில் விழுகிறதா? நான் வந்திருக்கிறேன். மன்னர் வந்திருக்கிறார். தாளித்துக் கொட்டுவதை நிறுத்தி விட்டுச் சற்று வெளியே வாருங்கள் என!" என்றாள் யக்ஷினி.

ஒரு சன்னல் இலேசாகத் திறந்தது. உள்ளிருந்து பெண் குரலில் பதில் வந்தது. "அன்பே! நீ வந்திருக்கிறாய். மன்னருடைய வந்திருக்கிறாரா? குடி முழுகிவிட்டது. போ! நான் இப்பொழுது அவர் எதிரே எப்படி வருவேன்?"

குபேரன் வியப்போடு, "யார் நீ? வா. வெளியே! வராவிட்டால் தீ வைத்துவிடுவேன், குடிசைக்கு!" என்று கூச்சலிட்டான்.

அப்பொழுது கதவைத் திறந்து கொண்டு முகத்திரையோடு ஒரு பெண்ணுருவம் வெளியே வந்தது. குபேரன் கடிந்து கொண்

டான். "உன் வேடிக்கையெல்லாம் அப் புறம் ஆகட்டும். சில வேஷத்தை!" என்று.

தலை குனிந்து திரை முகத்தை மறைக்க, "அரசே! என் முகத்தை எப்படிக் காட்டு வேன்!" என்று விடையளித்தது அவ்வுருவம்.

"ஏன்? நெருப்பு சுட்டுவிட்டதா என்ன? கவலைப்படாதே! சிவன் ஏறும் எருதின் சாணத்தைப் பற்றுக இட்டால் குணமாகி விடும்!" என்றான் குபேரன்.

சட்டென்று யக்ஷினி முன்னேறி வெடுக் கென்று அந்தப் பெண் உருவத்தின் முகத் திரையைக் களைந்தாள். தலையில் அடித்துக் கொண்டு அந்தப் பெண்ணுருவம் புலம்பியது: "ஐயையோ! இதைக் காட்டிலும் நான் இறந்திருந்தால் எவ்வளவோ நன்றாயிருக்குமே!"

"நீ யார்? இங்கிருந்த ஸ்தூனாகர்ணன் என்னும் யக்ஷன் என்ன ஆனான்? எங்கே போனான்? நீ அவனுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேள்விமேல் கேள்வியாகக் கேட்டான் குபேரன்.

"மகாராஜா! நான்தான் உங்கள் அதிர்ஷ்டங்கெட்ட ஊழியன் ஸ்தூனாகர்ணன். தெய்வ கோபத்தால் எனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதில் என் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை" என்றவன், "அன்பே! உண்மையில் நாம் அதிர்ஷ்டமற்றவர்கள் தான். சாபம் தீர்ந்த பின்னரும்கூட நாம் ஒன்று சேரும் வழி அடைபட்டு விட்டது, பார்!" என்று அங்கலாய்த்தான்.

"மகாராஜா! இவர் என் கணவர்தான். ஒன்றுகூடிய இவரது புருவங்களே எடுத்துக் கூறுகின்றன. மூக்குக்கருகில் உள்ள மச்சம் கூட அப்படியே அச்சாக இருக்கிறது. ஐயோ, என் ஆயிரே! உங்களுக்கு இந்த நிலை ஏற்படக் காரணம் என்ன? எந்தத் தேவதையிடமாவது குறும்பு புரிந்தீர்களா?" என்று கேட்டாள் யக்ஷினி.

"இல்லை. பிறருக்கு உபகாரம் செய்யப் போய் இந்தச் சிறுமையை ஏற்க நேர்ந்தது. இந்த உலகத்தில் உபகாரம் என்றே ஒன்று கிடையாது போலும்!" என்றான் யக்ஷன்.

"நீங்கள் பெண்ணாக எப்படி ஆனீர்கள், நாதா?" என்று கேட்டாள் யக்ஷினி.

"இப்படி ஆகிவிடுவது இயல்புதான். புதன் மனைவி இலா, முன்பு ஆடவனாகத்தான் இருந்தாள். சிவ - பார்வதியின் ஏகாந்தமான இடத்துக்குச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போனதால் பெண்ணாகி விட்டாள். வாலி - சுக்ரீவனுடைய தந்தை ஒரு பொய்கையில் குளித்ததனால் பெண் குரங்காகி விட்டான். அப்கு போலக்கான் ஏதாவது நேர்ந்திருக்க வேண்டும். ஸ்தூனாகர்ண! நீ எப்படிப் பெண்ணாய்? உன் கதையை விவரமாகச் சொல்லு!" என்றான் குபேரன்.

"மகாராஜா! மூன்று மாதங்கள் இருக்கலாம். உலர்ந்த சுள்விகள் பொறுக்கி வருவதற்காக நான் அதோ அந்தப் பக்கத்தில் உள்ள காட்டுக்குப் போயிருந்தேன். ஒரு மரத்தடியில் பெண் ஒருத்தி உட்கார்ந்து கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டேன்!" என்றான் யக்ஷன்.

"அவள் பார்ப்பதற்கு எப்படி இருந்தாள்?" என்று கேட்டாள் யக்ஷினி. அவள் கவலை அவளுக்கு.

"அழகி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆனாலும் உன் அழகுக்கு உறை போடக் காண மாட்டாள். கரடு முரடான சரீரம் முகத்திலே லாவண்யமும் குறைவு. ஆம், மகாராஜா! அதற்குப் பின் கேளுங்கள்! நான் அந்தப் பெண்மணியிடம், 'அம்மணி! உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது? ஏதாவது கஷ்டத்தில் சிக்குண்டிருந்தால் கூறுங்கள். என்னால் முடிந்த வரை அதைப் போக்க முயலுகிறேன்' என்று கூறினேன்.

"அவள் ஓர் அற்புதமான நிகழ்ச்சியைக் கூறினாள்: 'ஐயா! நான் பாஞ்சால நாட்டு மன்னன் துருபதனின் மகள் சிகண்டினி என்பவள். ஆனால் மக்கள் என்னை அரச குமாரன் சிகண்டி என்ற முறையில்தான் அறிவார்கள். முற்பிறப்பில் நான் காசி மன்னரின் மூத்த மகள் அம்பாவாக இருந்தேன். கயம்வர மண்டபத்தில் பீஷ்மர் எங்கள் மூன்று சகோதரிகளையும் அபகரித்துக் கொண்டார். தமது ஒன்றுவிட்ட சகோதரனான விசித்திர வீர்யனுடன் மணம் முடித்து வைப்பதற்காக. ஆனால் பின்னால் நான் சால்வராஜனிடம் காதல் கொண்டுள்ளேன் என்பதை அறிந்து அவரிடம் அனுப்பி வைத்தார். 'அரசகுமாரி! நான் உன்னை

ஏற்க முடியாது. ஏனென்றால் பீஷ்மர் உன்னை அபகரித்துக் கொண்டு விட்டார். அவர் ஸ்பரிசம் உன்னைக் கட்டாயம் புளகமுறச் செய்திருக்கும்' என்று கூறி விட்டார் சால்வ மன்னர். அதனால் பகவான் பரசு ராமரைச் சரணடைந்தேன். அவர் பீஷ்ம ரிடம், 'நீதான் அம்பாவை மணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்' என்று கூறினார். பீஷ்மர் சம்மதிக்க வில்லை. பரசுராமர் அவரோடு போர் தொடுத்தார். ஆயினும் பலன் ஏதும் ஏற்படவில்லை. பீஷ்மரின் காரணமாகத் தானே என் பெண் பிறவி வீணாயிற்று? அதனால் பீஷ்மருக்கு மரணம் சம்பவிக்க வேண்டும் என்று நான் கடுந்தவம் இயற்ற வானேன். என் தவத்தால் மகிழ்ந்து மகா தேவன் எனக்கு வரமருளினார். 'அடுத்த பிறவியில் நீ துருபத மன்னரின் மகளாகப் பிறப்பாய். உரிய காலத்தில் ஆண் உருவம் பெற்று பீஷ்மரை வதம் செய்வாய்!' என்று.

மகாதேவனது வரத்தால் நான் துருபத மன்னர் வீட்டில் பிறந்தேன். பெண்ணாகப் பிறந்திருந்த பொழுதிலும் அரசகுமாரன் சிகண்டி என்ற பெயரில் வளர்க்கப்பட்டேன். நான் அஸ்திர வித்தை - சஸ்திர வித்தை ஆகியவைகளும் கற்றேன். இளம் பிராயத்தில் தசார்ண மன்னர் ஹிரண்ய வர்மாவின் மகளுக்கும் எனக்கும் மணவினை நடந்தேறியது. ஆனால் சில நாட்களுக்கெல்லாம் நான் பிடிபட்டு விட்டேன். என் மனைவி தன் பணிப்பெண் மூலமாகத் தன் தாயாருக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்பினாள்: 'அடி அம்மா! நீங்கள் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டீர்கள்! என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறீர்களே, அது ஆண் மகன் அல்ல; பெண்ணுக்கும்!' என்று.

இந்தத் துயரச் செய்தியைக் கேட்டு என் மாமனார் ஹிரண்ய வர்மாவுக்குக் கோபம் எல்லே மீறிப் பைத்தியமே பிடித்து விட்டது. தமது தூதன் ஒருவனைத் துருபத மன்னரிடம் அனுப்பி 'அட கெட்ட மதிகாரா! நீ என்னை மோசம் செய்து விட்டாய். என் படையுடன் நான் உன் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வருகிறேன். என்னோடு அறிவிற தேர்ந்த நான்கு இளம் பெண்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் என் மருமகன் சிகண்டியைப் பரீட்சிப்பார்கள். அவன் ஆண் மகன் இல்லை என்று உறுதிப்பட்டு விட்டால், நான் உன்னை உன் மந்திரி பிரதானிகளோடு பூண்டற ஒழித்து விடுவேன்' என்று எச்சரிக்கை விடுத்தார். தந்தைக்கு ஏற்பட்டுள்ள பயங்கர விபத்தைக் கண்டு நான் வீட்டை விட்டு இந்தக் காட்டுக்கு ஓடி வந்துள்ளேன். என் காரணமாகத்தானே என் உற்றார்-உறவினர்களுக்கு இந்தக் கஷ்டம் வந்துள்ளது? நான் உயிர் வாழ்ந்து என்ன பயன்? அன்ன ஆகார மின்றிக் கிடந்து நான் இங்கேயே என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளப் போகிறேன் என்றாள்.

'யகஷ அரசே! சிகண்டியின் இந்த வரலாற்றினைக் கேட்டு எனக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. எனவே, அவளுக்கு காக மனமிரங்கி, 'நீ வேண்டுவது யாது? நான் தனபதி குபேரனின் பணியாள்.

கொடுக்க முடியாத பொருள்களைக் கூடக் கொடுக்க வல்லவன் நான்!' என்றேன்.

'யகஷனே! என்னை ஆணுக்கி விடு!' என்றான் சிகண்டினி.

'அரசகுமாரி! என் ஆண்மையைச் சில நாட்களுக்கு வேண்டுமானால் நான் உனக்கு இரவலாகத் தர முடியும். அதன் உதவியால் நீ உன் தந்தையாரையும் உன் உற்றார் உறவினர்களையும் தசார்ண மன்னரின் கோபத்திலிருந்து காப்பாற்றலாம். ஆனால் சோதனையில் வெற்றி கண்டதும் நீ இங்கு திரும்பி வந்து என் ஆண்மையை எனக்கே திருப்பித் தந்து விட வேண்டும். என் சாபம் திரும்ப நான் நெருக்கத்தில் இருக்கிறது. என் உயிர் மனைவியைக் காண நானும் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதனால் நீ சீக்கிரமே திரும்பி வர வேண்டும். மூன்றே மாதங்கள்தான் மீதமிருக்கின்றன. அதற்கு மேல் ஒரு நாள் கூட நீ தாமதிக்கக் கூடாது. இந்த நிபந்தனை சம்மதமானால் சொல்லு!' என்றேன்.

'மன்னரே! அதற்குப் பின் சிகண்டினி போனவள் போனவள்தான். திரும்பி வர வில்லை. பொய்யே உருவான துருபதன் மகள் என்னை ஏமாற்றி என் ஆண்மையை அபகரித்துக் கொண்டு ஓடி விட்டாள். அதற்குப் பிரதியாகத் தனது இந்தத் துச்சமான பெண்மையை எனக்குக் கொடுத்துச் சென்றிருக்கிறாள்!' என்றான் யகஷன்.

யகஷனின் மனைவி கேட்டாள்: 'நாதா! ஓர் அன்னியப் பெண்ணின் அழகையில் ஏமாந்து போய் நீங்கள் உங்கள் விலை மதிப்பற்ற செல்வத்தை இழந்து விட்டீர்களே! உங்களைப் போன்ற அசடை நான் கண்டதில்லை. தேடினாலும் ஈரேழு பதினான்கு உலகத்திலும் கிடைக்க மாட்டார்கள்!' என்றாள்.

'நீ மகா மூடன். கனிமண் மூளை படைத்தவன். இருப்பினும் நான் உனக்கு உன் ஆண்மையைத் திரும்ப வாங்கித் தருகிறேன். வா, என்னுடன்' என்றான் குபேரன்.

எல்லோரும் பாஞ்சால ராஜ்யத்தை அடைந்தார்கள். தலைநகரத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் மனித சஞ்சாரமற்ற ஒரு காட்டில் தன் புஷ்பக விமானத்தை நிறுத்தி விட்டுக் குபேரன் தன் பணியாள் ஒருவனைக் கூப்பிட்டான். 'துருபத மன்னனின் மகனான சிகண்டிக்குக் குபேரமன்னர் வந்திருப்பதாகச் செய்தி அனுப்பு. உடனே வந்து அவரை வணங்கா விட்டால் பாஞ்சால நாட்டை அழித்து ஒழித்து விடுவோம் என்றும் சொல்லு' என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

சிகண்டி நடுநடுங்கிப் போய் உடனே குபேரனைக் காண வந்தான். குபேரனை வணங்கி, 'யகஷ மன்னரே! எனக்கு என்ன உத்தரவு?' என்று வணக்கமாகக் கேட்டான்.

'சிகண்டி! நீ எனது பணியாளனான ஸ்தூணாகரணனை மோசம் செய்து விட்டாய். அவன் தன் மனைவியைச் சந்திக்க முடியாதவாறு செய்து விட்டாய். நீ கொடுத்த வாக்கையும் காப்பாற்ற வில்லை. நீ உன் நன்மையை விரும்பினால் இப்பொழுதே இவனது ஆண்மையைத் திரும்பக் கொடுத்து விடு!' என்றான் குபேரன்.

“செல்வத்துக்கு அதிபதியே! நான் கொடுத்த வாக்கைக் கட்டாயம் நிறைவேற்றுவேன். தாமதம் ஏற்பட்டதற்கு என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். இந்த யக்ஷன் எனக்குப் பேருபகாரம் செய்திருக்கிறான். தயவுசெய்து இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் எனக்கு அவகாசம் கொடுங்கள்!” என்றான் சிகண்டி.

“ஏன்? இன்னும் உன் எண்ணம் ஈடேறவில்லையா?” என்று கேட்டான் குபேரன்.

“யக்ஷராஜனே! வரவிருந்த விபத்து விலகி விட்டது. தசார்ண மன்னருடன் வந்திருந்த யுவதிகள் என்னைப் பல முறைகளில் பரிட்சித்தார்கள். ‘தங்கள் மாப்பிள்ளை நிச்சயம் ஆண் மகனே. ரூபாய்க்குப் பதினாறு என்ன, பதினெட்டாணுகூட அவர் ஆண் மகன்தான் என்று நாங்கள் அடித்துச் சொல்லுவோம்’ என்று தசார்ண மன்னருக்கு உறுதி கூறினார்கள். இதைக் கேட்டு என் மாமனார் மிகவும் வெட்கினார். என் தந்தையிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு வேண்டிய மட்டும் பரிசுகளை அளித்து விட்டுத் தம் பட்டாளங்களுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டார். போகும் பொழுது தம் பெண்ணையும் கடிந்து கொண்டு போனார். எத்தனை அசட்டுப் பெண் என்று! நான் இந்த யக்ஷரிடம் இன்னும் ஒரு மாத காலம் அவகாசம் வேண்டுகிறேன். அதற்குள் குருக்ஷத்திரப் போர் முடிந்து விடும். பீஷ்மரை வதம் செய்த பின்னர் நான் ஸ்தூனாகர்ணரின் கடனைத் தீர்த்து விடுவேன்!” என்றான் சிகண்டி.

“மகாரதியான பீஷ்மரையாவது, நீ வதம் செய்வதாவது? சிறிதும் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லையே! அவரல்லவா உன்னைக் கொன்று போட்டு விடுவார். அத்துடன் உன் ஆண்மையும் போய் விடுமே. அதெல்லாம் முடியாது, நீ சொல்கிறது நடவாது. நீ இதே கணம் ஸ்தூனாகர்ணரின் ஆண்மையைத் திரும்பக் கொடுத்து விட்டு, உன் பெண்மையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள். இல்லாவிட்டால் சாட்சி சான்றுகளுடன் இப்பொழுதே உன் மாமனாரிடம் போவேன். உன் ஏமாற்று வித்தையைக் கேள்விப்பட்டால், தம் படைபட்டாளங்களுடன் மீண்டும் உன் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்து ஒழித்துக் கட்டிவிட்டு மறு காரியம் பார்ப்பார்!” என்றான் குபேரன்.

“ஐயோ! என் கதி என்ன ஆகும்?” என்று வருந்திக் கதறினான் சிகண்டி.

“எதற்காகக் கவலைப்படுகிறாய்? உன் சகோதரன் திருஷ்டத்யும்னன் இருக்கிறான். ஐந்து பாண்டவ அத்திம்பேர்கள் இருக்கிறார்கள். பாண்டவர்களின் தோழனான கண்ண பைருமான் இருக்கிறான். அவர்கள் பீஷ்மரை வதம் செய்யத் திட்டம் போட்டுக் கொள்வார்கள்!” என்றான் குபேரன்.

“அதெல்லாம் நடக்காத காரியம், குபேர மன்னரே! பீஷ்மர் பாண்டவர்களுக்குத் தாத்தா. துரோணர் அவர்களுக்குக் குரு-ஆசான். இவ்விரு குருமார்களையும் அவர்கள்

கொல்ல மாட்டார்கள். இதே காரணத்தினால்தான் பீஷ்மரை வதம் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு என்னிடமும் துரோணரை வதம் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு திருஷ்டத்யும்னனிடமும் விடப்பட்டிருக்கின்றன” என்றான்.

குபேரன் எந்தச் சாக்கையும் கேட்கத் தயாராயில்லை. கடைசியில் வேறு வழி இல்லாமற் போகவே, சிகண்டி-யக்ஷனின் ஆண்மையைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுத் தன் பெண்மையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டான். அப்புறம் குபேரனுடன் யக்ஷனும் யக்ஷினியும் ஆனந்தம் கொப்புளிக்க அளகாபுரிக்குத் திரும்பினார்கள்.

துயரத்தில் மூழ்கிவிட்ட சிகண்டி வெகு நேரம் கவலையோடு யோசனை செய்த பிறகு

கிருஷ்ணனிடம் சென்றான். தற்செயலாக அப்பொழுது தேவரிஷி நாரதரும் அங்கு வந்திருந்தார். “என்னப்பா சிகண்டி! ஏன் வாட்டமாக இருக்கிறாய்? இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு உனது வீரம் செறிந்த உருவத்தைக் கண்டு களித்தேனே! திடீரென்று இன்று பெண்ணுக்குரிய மென்மையும் தன்மையும் உன்னிடம் காணப்படுவானேன்?” என்று கேட்டார் கிருஷ்ணன்.

“வாகுதேவா! எனக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களுக்கு ஓர் எல்லையே இல்லையே!”

“நீங்கள் இருவரும் இருந்து ஆர அமரப் பேகங்கள். நான் போய் வருகிறேன்!” என்று புறப்பட்டார் நாரதர்.

“வேண்டாம், தேவரிஷி! நீங்கள் போக வேண்டாம். உங்களுக்குத்தான் என் வரலாறு முழுவதும் தெரியுமே! உங்களிடம் ஒளிவு

“நீ எதை விரும்புகிறாயோ அதைப் போதிய கவனத்துடன் நோக்கு. அவ்வண்ணம் நோக்கினால்தான் இதுவரையில் எவரும் காணாத ஒரு விவரத்தையோ அம்சத்தையோ நீ கண்டுபிடிப்பாய். நம் கருத்தில் கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றி நமக்கு முன் சென்றவர் என்ன கருதினர் என்ற நினைவுடன் நம் விழிகளை உபயோகித்து நோக்கவே நாம் பழக்கக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தப் பழக்கத்தினால் புது விஷயங்கள் நாமாகவே தேடிக்காண்பதில்லை. ஆகவே எந்த விஷயத்திலும் நாம் இதுவரையும் முற்றிலும் தேடிப் பார்த்துப் பரிசோதனை செய்யாத இடமோ, அம்சமோ ஏதேனுமொன்று இருக்கத்தான் செய்யும். நம் கண் முன்னேயுள்ள சின்னங்கூறு பொருளிலும் நாம் இதுவரையும் அறிந்து கொள்ளாத ஏதோ ஒன்று அடங்கித்தான் உள்ளது. இதைக் கண்டு பிடி. பெருந்த் கவலைகள் விரியும் ஒரு தீயையோ அல்லது சமபூமிவிலுள்ள ஒரு மரத்தையோ நீ விவரிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள். விவரிப்பதற்கு நீ அச்சவாலைகளை அல்லது அம்மரத்தை நன்றாக நோக்க வேண்டும். அச்சவாலைகளுக்கும் வேறு கவலைகளுக்கும் அல்லது அம்மரத்துக்கும் வேறு மரங்களுக்கும் உள்ள ஒப்பனைகள் யாவும் மறைந்து அவை மட்டுமே உன் மனத்தில் தனி உருவம் அடையும் வரையில் விடாது அவற்றை நோக்க வேண்டும். நவீன சிருஷ்டிக்கு இதுவே வழி.

(பிரபல மேல் நாட்டு எழுத்தாளர் ப்ளோபேர் (1821 - 80) தன் சீடன் மோப்பசானுக்கு (1830 - 93) கூறிய அறிவுரை. - மேலா

மறைவுக்கு என்ன இருக்கிறது?” என்று தடுத்து நிறுத்தினான் சிகண்டி.

ஆதியோடு அந்தமாக எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் சொல்லி முடித்த பின்னர், “கிருஷ்ணா! நீ பாண்டவர்களுக்கும் நண்பனாய் இருக்கிறாய். என் சகோதரி கிருஷ்ணாவோ உன் அன்புக்கான தோழி. என்னை இந்த இக்கட்டிலிருந்து காத்தருள் மாட்டாயா? முற்பிறப்பிலேயே நான் பிஷ்மரை வதம் செய்வது என்று உறுதி பூண்டிருக்கிறேன். மகாதேவன் எனக்கு வரம் வேறு அருளியுள்ளார். ஆனால் ஆண்மை இல்லை யென்றால் நான் எப்படிப் போரிடமுடியும்?” என்று கேட்டான் சிகண்டி.

“உன் சங்கற்பம் தகுதியானதல்ல. பெண்ணாகப் பிறந்திருக்கிறாய். இயற்கைக்கு எதிராக ஏன் ஆணாக விரும்புகிறாய்? பிஷ்மரை வதம் செய்யும் பொறுப்பை வேறு யாருக்காவது விட்டுக் கொடுத்துவிடு. தேவரிஷியின் கருத்து என்னவோ?” என்றார் கிருஷ்ணர்.

“சிகண்டி! கிருஷ்ணர் சொல்வது நியாயமாகத்தான் படுகிறது. சால்வரும் பிஷ்மரும் உன்னை நிராகரித்து இழிவுபடுத்தி ஒதுக்கி விட்டார்கள். ஆயினும் என்ன? உலகத்தில்

எத்தனையோ ஆண்கள் இருக்கிறார்கள். உனக்குச் சம்மதமானால் சொல்லு. உன் தந்தையிடம் சொல்லி ஒரு நல்ல வரனாகப் பார்த்து உன்னை அவன் கையில் ஒப்படைக்கச் சொல்கிறேன். அப்பொழுதுதான் உன் பெண் பிறவி பயனுடையதாகும். உன் மனைவிக்கும் ஒரு கொழுகொம்பு கிடைக்கும். அவள் உன் சக்களத்தி ஆகி ஆனந்தமாக வாழ்வாள்!” என்றார் நாரதர்.

“தாங்கள் இப்படிப் பேசக்கூடாது. நாரதரே! மகாதேவன் எனக்குக் கொடுத்திருக்கும் வரம் பொய்ச்சாது. நடந்தே தீரும். கண்ணா! உன்னால் முடியாதது ஒன்றும் இல்லை. என்னைத் தயவுசெய்து ஆணாக்கிவிடு!”

“நடக்க முடியாததை நடத்திக் காட்ட நான் என்ன பிரம்மாவா? அந்த யக்ஷனைப் போலவே வேறு யாராவது உன்னோடு தன் ஆண்மையைப் பகிர்ந்துகொள்ள முன் வந்தால் நீ ஆணாக முடியும். ஆனால் அத்தகைய முட்டாள இனிய யாரும் கிடைக்க மாட்டான் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஏன், தேவரிஷி! நீங்கள்தான் உலகங்கள் அனைத்தையும் சுற்றி வருகிறீர்களே, உங்களுக்குத் தெரிந்து இப்படி யாராவது ஒரு படுமுட்டாள இருக்கிறானா?” என்று கேட்டார் கிருஷ்ணர்.

“இருக்கிறார், கிருஷ்ணா! அவரை உனக்கும் தெரியும். கேள், சிகண்டி. பிருந்தாவனத்தில் கிருஷ்ணனுக்குத் தூரத்து உறவில் மாமா ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் ஆயர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆயான கோஷர் என்பது அவர் பெயர். அவர் மிகுந்த நல்லெண்ணம் படைத்தவர். பரோபகார சிந்தனை உள்ளவர். ஆனால் இப்பொழுது மிகுந்த மனத் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறார். எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஏதாவது தர்ம காரியங்களில் ஈடுபட்ட வண்ணமே இருப்பார் அவர். உலகத்தில் அவருக்கு எந்தப் பொருளின் மீதும் பற்றுக் கிடையாது. நீ அவரைத் தஞ்சம் புகுந்தால் ஒருவேளை உன் எண்ணம் ஈடேறலாம்!” என்றார் நாரதர்.

“வாசுதேவா! என் மீது கருணை கூர்ந்து ஒரு சிபாரிசுக் காகிதம் ஆயான கோஷரின் பெயருக்கு எழுதிக் கொடுங்கள். அந்தக் கடிதத்தோடு நான் அவரைப் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன்” என்றான் சிகண்டி.

“பித்தம் தலைக்கேறிவிட்டதா உனக்கு? என் பெயரை நீ தப்பித் தவறி எடுத்தாலே அவர் உன்னை அடித்து விரட்டி விடுவார். உண்மையைக் கேள், சிகண்டி. நான் மிக மிக அதிருஷ்டக் கட்டையானவன். காரண மின்றிச் சிலரது வெறுப்புக்கு ஆளாகியிருக்கிறேன். கம்ஸன், சிகபாலன், என் மதிப்புக்குரிய மாமா ஆயானகோஷர் இம் மூவரும் அந்தக் கோஷ்டியில் உள்ளவர்கள். இது மட்டும் ஏன்? என் மகன் சால்வனுடைய மாமனார் துரியோதனன் கூட எனக்கு எதிரியாகியிருக்கிறார்!” என்றார் கிருஷ்ணர்.

“அப்படியானால் வேறு வழி?” என்று கேட்டான் சிகண்டி.

“வழி என்னவா? அது உன் கையிலேயே இருக்கிறது. பெண்களின் நடை உடை பாவனையும், ஆண்களின் கூரிய அறிவுத் திறனும் உன்னிடம் ஒருங்கே இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன. அவற்றைக் கொண்டுதான்

சுதிராடும் கண்ணாழகி! அதிமதயாம் பண்ணாழகி!

K.T.R

**கோபுர மார்க் பன்னிர்-ஓமவாட்டர்
யொன்னுங்கண்ணித் தைலம்
சந்தன பேஸ் பவுடர்-உதுபத்திகள்**

**K.T.R. வாசனாதி திரவியசாலை
விஜயபுரம்-திருவாரூர்-தமிழ்நாடு**

சென்னை நகர பூர்ண விநியோகஸ்தர்கள் : ஸ்ரீ ரகுனாத் ஏஜன்ஸீஸ்
35, மங்கபதி நாயக்கன் தெரு, (போன்: 88223) சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை-2

நீ காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். வா, என்னோடு! அயானரை உனக்கு நான் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்!" என்று சிகண்டியை அழைத்தார் நாரதர்.

பிருந்தாவனத்து ஒரு மூலையில், லோகாலயத்திலிருந்து சிறிது தொலைவில், யமுனைக் கரையில் ஒரு குடிசை போட்டுக்கொண்டு ஆயானகோஷர் வாழ்ந்து வந்தார். மூன்று வது யாமமிருக்கும், யமுனைக் கரையில் அமர்ந்து அவர் இராவணன் இயற்றிய சிவ தாண்டவ ஸ்தோத்திரங்களைப் பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுதுதான் சிகண்டியை அழைத்துக்கொண்டு நாரதர் அங்கே போய்ச் சேர்ந்தார்.

சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நாரதரை வணங்கிய ஆயானர் கூறுவார்: "தேவரிஷி! நான் மகா பாக்கியசாலி. உங்களைத் தரிசிக்கும் பேறு கிடைத்தது. தங்களோடு வந்திருக்கும் இந்த அழகியார்? புரியவில்லையே!"

"இவள் பாஞ்சால மன்னன் துருபதவின் மகள் சிகண்டினி என்பவள். குலமேந்தும் சிவபெருமான் இவளிடம் ஒரு கடுமையான நோன்பு இயற்றும் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருக்கிறார். அந்த நோன்பு முடியும்வரையில் இவள் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் கன்னியாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் நல்லெண்ணம் மிகுந்தவரும் தர்மத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவருமான ஓர் அடவரின் உதவியின்றி இவளது சங்கற்பம் நிறைவேறுது. மாமதி பெற்ற ஆயானரே! நான் எனது திவ்ய திருஷ்டி மூலம் காண்கிறேன். அந்த பாக்கியம் பெற்ற புருஷர் நீங்கள்தான் என்பதை. இவளது வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாயுங்கள். தனது நோன்பு முடிந்ததும் எல்லாவித குண நலன்களும் பொருந்திய இந்தப் பெண்மணி உங்களையே கணவனாக வரிப்பாள். உங்கள் வாழ்க்கை பயனுடையதாகும்!" என்றார் நாரதர்.

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டு ஆயானர் கூறுவார்: "அந்தோ தேவரிஷி! என் வாழ்க்கை பயனுடையதாக ஆவதாவது? எனக்குக் குடும்பம் இருந்தும் இல்லாதது போலத்தான். வீடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. ஜனங்கள் என்னைப் புல்லியாக நினைக்கிறார்கள். என் முதுகுக்குப் பின்னாலேயே என்னை நிந்திக்கிறார்கள். அதனால்தான் இந்த ஜனங்களின் தொடர்பே வேண்டாமென்று நான் இப்படி ஓர் ஒதுக்குப்புறத்தை நாடி வந்திருக்கிறேன். இந்த அழகிய அரசிளங்குமரி அதிர்ஷ்டம் கெட்ட என்னை நாடி எதற்காக வந்திருக்கிறாள்?"

சிகண்டி இனிமையான குரலில், "ஆயர் குலத்துதித்த தாமணியே! நான் தங்கள் குண நலன்களைப் பற்றித் தொலை தூரத்திலேயே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அது முதற்கொண்டு உங்களிடமே நான் என் மனத்தைப் பறிகொடுத்தும் இருக்கிறேன். இப்பொழுது உங்களைப் பார்த்ததும் மனம் நெகிழ்ந்து விட்டேன். உங்கள் காலடியிலேயே இந்த உயிரையும் உடலையும் அர்ப்பணிக்கிறேன்!" என்றாள்.

"அதிர்ஷ்டம் கெட்ட என் வாழ்க்கையில் இப்படி ஓர் அதிர்ஷ்டம் கூடி வரும் என்று

நான் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை. என் மனத்துக்குகந்த சிகண்டினியே! உனக்குக் கொடுக்கக் கூடாத பொருள் என்னிடம் எதுவுமே இல்லை. உனக்கு என்ன வேண்டுமோ, தாராளமாகத் தயங்காமல் கேள்!" என்றார் ஆயானர்.

"தேவரிஷி! தாங்களே இவருக்குப் புரியும் படி சொல்லுங்கள்!" என்றாள் சிகண்டினி.

நோன்பு பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறிய நாரதர், "ஆயர் வேந்தரான ஆயானரே! மகாதேவனுடைய வரத்தினால் சிகண்டினி கட்டாயம் வெற்றி காண்பாள். நீங்கள் ஒரு மாத காலத்துக்குத் தங்கள் ஆண்மையை இவளுக்கு இரவல் தர வேண்டியிருக்கும். குருக்ஷேத்திரப் போர் அதற்குள் ஒரு முடிவைக் கண்டுவிடும். பீஷ்மரும் சொர்க்கம் புகுவார். அதற்குப் பின்னரே துருபத மன்னர் தமது மகளைத் தங்களுக்குக் கன்யாதானம் செய்து தருவார். பாஞ்சால ராஜ்யத்தில் பாதியையும், கன்றுகளோடு ஏராளமான கறவைகளையும் சீதனமாகக் கொடுத்து மகிழ்வார். மனத்துக்குப் பிடிக்காத இப் பிருந்தாவனத்துச் சூழ்நிலைக்கு ஒரு முழுக்குப் போட்டு விட்டுத் தாங்கள் தங்கள் புது மனைவியுடன் ஒரு புது இராஜ்யத்தில் மிக ஆனந்தமாக ஆட்சி புரிந்து கொண்டு நீடு வாழலாம்!" என்றார்.

சிறிது நேர யோசனைக்குப் பின்னர், ஆயானரின் கவலை விலகியது. அவர் தமது வருங்கால மனைவியின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி விட்டார். மீண்டும் ஆண்மையை அடைந்து விட்ட சிகண்டி நடையில் மகிழ்ச்சி கொப்பளிக்க நாரதருடன் சென்று விட்டாள். அதன் பின்னர் பெண்ணுருவம் தாங்கிய ஆயானர் குடிசைக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு, சூரிய கிரணம் படாமல் சிகண்டினி வரவை எதிர்நோக்கிய வன்ணம் நாட்களை ஓட்டி வந்தார்.

குருக்ஷேத்திரப் போரில் பத்தாவது நாள் சிகண்டியின் அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டு, பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்துவிட்டார். அதற்கு எட்டாம் நாள் போர் முடிந்தது. ஆனால் சிகண்டி ஆயானரிடம் திரும்பி வரவில்லை. ஏனெனில் அவள் திரும்ப முடியாத இடத்துக்கு ஏகிவிட்டாள். கரிய நள்ளிரவில் பாண்டவர்களின் முகாமில் புகுந்து அகவத்தாமா யார் யாரையெல்லாமோ கொன்றுபோட்டானே, அவர்களில் சிகண்டியும் ஒருவனாகிவிட்டதுதான் காரணம்.

ஆயானருடைய தலையில் அரசகுமாரியும் பாதி ஆட்சியும் எழுதப்படவில்லை. அவரது ஆண்மைகூடச் சிகண்டியோடு முடிவடைந்து விட்டது. அதனால் அவர் வாழ்க்கையே வீணாகிவிட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது. காலப் போக்குக்கும் மாற்றத்துக்கும் ஏற்ப ஆயானரிடத்தில் ஒரு புதிய ஆத்மீக மாற்றம் கண்டது. அவர் தமது உடலையும் உள்ளத்தையும் கிருஷ்ணனுக்கு ஒப்படைத்து 'ஆயானி' என்று புகழ் பெற்றார். அவர் மிருதங்கம் வாசிக்கப் பழகினார். பிருந்தாவனத்தில் உள்ள இருபதினாயிரம் கோபயர்களுக்கும் தலைவியாகி எப்பொழுதும் கிருஷ்ணனையே துதித்து வந்தார். — அஷ்டமம்

சென்னை ஜோமான்

விஜயா

புரவாக்கத்தில், ஐந்து குடும்பங்கள் வசிக்கும் அந்த வீட்டை நினைத்தால் சுதர்சனத்துக்குக் கோபம் கோபமாக வரும். முன்பு ஒரு தடவை சென்னைக்கு வந்து சித்தப்பாவின் வீட்டில் இரண்டு தினங்கள் தங்குவதற்குள் அவனுக்குப் போதும் போதுமென் ருதி விட்டது. குழாய்ச் சண்டை, வாசற்பெருக்குவ தற்கு ஒரு சண்டை, இரவு நேரங்களில் யாராவது வந்தால் யார் கதவைத் திறப்பது என்பது பற்றி ஒரு சண்டை - இப்படிப் போரும் பூயலும் சதா அங்கு வீசும். சுதர்சனத்துக்கு இதைக் கண்டாலே பிடிக்காது. டில்லியிலிருந்து லீவில் சென்னைக்கு வரும்பேர்தெல்லாம் அவன் தன் சித்தப்பா வீட் டுக்குப் போவதில்லை. இதில் அவன் சித்தப்பா டுக்கும் சித்திக்கும் அவனிடம் ரொம்ப வருத்தம். சித்தப்பாவுக்குத் திருப்தியளிப்பதற்காக அவர் வீட்டில் இரண்டு நாட்கள் தங்கிவிட வேண்டியது என்ற தீர்மானத்துடன் வந்த சுதர்சனம் பத்து நாட்கள் அங்கே தங்கிவிட்டதன் காரணம் கொஞ்சம் விசேத்திரமானதுதான். பெட்டி, ஹோட்டல், ஒரு கூடை வெறுப்பு சக்தி சித்தப்பா வீட்டுக்குள் நுழைந்த சுதர்சனத் துக்கு என்ன வந்துவிட்டது? விளக்கெண்ணெய் குடித்தது போல் இருந்த அவன் மூக்குத்தில் நிற ரென்று எங்கிருந்து அத்தனை களை வந்தது? சமையலறையில் மின்னலாய்த் தோன்றிய அந்தப் பெண் யார்? சுதர்சனம் பிரமித்துப் போனான்.

நானம் கலந்த அழகு; அழகு ததும்பும் புன்னகை; புன்னகையின் மின்னல் கீற்று படிந்த மதிமுகம். மதிமுகத்தை மலர வைக்கும் கரிய பெரிய விழிகள். பத்து நயாபசாவின் ஓரத்தைப் போன்ற நெளி நெளியான கூந்தல். சந்தனக் கட்டையைக் கடைசல் பிடித்து இழைத்தெடுத்த எழில் மேனி..... சுதர்சனம் தன்னை மறந்து ஒரு கவி பாடும் நிலைக்கு வந்து விட்டான். நல்ல வேளையாகச் சமயத்தில் அவன் சித்தி அங்கு வந்து, "வாடா அப்பா, சுதர்சனம்! வா. ஊரில் எல்லாரும் சௌக்கியமா?" என்று கேட்டு அவனது பிரமை யைக் கலைத்து விட்டான். எல்லாரும் சௌக்கியத் தான் சித்தி! என்று தன் நினைவிலலாமலே சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனான். அவன் பெயர் கமலா. பின்கட்டில் புதிதாகக் குடிவந்திருப்பவர்களின் பெண். இந்த விலரம் சித்தி சொல்ல அவனுக்குத் தெரிய வந்தது. அன்றைய தினத்திலிருந்து இதுவரைபில் இடைஞ்சலாயிருந்த போர்ஷன் சுதர்சனத்தின் சொர்க்கமாக மாறிவிட்டது. அந்தச் சொர்க்கத்தின் நிரந்தர அப்சரலாகக் கமலா விவங்கினாள். சுதர்சனத்தின் பார்வை தன் மீது படும் போதெல்லாம் கமலா ஏன் அப்படி நாகரிக கோணிக் கொண்டாள்? ஏன் அவள் மூகம் அப்படிச் சிவந்தது? சுதர்சனத்துக்கு விஷயம்

விளங்கிவிட்டது. அவனைப் போலவே அவரும் அவனிடம்.....!

சுதர்சனம் வாசற்புறத்திலேயே சாய்வுநாற்காலியில் அமர்ந்து ஏதாவது புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருப்பான். கையில் புத்தகம்.... ஆனால் அவன் கண்கள் கமலாவைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும். கமலா அவளை நெடுநேரம் தவிக்க வைக்கமாட்டாள். ஏதாவது ஒரு காரியத்தை வைத்துக் கொண்டு அந்தப் போர்ஷனுக்கு அடிக்கடி வருவான்; கல்கல்ப்பாகப் பேசிச் சிரிப்பான். இதைக் கேட்கும் சுதர்சனம் ஏர்கண்டிஷன்கள் அறையில் இருப்பது போன்ற உணர்ச்சியைப் பெற்று மெய் சிலிர்ப்பான். போதும்போது அவன் மீது கடைக்கன் பார்வையை விசுவாசம். ஆகா! அப்பொழுது சுதர்சனத்தின் நிலை.....! அவன் அவனோடு பேசி விடத் துடித்தான். ஆனால் அத்தனை குடித்தனங்களுக்கு இடையில் எப்படிப் பேசுவானாம்!

இடையில், சுதர்சனம் இருபது நாட்கள் மதுரை சென்று தன் பெற்றோர்களிடம் தங்கிவிட்டு வந்தான். மீண்டும் சித்தப்பா வீட்டிலேயே தங்கினான். விஷயம் தெரியாத அவனது சித்தப்பாவும், சித்தியும் தங்களுக்காகவே அவன் அத்தனை நாட்கள் தங்கி யிருப்பதாக நினைத்துப் பூரித்துப் போயினர்.

"அம்மா, அவருக்கு டில்லியில் உத்தியோகம். செக்ரடேரியட்டில் நல்ல வேலை.... மாமி சொன்னாள்." இது கமலா.

"நல்ல பிள்ளையாயிருப்பான் போலிருக்கிறது. ரொம்பப் பதவிக். ரொம்ப மரியாதை.....!" இது கமலாவின் தாயார்.

இந்தப் பேச்சு சுதர்சனத்தின் காதுகளில் தேனும் பாய்ந்தது. போங்கி வழியும் மகிழ்ச்சியோடு அவன் அங்கும் இங்கும் வளைய வந்தான். கமலாவும் அவளும் மன மோடையில் மாலையும் கழுத்துமாக இருப்பது போல் களவு கண்டு ஆனந்தப் பரவசமானார்கள்.

சுதர்சனத்தின் விடுமுறை நாட்கள் அநேகமாக முடிந்து விட்டன. டில்லிக்கு ரிஸர்வேஷன் செய்து விட்டது. கமலா விஷயம்தான் பாக்கி யிருந்தது. சித்தப்பா, சித்தியை வைத்துக் கொண்டு தன் மனத்தை விண்டு காட்டி, கமலாவின் மீது தனக்குள்ள அன்பைச் சொல்லி அவன் பெற்றோர்களின் சம்மதத்தைக் கேட்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தான் சுதர்சனம். அதற்குள் கமலாவிடம் பேசி அவன் விருப்பத்தை அறிந்து கொண்டுவிட்டால்.....? ஆகா! என்ன ஆச்சரியம்! அவளை நெருங்கிப் பேச வருகிறாளே. பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு மலர்க் கொடி அசைந்து அசைந்து நடந்து வருவது போல் கமலா அவனுக்கு அருகில் வந்து நின்றாள். சுதர்சனத்தின் செவி

களில் தேவகானம் கேட்டது. உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. அவன் தன்னை மறந்தான்; குழந்தையை மறந்தான். வண்ண வண்ண மலர்கள் நிறைந்த ஒரு தெய்வீகப் பூங்காவின் இடையே தான் இருப்பது போலவும், கமலா என்னும் அப்சரஸ் மங்கை தன்னை நோக்கி மாலையிட வருவது போலவும் உணர்ந்தான்.

"நீங்கள் என்று டில்லிக்கு..... புறப்படுகிறீர்கள்?" இப்படிப் பன் மிழற்றியது யார்? கமலாதான். சுதர்சனத்துக்கு இந்தக் கந்தர்வப் பன் அமுதப் பிரவாகமாகச் செவிகளில் விழுந்து அவனை மன்னுலகுக்குக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் அதை அவன் சரியாய்ப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. "என்ன கேட்டீர்கள்.....? டில்லிக்கா.....?" என்று சுதர்சனம் கேட்டான்.

உடனே கமலா எழில் ததும்பும் புன்னகையைத் தன் செவ்விதழ்களில் நெளிய விட்டுக் கொண்டு, "நீங்கள் டில்லிக்கு என்னைக்குப் புறப்படுகிறீர்கள்? என்று அம்மா கேட்கச் சொன்னாள். இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே இதைக் கேட்க வேண்டும் என்று என்னைம். கூச்சப்பட்டுத் தயங்கிக்கொண்டே இருந்து விட்டேன்" என்றாள்.

எழில் ஒவியமாக நின்ற கமலாவைப் பார்த்துக் கொண்டே, "....ஏன், என்ன விசேஷம்? அடுத்த வாரம் போகிறேன்..." என்றான் சுதர்சனம். அவன் உடம்பெல்லாம் என்னவோ செய்தது. கமலா என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்று அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் அவளை ஆட்டிப் படைத்தது.

கமலாவின் முகம் குப்பென்று சிவந்தது. "டில்லியில் என் அத்தான் இருக்கிறார்..... அவருக்குக் கொஞ்சம் பகனாமும், ஊறுகாயும், அப்பளமும் கொடுத்தனுப்ப வேண்டும்..... அதற்குத்தான்.....!"

திடீரென்று உலகமே இருண்டு விட்டதுபோலவும் சுவாரசயமான படம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது பட்டென்று அது அறுந்து விட்டாற்போலவும் கவை மிகுந்த பாதம் அல்லா தின்னும் போது ஒரு வேப்பங்காயைக் கடித்து விட்டது போலவும் இருந்தது சுதர்சனத்துக்கு.

"அவருக்கும்..... உனக்கும்....."

".....போங்க ஸார்....! அடுத்த மாதம் கல்யாணம் ஆகப் போகிறது....!" இதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் கமலாவின் முகத்தில் எத்தனை சிவப்பு! அவள் உடம்பில்தான் எத்தனை கோணல்கள்.....! சொன்ன உடனே அவன் மின்னல் போல் மறைந்து விட்டானே!

சுதர்சனம் தொப்பென்று சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தான். குப்பென்று அவனுக்கு வியர்த்து விட்டது. ரிஸர்வேஷனைப் பொருட்படுத்தாமல் அன்றைக்கே, அப்போதே டில்லிக்குப் பறந்துவிட மாட்டோமா என்றிருந்தது!

சந்தைத்தயாராக, தஞ்சைக்கு உயர்வெத சித்வன் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டோனிடல் ஜோலா ஜ்வரேக்
பிரசவ வேகியம் பல விருத்திக்கு ஜ்வர நிவாரணி

ஆயுர்வேத வித்வான் B.V. பண்டிட் அவர்களின்

நஞ்சுசர்க்கு-பல்பொருள்
(சந்தைத்தயாராக) உயர்வெத சித்வன் B.V. பண்டிட் அவர்களின்

ஜஞ்சம் நிலா பஞ்சம்
ஜீரண உதவி கூந்தல் தைலம் பேதிகளை நிறுத்த

சியவளப்ராச, கூழ்மாண்ட வேகியம், தசமுலாரிஷ்டம் முதலியன சிடைக்கும்
சோக ஜெண்டு: புதுவட்டி கன்னி, 64, பத்தி தேரு சென்னை-1 (மதுரை, குடந்தை, கோவை)

குழந்தைகளுக்கு:
I.D.L. 12 கைமல் பரட்டில்
(கந்து மரத்தா) 0.40
I.D.L. 18 கைமல்
(கேரோஜன் மரத்தா) 0.60
I.D.L. 15 பரட்டில்
(பேதயாக மரத்தா) 0.40
பஞ்சம் மரத்தா
(பேதகம் மரத்தா) 0.40
கோக (டாங்க) * 1.25

வெட்டி குறையைத் தொட்ட குறை

‘அந்தப் பாதையில் அவளும் நானும்’ எப்படியோ வந்து சேர்ந்தோம். பிரயாணத்தையும் தொடங்கினோம். ஒரே திசையை நோக்கிப் பக்கம் பக்கமாக நடந்து சென்றோம். இப்படி நடந்து செல்கிறவர்கள் பேசாமல் இருக்க முடியுமா? அறிமுகப் படுத்திக் கொள்ளாமலும் இருக்க முடியுமா? சில மைல் தூரம் சென்ற பிறகு பேசினோம். நான் யார்; அவள் யார் என்பவை அறிமுகமாக விட்டாலும், அவரவர்களைப் பற்றிய விவரங்களையும் பரஸ்பரம் சொல்லித் தெரிந்து கொண்டோம். பேச்சுத் துணையோடு எங்கள் நடை தொடர்ந்தது.

‘மேலும் சில மைல் தூரம் சென்றபின் பேச்சுத் துணையில் ஒரு வகைத் தொடர்பும் ஒரு வகையான ஈடுபாடும் ஏற்பட்டன; ஓர் உறவும் மலர்ந்தது. அப்புறம் அந்த வழிப் பிணத்திலும் அந்த உறவிலும் ஒரு பக்தியும் கவர்ச்சியுமே உண்டாகி விட்டன. இருவரும் கைகோத்துக் கொள்ளா விட்டாலும் சற்று நெருங்கி வந்தோம். அந்த நிலையிலேயே நடக்க லானோம்.

‘மேலும் சில மைல் தூரம் சென்றோம். ஓரிடத்தில் நான்

கிளைப் பாதை வெட்டினேன். அவளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.....

“நீலா! பம்பாயில் எனக்கு வேலை கிடைத்திருக்கிறது. மாதம் நானூற்றைம்பது ரூபாய் சம்பளம்.....”

“அப்படியா! ரொம்ப சந்தோஷம்!.....” அவள் முகத்தில் தேவைக்கு மிஞ்சிய, நடிப்போ என்று சந்தேகிக்கக் கூடிய, ஒரு மகிழ்ச்சிக் குறி; அநாவசியமான ஒரு பிரகாசம்.....

“இன்னும் ஒரு வாரத்தில் பம்பாய்க்குப் பயணம்” என்று சொன்னேன்.

“ரொம்ப நல்ல சான்ஸ். ரூபாய் நிறையச் சம்பாதிக்கிறாயா, செளக்கியமாக இருக்கிறாயா” அவள் அவசரமாகப் பேசினாள். என்னை முந்திக் கொண்டு அவள் தன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்.

“உங்கள் வீட்டிலும் வந்து பயணம் சொல்லிக் கொள்வருவேன்.”

அதற்கு அவள் ஒன்றும் சொல்ல வில்லை. “நான் போய்விட்டு வருகிறேன்” என்று மட்டுமே சொல்லி விட்டு, பஸ்ஸைப் பிடிப்பதற்காகப் போய் விட்டாள்.

‘அப்புறம் அவள் வீட்டுக்குப் போனேன். அவளிடமும், அவள் தாயாரிடமும்,

அவளுடைய இரண்டு தங்கைகளிடமும், சொல்லி விடைபெற்றுக் கொண்டு மறுநாள் பம்பாய்க்குப் புறப்பட்டேன்.

‘யார் கண்டது? நான் பம்பாய்க்குப் போகாமல், கிளைப் பாதை வெட்டிப் பிரியாமல், அவளுடையே என் யாத்திரையைத் தொடர்ந்திருந்தால் இருவருக்குமே பொதுவான ஒரு லட்சிய நகரம் எதிர்ப்பட்டிருக்கக் கூடும். இருவரும் அங்கே போய்ச் சேர்ந்திருக்கவும் கூடும். இல்லை, எங்கள் இருவருக்கும் பொதுவான ஒரு லட்சிய நகரம் இல்லை என்பதாவது ஒரு கட்டத்தில் தெளிவாகி யிருக்கும்.

ஆனால் எந்த முடிவையும் காணாமல், நடுவழியில் பிரிந்து விட்டேன்.....

ஹோட்டல் அறையில் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருந்த சுந்தரத்துக்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கு முந்திய நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து கொண்டிருந்தன. பம்பாயிலிருந்து அன்று பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்குத்தான் அவன் சென்னைக்குத் திரும்பி வந்திருந்தான். நேரே ஒரு ஹோட்டலுக்குப் போய்க் குளித்துச் சாப்பிட்டான். மாடியில் அவன் எடுத்திருந்த

கு. அழகிரிசாமி

தமிழ் எழுத்துலகிலே யதார்த்த வாசகக் கதைகள், எழுதுவார் என்றால் தமிழிலக்கியத்தோடு தொடர்புகொள்ளக் கூடாது என்ற சித்தாந்தம் நிலவும் நாளிலே, கம்பன் கவிதை மீளும், அண்ணாமலை ரெட்டியார் காவடிச் சித்திலும் உள்ளம் பறி கொடுத்து நிற்பவர் திரு அழகிரிசாமி. அதனுலேயே அவர் தமிழ் நடைமில் தலியான வேகமும், நயமும் தோன்றி ‘அழகிய கதைகளுக்கு ஓர் அழகிரிசாமி’ என்று புகழ்ந்து பேசும் அளவுக்குப் பாராட்டப்பட் பெற்றிருக்கிறார்.

பிரச்சனைக்
ததை

அறைக்குச் சென்று பிரயாணக் களைப்பைப் போக்குவதற்காகப் படுத்தான்.

நீலாவை - அவள் இன்னும் சென்னையிலேயே, அதுவும் அதே வீட்டிலேயே இருந்தால் - போய்ப் பார்ப்பதற்கு இன்னும் இரண்டு மணி நேரம். அழிய வேண்டும். ஐந்து மணிக்குத்தான் ஆபீசி விருந்து அவள் திரும்புவாள். அதி வரையிலும் படுத்திருப்பது, முடிந்தால் கொஞ்சம் தூங்குவது என்பது அவன் உத்தேசம்.

அன்று பம்பாயில் நானூற்றைம்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் வேலை கிடைத்ததுதான் பெரிதாகப் பேர்வழிகூடிது. அவசரமாக, முன்பின் யோசிக்காமல் கிளைப்பானை வெட்டிக் கொண்டு பிரிந்தேன். நீலா! நான் போன பிறகு நீ எந்தப் பாதையில் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்? உன் பிரயாணம் இன்னும் தொடர்கிறதா? இல்லையென்றால் எங்காவது ஒரிடத்தில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் முடிந்துவிட்டதா? உன் வீடு திருவல்லிக் கேணியில் இருக்கிறது; நீ வேலை செய்யும் காரியாலயம் மவுண்ட் ரோடில் இருக்கிறது. இந்த இரண்டு இடங்களிலும் நீ இருப்பாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உன் யாத்திரா மார்க்கம் எங்கே இருக்கிறது? அங்கே நீ எந்த இடத்தில் நிற்கிறாய்?.....

அவள் எங்கே நின்றால் என்ன? அறைப் பற்றிக் கவலைப்பட எனக்கு இப்போது என்ன உரிமை இருக்கிறது? கவலைப்பட்டு இனி என்ன செய்ய முடியும்?.....

கத்திரம் இப்போது நான் கல்யாணத்துக்காகத் திருநெல்வேலியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். இரண்டு மாதம் விட எடுத்துக் கொண்டு பம்பாயிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். அவன் ஸார் போய்ச் சேர்ந்த மறு நாளை கல்யாணம் நிச்சயமாகிவிடும். ஒரு மாதத்தில் கல்யாணம் அப்புறம் ஒரு மாதம் வரில் இருந்துவிட்டு பம்பாய்க்குத் திரும்ப வேண்டும்.

தனக்கு மனைவியாக வரப் போகிறவளின் பெயர் டோவைப் பார்த்தாகி விட்டது. அவள் அழகு ஸ்ரோபமாக இருந்தாள். நேரில் பார்க்கும்

போது அதில் கால்வாசி அழகுடன் தோற்றம் அளித்தாலும் வேண்டாம் என்று உதறிவிட முடியாத ஒரு செளந்தரிய வடிவம். முக்கால்வாசிக் கால்கள் குறைந்தாலும் சந்திரனின் அழகு குன்றி விடுவதில்லையே! பிறைச் சந்திரனுக்குமே அழகைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பூரணத்துவம் உண்டு அல்லவா? மடத்தில் கண்ட அவளுடைய அழகு, நன் பெற்றோர்களின் கடிதங்களில் கண்ட அவளுடைய குடும்பப் பெருமைகள், செல்வம், செல்வாக்கு, அப்புறம் அவளுடைய படிப்பு - எல்லாமே கூரையைப் பிய்த்துக் கொண்டு வந்து தெய்வம் வலியக் கொடுத்த பாக்கியங்களாக இருந்தன. அவளை அவன் மணக்கப் போவது இரண்டு இரண்டும்தான் என்பதுபோன்ற ஓர் உண்மையாகிவிட்டது. 'எனக்கு ஏன் இனி நீலாவின் யாத்திரா மார்க்கத்தைப் பற்றின கவலை?' என்று நினைத்தான் சுந்தரம். சிறிது நேரத்தில் கண்ணயர்ந்து விட்டான்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் திருவல்லிக் கேணியில் ஒரு மாடி அறையில் அவன் ஐக்கை வைத்துக்கொண்டு மாதம் இருநூறு ரூபாய்க்குக் குறைவான சம்பளத்தில் ஒரு கம்பெனி

யில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் நங்கி
யிருந்த வீட்டுக்கு ஐந்து வீடுகள் தள்ளி ஆறுவது வீட்டின்
மாடியில் குடியிருந்தான் நீலா. அவளுக்கு மாதம் நூற்றுப்
பத்து ரூபாய் சம்பளத்தில் வேறொரு கம்பெனியில் 'டைப்
பிஸ்ட்' வேலை. அவளுடைய தகப்பனார் காலமாகி விட்
டார். தாயாரையும் இரண்டு தங்கைகளையும் அவளே
சம்பாதித்துக் காப்பாற்றி வந்தாள்.

சந்திரன் அந்தத் தெரு
வுக்கு வந்து ஒரு மாதம்
கழிந்ததுமே நீலாவின் வீட்
டார் அவனுக்கு அறிமுகம்
ஆனார்கள். அவன் வேலை
செய்யும் கம்பெனியில் அவ
னுடைய இலாகாவிலேயே
சற்றுப் பெரிய பதவியி
லிருந்த ராமச்சந்திரன் என்
பவர் நீலா வீட்டாருக்குத்
தூரத்து உறவு. அவர்தான்
அவளுக்கு வேறொரு கம்பெ
னியில் வேலை வாங்கிக்
கொடுத்தவர். ஒரு விதி
முறை நாளில் குடும்ப சகித
மாக அவர் நீலாவின்
வீட்டுக்கு வந்து வீட்டுத்
திரும்பிப் போகும்போது
சந்திரன் எதிரே வந்தான்.
அதே தெருவில்தான் அவ
ளும் டாகை வைத்துக்
கொண்டிருக்கிறான் என்ற
விவரத்தை அவர் அப்
போது அறிவித்தார். நீலா
வின் வீட்டாரைப் பற்றி
அவர் சொல்ல அன்புதான்
மாதம் முதலாக அவன்
தெரிந்து கொண்டான்.

மற்றொரு நாள் அவர்
நீலாவின் வீட்டுக்கு வந்
திருந்தபோது அவளும் அவ
ளுடைய சகோதரம் அத்தனாவ
ருமே சந்திரன்.

இரண்டாவது சந்திரன்
இராமச்சந்திரன் வீட்டில்
நிலவும் அவளுடைய சக
கையும் அங்கு வந்திருந்த
சமயம், சந்திரன் சந்திரன்
வசமாக அங்கே போய் து
தான். இவரும் பார்க்கிறா
கள்; பேசிக் கொண்டாடு
கள் - அவன் டாப்பிஷ் டாப்பிஷ்
தைகள் போலி டாப்பிஷ்
அவன் டாப்பிஷ் டாப்பிஷ்
இவ்வீடு வீட்டில் சந்திரன்
வார்த்தைகள் போலிஷ்
பாள். இவ் வீட்டில்
அல்லது அங்கேயே
பது புரியாத நிலை. அவன்
வேன்று புரிந்து கொண்ட
பேசிச் சொசைவ் சொசை
கொண்டிருக்க அது இட
அல்ல; சந்திரன்மேல் தான்
இடத்தை சந்திரன்
தையும் மற்றொரு தான்
அவன் வீட்டிலேயே தான்
பண்ணிக் கொள்ள வேண்
டும் என்று தீர்மானித்தான்
சந்திரன்.

ஒரு நாள் அவன் நீலா
வின் வீட்டுக்கு யாதொரு
காரணத்தையும் சொல்லிக்

கொள்ள முடியாதவனாகப் போனான். ராமச்சந்திரனுக்கு 'நண்பன்' என்ற முறையில் அங்கே அவனுக்கு வரவேற்பு இருந்தது. அன்றும் நீலா ஐந்து வார்த்தைகள்தான் பேசிஞன். அதிக நேரம் பேசியது அவளுடைய தாயார்தான். அந்த வீட்டில் ஆண்மகளைப் போல் சம்பாதித்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வரும் நீலா, ஆண்மகளைப் போலவேதான் நடந்துகொண்டான். காமப்பிரயமான பேச்சு; நிமிர்ந்த பார்வை; மகிழ்ச்சியோ, துக்கமோ சாமான்யத்தில் பிரதிபலிக்க முடியாத ஒரு முகம். அங்கிருந்து அவன் ஜாகைக்குத் திரும்பியபிறகு, 'இது கர்வமாகவும் இருக்கலாம்; அலட்சியமாகவும் இருக்கலாம், இல்லை யென்றால், துன்பங்களைச் சகித்துச் சகித்து உணர்ச்சிகளெல்லாம் கூர் மழுங்கி, துடிப் பிழந்து, மனசுக்குள் அவிந்து அடங்கிவிட்ட தன் விளைவாகவும் இருக்கலாம்' - இப்படி சுந்தரம் நினைத்துக் கொண்டான்.

நீலாவுக்குக் கல்யாண வயது வந்து ஐந்தாறு வருஷங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. அவளுடைய தங்கைகளும் கூடத் திருமண வயதை அடைந்து விட்டார்கள். இரண்டாவது தங்கை பி. டி. சி. பாடித்துக் கொண்டிருந்தாள். நீலா கல்யாணம் செய்து கொண்டு கணவன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டால், குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற யாருமே இல்லாமல் போய், எல்லோருடைய கதியுமே நிர்க்கதியாகிவிடும் என்பதனுல்தான் அவள் திருமணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க யாருக்கும் விருப்பமில்லை; துணிவும் இல்லை.

இந்த விவரங்களை ராமச்சந்திரன் மூலம் அறிந்த சுந்தரம் அவள் குடும்பத்தின் நிலைக்காக மிகுந்த அனுதாபம் காட்டினான்.

'நீலாவையே கல்யாணம் செய்துகொண்டு அவள் வீட்டோடு இருந்தால் என்ன?' என்றும் ஒரு நாள் சுந்தரம் நினைத்தான். ஆனால் அதற்குப் பல தடங்கல்கள் இருப்பதாக அவனுக்கு அப்போதே தோன்றியது. மனைவியின் வீட்டில் போய் ஒருவன் வசிப்பது விரும்பத் தகாத விஷயம் என்பது ஒருபுறமிருக்க, அவனும் தன் பெற்றோர்களைத் தன் சம்பாத்தியத்தினால் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலையில் இருந்தான். எனவே நீலா வீட்டாரோடு போய் அவனால் வசிக்கவே முடியாது. அவளும் தன் தாயாரையும் தங்கைகளையும் விட்டுவிட்டு அவன் வீட்டுக்கு வர முடியாது. அப்படியே இருவரும் தம்பதிகளாகி ஒரு வீட்டில் குடித்தனம் ஆரம்பித்தாலும், இருவர் சம்பாத்தியத்தையும் வைத்துக்கொண்டு சுந்தரத்தின் பெற்றோர்களையும் நீலாவின் வீட்டாரையும், அப்புறம் தங்கள் இருவரையும், ஆக மூன்று குடும்பங்களைக் காப்பாற்றி வர முடியாது. அதனால் அவளை மணந்து கொள்ள நினைப்பது நிறைவேற முடியாத ஓர் ஆசையாகவே இருந்தது.

திருவல்லிக்கேணிக்குச் சுந்தரம் வந்து சேருவதற்கு முன்பே திருநெல்வேலியில் இருந்த போதே அவனுக்கு பம்பாயில் வேலை கிடைப்பதாக இருந்தது. நம்பிக்கையோடு நண்பனுடைய தபாலே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் திடீரென்று ஒரு நாள் பெரிய

ஏமாற்றத்தை அளிக்கும் அந்தக் கடிதம் வந்து சேர்ந்தது.

'இந்தத் தடவை என் முயற்சி தோற்று விட்டது. இதற்காக நான் நம்பிக்கையை அடியோடு இழந்து விடவில்லை. நீயும் இழக்க வேண்டியதில்லை. அடுத்த வருஷமும் இதே சமயத்தில் இதே கம்பெனியில் சில வேலைகள் காலியாகும். நிச்சயமாக உனக்கு இடம் பிடித்து விடுகிறேன்' என்று பம்பாயிலிருந்து ஜயராமன் எழுதியிருந்தான்.

'அடுத்த வருஷம்' என்பது ஏமாற்றத்தைப் போக்குவதற்குச் சொல்லும் ஆறுதல் வார்த்தையாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது. அவ்வளவுதான்; இனி பம்பாய் ஆசையையும் பெரிய சம்பளக் களவையும் விட்டுவிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று ஒரு விரக்தியுடன் சென்னையில் குறைந்த சம்பளத்தில் வேலை தேடிக்கொண்டு, திருவல்லிக்கேணிக்கு வந்து சேர்ந்தான் சுந்தரம். ஆனால் ஜயராமன் மட்டும் மாதம் தவறாமல் பம்பாயிலிருந்து நம்பிக்கையுடனும் கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு கடிதத்தில் 'இன்னும் மூன்று மாதங்கள்தான். அப்புறம் பம்பாய்க்காரன். இதை நம்பி நீ எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். இப்போதே மூட்டையைக் கட்டி வைத்துக் கொண்டு ரயில் ஏறத் தயாராக இரு' என்று ஜயராமன் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்த சுந்தரம், அன்று முதல் சென்னையில் ஒரு காலும் பம்பாயில் ஒரு காலும் வைத்து நடக்கத் தொடங்கினான். ஜயராமனின் கடிதத்தில் கண்ட விவரங்களை யெல்லாம் நீலாவிடமும் ஒருநாள் சொன்னான்.

'நீலா! இன்னும் மூன்று மாதங்களில் நான் பம்பாய்க்குப் போய் விடுவேன் போலிருக்கிறது. உங்கள் வீட்டாரின் அன்பை என்னால் என்றென்றைக்கும் மறக்க முடியாது.'

'உங்களுக்கு அப்படி என்ன நாங்கள் செய்துவிட்டோம்! ஒன்றுமே இல்லை. நீங்கள் பம்பாய்க்குப் போய்ச் செளக்கியமாக இருங்கள்' என்றான் நீலா.

தனியே இருந்த சுந்தரத்துக்கு உள்ளத்தில் துயரச் சாயை படர்ந்தது.

'நீலாவும் நானும் ஒரே பாதையில் போய்க் கொண்டிருந்தோம். இன்பகரமான அந்த வழிப்பயணம் விரைவில் முடியப் போகிறது. எத்தனை தடங்கல்கள்! எத்தனை தயக்கங்கள்!'

கிளைப் பாதை வெட்டி, விடைபெற்றுக் கொண்டு பம்பாய்க்குப் போயாகி விட்டது. சில நாட்கள் நீடித்த ஏமாற்றமும், ஏக்கமும் பிரிவுத் துயரும் மறைந்து விட்டன. சம்பாத்தியத்திலேயே சுந்தரம் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தான். அவனுக்கு நீலாவின் ஞாபகம் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒரு சுந்தரப்பத்தில் முழு வேகத்துடன் தலை தூக்கியது. சுந்தரம் அப்போது தன் நண்பன் ஜயராமன் வீட்டில் இருந்தான். சுந்தரத்துக்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் மனைவியாகப் போகிறவனின் போட்டோவை ஜயராமன் வாங்கிப் பார்த்தான்; அவளுடைய குடும்பத்தின் செல்வத்தையும், செல்வாக்கையும் பற்றிச் சுந்தரத்தின் வாய்மொழி மூலம் அறிந்தான். முடிவில் தன் முழுத் திருப்தியைத் தெரிவித்து நல்வாழ்த்துக் கூறினான் ஜயராமன்.

ஜேனா ட்டல் அறையில் சுந்தரம் தூங்கி

எழுந்தபொழுது மணி ஐந்து அடித்துவிட்டது. நீலா இப்பொழுது அப்பிரிவுருந்து விட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பாள் என்று நினைத்துக் கொண்டே முகத்தைக் கழுவி, உடைகளை மாட்டிக் கொண்டு மாபுசை விட்டுக் கிழே இறங்கி வந்தாள். ஒரு டாக்ஸியைப் பிடித்துக் கொண்டு திருவள்ளிக்கேணிக்குப் புறப் பட்டாள்.

'விட்ட குறை என்பது ஒரு ஐன்மத்திலிருந்து மறு ஐன்மத்துக்குத் தொடரும் என்பார்கள். எனக்கோ இந்த ஐன்மத்திலேயே தொடரும் ஒரு விட்ட குறையாக இருக்கிறது நீலாவின் தொடர்பு. இந்தக் குறையை இனி எந்த ஐன்மத்திலும் என்னைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது....'

'அதிர்ஷ்டவசமாக அவள் உணர்ச்சி வசப் படக் கூடியவள் அல்ல. என் கல்யாணச் செய்தியை அறிந்து ரகசியமாகக் கூட அவள் அழமாட்டாள். கல்கலப்பாகத்தான் நடந்து கொள்வாள். வழக்கம்போல் ஐந்து வார்த்தைகள் பேசுவாள். அவளைப் பார்த்தால் எனக்குத்தான் ஒருவேளை மனக் கஷ்டம் உண்டாகலாம்.... பாவம்! அவளுடைய மௌனத்திலும் அலட்சியப் பேசுதலிலும் அன்பு துளித்தது என்பது எனக்கல்லவா தெரியும்? இனி அவள் யாரோ? நான் யாரோ? இன்றோடு இந்த உறவுக்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டுவிடும். நீலாவை என் மனப் பிடித்திலிருந்து பிரத்தாரமாக நீக்கி விடுவதற்காகப் போகிறேன். கடைசி முறையாக அவளைப் பார்க்கப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்....'

டாக்ஸி நீலாவின் வீட்டு வாசலில் போய் நின்றது. சுந்தரம் இறங்கி விட்டுக்குள் போனான். அவன் போனபொழுது எல்லோருமே வீட்டில் இருந்தார்கள். அவனை அன்போடு வரவேற்றார்கள். நீலா ஐந்து வார்த்தைகள் அல்ல, ஐம்பது வார்த்தைகளுக்கு மேலேயே பேசினாள். அவளுடைய தாயார் அவளை ராஜ் மரியாதையோடு வரவேற்றது, அவளுடைய மனைக்கள் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை தளிர்ந்திருப்பது போல் தோன்றியது. நீலாவின் தங்கைகள் இருவரும் அவளை வைத்த கண் வாங்காமல் அந்நியோத்தியமான் ஒரு பிரியத் துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"பம்பாய் வார்த்தை எப்படி இருக்கிறது?" என்று கேட்டான் நீலா.

"நன்றாகத்தான் இருக்கிறது."

"போய் இரண்டு வரஷ்களாகியும் ஒரு கடிதம்கூடப் போடவில்லையா?" என்று கேட்டான் நீலாவின் தாயார்.

"ராமச்சந்திரனுக்கு எழுதும் ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் உங்களைக் கொடி வரங்களை விசாரித்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறேன். உங்களுக்கு என்று நான் தனியாகக் கடிதம் எழுதவில்லை. அது குற்றம் என்றுல் மன்னிக்க வேண்டும்."

"மன்னிக்கவே முடியாது" என்று சொல்லி விட்டு நீலா சிரித்தாள். அவன் உடன்பட எல்லோருமே சிரித்தார்கள்.

நீலாவின் பேச்சு அவனுக்கு இப்பகரமான ஓர் அதிர்ச்சியையே அளித்தது.

சிறிது நேரம் ராமச்சந்திரன் வீட்டைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நீலாவின் கடைசித் தங்கை உத்தியோகத்துக்கு மத்தியப் போட்டிருக்கும் செய்தியையும், அதற்குப் பராமச்சந்திரனின் உதவியையே நம்பிக் கொண்டிருப்பதையும் அவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

"ஐய்னு வரஷ்களுக்கு மூன் இவன் மனுப் போட்டு, உத்தியோகத்துக்கும் போயிருந்தால் கஷ்டமே மாறியிருக்கும். நீலா என் மனைவியாகி என்னோடு பம்பாய்க்கு வந்திருப்பாள். இப்பொழுது காலம் கடந்து விட்டதே" என்று ஓரளவுக்கு அவன் வருத்தினான். அடுத்த நிமிஷத்திலேயே தனக்குக் கல்யாணம் நடக்கப் போவதையும் அதற்காகவே நான் பம்பாயிலிருந்து வந்திருப்பதையும் அவன் தெரிவித்தான்.

நீலா அனாக் கேட்டதும் முகத்தில் ஒரு சலனமும் இல்லாமல் அவன் கண்களையே கார்ந்து பார்த்தான். அவளுடைய தாயாரும் ஏறக்குறைய அதே நிலையில்தான் அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளுடைய கல்யாணச் செய்தியைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியைக் காட்டிக் கொண்டவர்கள் நீலாவின் தங்கைகள் இருவரும் தான்.

"நிச்சயம் ஆகிவிட்டதா சுந்தரம்? எந்த ஊர்ப் பெண்?"

"அவளுக்கும் திருநெல்வேலிதான். நிச்சயம் ஆன மாதிரிதான். அடுத்த மாதம் முகூர்த்தம்...."

"ரொம்ப சந்தோஷம் சுந்தரம்! பெண் வீட்டார் வசதி எப்படி? எவ்வளவு செய்வார்கள்?" என்று தாயாரே கேட்டாள்.

பத்தாயிரம் ரூபாய் வரதரிசனை கொடுப்பார்கள் என்ற விரைத்தையும், பெண் வீட்டாரின் செல்வ நிலையையும் அவன் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னான்.

"எங்களால் கல்யாணத்துக்கு வர முடிவிறதோ இல்லையோ, நீ பம்பாய்க்கு மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு போகும்பொழுது இங்கே ஒரு நாளாவது தங்கிவிட்டுப் போக வேண்டும்" என்று நீலாவின் தாயார்.

அவ்வளவு நேரமும் மௌனமாக விட்ட கார்ந்திருந்த நீலா திடீரென்று எழுந்து விட்டுக்குள் போனான். அவன் அப்படியே போனது எல்லோருடைய கவனத்தையும் கவர்ந்தது. எல்லோருக்குமே அது ஒரு மர்மமாக இருந்தது. ஒரு நிமிஷம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

குழந்தையை மாற்றும் தோக்கத்துடன், "பம்பாய்க்குப் போகும்பொழுது கிட்டாயம் வரவேண்டும் சுந்தரம்" என்று நீலாவின் தாயார் மறுபடியும் சொன்னாள்.

"உங்களைப் பார்க்காமலா நான் பம்பாய்க்குப் போவேன்? நீங்கள் அழைக்கா விட்டாலும் நான் மனைவியோடு வந்தேன். உங்களை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தி, 'நான் திருவல்லிக்கேணியில் இருக்கிறேன் எனக்குத் தாயும், உடன் பிறந்த சகோதரிகளும் இருந்தவர்கள்' என்று மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு அவளுக்குச் சொல்வேன்."

இதைச் சொல்லும்பொழுது சுந்தரத்துக்குக் கண்கள் நனைந்தன. அந்த அம்மாளும் ஒரு

பெருமூச்சுடன் அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

மேற்கொண்டு பேச எதுவும் இல்லை. நீலாவின் வருகையை எதிர்பார்த்தவாறு அவன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

நீலா வெளியே வரும்போது உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்தாள். வெளியே எங்கோ போகிறவள் போல் காணப்பட்டாள்.

“நீலா! எங்கே புறப்பட்டு விட்டாய்?”

“ராமச்சந்திரன் மனைவியைப் பார்க்கப் போகிறேன். ஜவுளிக் கடைக்குப் போகிறாளாம். என்னையும் அழைத்தாள்” என்று சொல்லிவிட்டு நாற்காலியின் ஓர் ஓரத்தில் உட்கார்ந்தாள். சுந்தரம் எழுந்து போவ

தற்காகக் காத்திருப்பவள்போல இருந்தது அவள் உட்கார்ந்திருந்த நிலை.

குறிப்பறிந்து சுந்தரம் எழுந்து, “நானும் ரயிலுக்குப் போக வேண்டும். போய் வரட்டுமா?” என்று எல்லோரையும் பார்த்துச் சொன்னான்.

“உட்காருங்கள்” என்றாள் நீலா.

அவன் திகைத்தான்.

“காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்” என்று சொன்னான்.

சுந்தரம் அளவிட முடியாத ஒரு மகிழ்ச்சியோடு உட்கார்ந்தான்.

“காப்பி போடத்தான் அவ்வளவு அவசரமாக உள்ளே எழுந்து போனாயோ?” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த அம்மாள் வீட்டினுள்

முக்தி வழியிலே...

விஷ்ணு

இப்பிறவியில் நமக்கு முக்தி கிடைக்குமா? — காவிரிக் கரையில் யோக சாதனையில் ஈடுபட்டிருந்த தவயோகி ஒருவரின் மனத்தில் இந்தக் கேள்வி எழுந்தது.

அவர் பெரிய சித்த புருஷர் என்று பேசிக் கொண்டார்கள். மணம் மிகுந்த மலரின் நறு மணம் நாற்புறமும் விரிந்து பரவுவது போல அவரது யோக சாதனை தனது கிரீத்தி என்னும் மனத்தை நாடெங்கும் பரப்பி யிருந்தது. வெகு தொலைவிருந்தெல்லாம் அவரைக் கண்டு தரிசித்துக் கண் பெற்ற பயணப் பெறுவதற்காக மக்கள் வந்த வண்ணம் இருந்தனர்.

பத்மாசனமிட்டு அவர் யோக சாதனையில் அமர்ந்துவிட்டாரானால் அவரது முகத்திலிருந்து ஒரு திவ்விய தேஜஸ் ஒளிரும். அதைக் கண்ணாற்று நாஸ்திகத்தில் ஊறிக் கிடக்கும் மனிதன்சூட பக்தி சிரத்தையுடன் தலைகுனிந்து மெய் சிலிர்ப்பான் என்றால் அந்த அருட் பிரகாசத்தை என்னவென்பது?

இப்பிறவியில் நமக்கு முக்தி கிடைக்குமா, கிடைக்காதா? — இந்தக் கேள்வி அத்தகைய தேச பொருந்திய மகாத்மாவின் மனத்தில் தலை எடுப்பானேன்?

சம்சயாத்மா விநச்யதி என்றும் பேருண்மையை உணர்ந்திருந்தபொழுதிலும் அந்தத் தவயோகியினால் தம் மனத்தில் கிளர்ந்துவிட்ட அந்தச் சந்தேகத்தைக் கீள்ளி ஏறிய முடியவில்லை.

நாளடைவில் அந்தச் சந்தேகம் அவர் மனத்தில் வேருன்றிச் சிறு வித்திலிருந்து எழும் ஆலமர மெலாத் தழைத்து வளர்ந்துவிட்டது. அதைப் போக்கிக் கொள்ள என்ன வழி என்று யோசித்த பொழுது, அவருக்கு ஓர் இல்லறத் தாரின் நிலைவு வந்தது. அவர் தமது இல்லற வாழ்வை எவ்வித மறுவுமின்றிப் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்தவர். இல்லறம் என்றும் தல்லறம் அவரைப் போன்று

அறம் வழுவாதவரை அடைந்து பொருளும்புகழும்பெற்றது என்று கூறினால் மிகையாகாது. அவர் ஆசார விசாரங்களில் ராஜரிஷி ஜனகருக்கு நிகராக விளங்கினார். அவரது நல்லொழுக்கம் நாடு முழுவதையும் தன்பால் கவர்ந்திருந்தது.

அதனால் யாருக்காவது எம் பொழுதாவது ஏதாவதும் சந்தேகம் எழுந்தால் உடனே அந்தக் கிருகஸ்தரை நாடித் தங்கள் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு மனநிறைவு எய்தி வந்தார்கள். அவரைத் தரிசித்த மாத்திரத்திலேயேகூடச் ஷரது சந்தேகங்கள் பளிபோல விலகிவிடும். அப்பறம் என்ன? தாய் மனத்துடன் அவரைத் தரிசித்ததே பெரும் பாக் கியம் என்ற மன அமைதியுடன் திரும்புவார்கள் மக்கள்.

அவர் நிலைவு வந்ததுதான் தாமதம், தவயோகி அவரைக் காணப் புறப்பட்டுவிட்டார். அவர் உள்ளத்தின் வேகத்துக்கேற்ப அவரது கால்களும் ஈடு கொடுத்து நடந்தன.

கிருகஸ்தரின் கிராமத்தை அவர் அடைந்தபொழுது நண்பகல் நேரமாகிவிட்டது. கிருகஸ்தர் நியமப் படி மாத்தியான்னிகம், பிறும்ம யக்ளம் முதலான தமது நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு — தினம் போல வாச லுக்கு வந்தார், யாராவது பசித்தவர்கள் வாசலில் இருக்கிறார்களா என்று பார்ப்பதற்காக.

அதே நேரத்தில் அந்தத் தவயோகி அவரது வீட்டு வாசலில்

வந்து நின்றார். கிருகஸ்தர் தம் வீட்டு வாசலில் துறவியொருவர் வந்து நிற்பதைக் கண்டதும் உள்ளே ஓடினார். அவரது கால் களைக் கழுவி வரவேற்பதற்காகச் செம்பில் நீரை எடுத்து வந்தார். சிறிது நேரத்தில் அவருக்கு விளங்கி விட்டது, சந்தியாதி கர பாதிரி உதாவது ‘மதுகரம்’ பெற்று உண்பவர் என்று! கர பாதிரிகள் கையேந்திப் புசிப்பார்களே ஒழிய வீட்டுக்குள் வந்து பிசை ஏற்க மாட்டார்கள். ஆகையால் கிருகஸ்தர் உள்ளே சென்று ஒரு பாத்திரத்தில் அவருக்காக உணவுப் பொருள்களை எடுத்து வந்தார்.

துறவி கை நீட்டினார். அவர் கையில் ஒரு பிடி அன்னத்தை வைத்தார் கிருகஸ்தர். அதை ஏற்ற பின் மீண்டும் கை நீட்டினார் துறவி. கிருகஸ்தர் மற்றுமொரு கவளத்தை அவர் கையில் வைத்தார். இது மாதிரி மூன்று முறைகள் அன்னத்தை வாங்கிக் கொண்ட பின் துறவி அடுத்த பிடிக்காகக் கை நீட்டவில்லை.

சில கர பாதிரிகளின் நியமம் இது. மூன்று கவளங்களுக்கு மேல் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள். கிருகஸ்தருக்கு அவரது நியமம் என்ன என்பது புரிந்து விட்டது. ஆயினும் நான்காம் முறையும் தம் கையில் உணவை எடுத்தார். துறவியின் கையில் கொடுப்பதற்காக நீட்டினார். ஆனால் துறவி அதைப் பெறக் கையை நீட்டவில்லை. கிருகஸ்தர் புன்முறுவலுடன் கூறுவற்றார்: சுவாமிகளே! கரபாதிரிகளின் நியமங்கள் எனக்கும் கொஞ்சம் தெரியும். இருந்தாலும் நீங்கள் வெகு தொலைவிலிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள். மிகவும் களைப்பாகவும் உண்பப்படுகிறீர்கள். அதனால் என் வேண்டுகோளை நிராகரிக்கிறீர்கள். இன்று மாத்திரம் கருணை கூர்ந்து எனக்காக இன்னுமொரு கவளத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

கிருகஸ்தரின் வினயமான வேண்டுகோளைக் கேட்டுத் துறவி

சென்றாள். அவளைத் தொடர்ந்து நீலாவின் கடைசித் தங்கை சாந்தியும் எழுந்து போனாள்.

"ஒருவன் வீடு தேடி வந்திருக்கும்போது இப்படி நடுவே எழுந்து அவசரமாக வெளியே போக உனக்கு எப்படித்தான் தோன்றுகிறதோ, நீலா! நீ என்ன செய்யப் போகிறாய் என்பதை அந்த ஒரு நிமிஷம் வரையிலும் கூட யாராலும் யூகிக்க முடியாது."

"நீங்கள் ஏன் எங்களைக் கலியாணத்துக்கு அழைக்கவில்லை? ஒரு வார்த்தை கூட 'வாருங்கள்' என்று சொல்லவில்லையே!"

"முகூர்த்தம் வைத்ததும் முதல் அழைப்பு உங்களுக்கு அனுப்பாமல் வேறு யாருக்கு அனுப்பப் போகிறேன்? இதைச் சொல்லியா தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்?" என்றான்.

"ஐயோ! உங்களுக்குத்தான் எங்கள் மேல் எவ்வளவு அன்பு!" என்று சொல்லிவிட்டு நீலா சிரித்தாள். அவளுடைய வார்த்தைகள் அவன் உள்ளத்தில் ஆழமாகத் தைத்தன.

"ஏன் இப்படிச் சொல்கிறாய் நீலா?"

"உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். உங்களுடைய அன்பு எங்களைப் பிரமிக்கும்படி செய்கிறது! இவ்வளவு அன்பாக நீங்கள் இருப்பது இதுவரையிலும் எங்களுக்குத் தெரியாமல் போய் விட்டதே என்றுதான் வருத்தப் படுகிறேன்" என்றாள் நீலா. உடனே பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த தன் தங்கையைப் பார்த்து, "போய்க் காப்பி போட்டாகிவிட்டதா என்று பார். நான் அவசரமாகப் போக வேண்டும்" என்றாள்.

வேதாந்தக் கதை

சிறிது தயங்கினார். ஆயினும் கிருகஸ்தரின் அன்பு மனம் நோக்கக் கூடாது என்பதற்காக நான்காவது கவளத்தையும் பெறுவதற்காகக் கையை நீட்டினார்.

கிருகஸ்தர் நான்காவது கவளத்தைக் கொடுக்கும்பொழுது மனத்துள் சிரித்துக் கொண்டார். பிறகு துறவியைப் பார்த்துச் சொன்னார்: கவாமி, தாங்கள் வெகு தொலைவிலிருந்து எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். இப்பிறவியில் தங்களுக்கு முக்தி கிடைக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

இதைக் கேட்டதும் துறவிக்குக் கிருகஸ்தரின் மீது கோபம் ஏற்படவில்லை. புலனடக்கம் பேனும் சாதுக்கள் எதற்காகக் கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்? ஆனால் அவருக்குச் சொல்லொணாத ஓர் ஆச்சரியம் மட்டும் ஏற்பட்டது. எனவே கிருகஸ்தரை நோக்கிக் கேட்டார்:

ஐயா! நான் எந்த நோக்கத்துடன் இங்கே வந்திருக்கிறேன் என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? எதை ஆதாரமாகக் கொண்டு எனக்கு இப்பிறவியில் முக்தி இல்லை என்று கூறுகிறீர்கள்?

இந்தக் கிராமத்தில் எத்தனையோ வீடுகள் இருக்கின்றன. எத்தனையோ பேர் துறவியான தங்களுக்கு பிச்சை அளித்துத் தங்களைக் கடைத்தேற்றிக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும்பொழுது தாங்கள் வெகுதூரம் நடந்து ஏன் வீடு தேடி வந்துள்ளீர்கள். காரணமில்லாமல் இராது என்று முடிவு கட்டினேன். அதன்கையோடு நான் சொல்வதாக நீங்கள் என்னும் விருந்தால் கூறுகிறேன். உங்கள் மனத்திலும் ஏதோ ஐயம் புகுந்திருக்க வேண்டும். அதை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளவே தாங்கள் ஏன் வீடு தேடி வந்திருக்கிறீர்கள் என்று நான் ஊகித்தேன். தங்கள் மனத்தில் உள்ளதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக அதிகப்பிரசங்கித்தனமான

ஒரு காரியம் செய்தேன். நான் முன்று முறைகள் தங்களுக்கு அன்னம் அளித்த பிறகும், எனக்காக இன்னுமொரு கவளம் ஏற்கக்கூடாதா? என்று கேட்டேனே, அது தங்கள் உள்ளக் கிடையைப் புரிந்து கொள்வதற்காகத்தான். தாங்கள் ஏதும் மறுத்துச் சொல்லாமல் கைநீட்டிவிட்டீர்கள். புலனடக்கம் கொண்ட தங்களைப் போன்ற துறவிகளின் சந்தேகம் சாதாரணமாயிராது. மகத்துவம் வாய்ந்ததாகத் தான் இருக்கும் என்று முடிவு கட்டினேன். என்னை அறிவாளி என்று என்னுள் நான் உங்களுடைய கேள்வியை ஊகித்து அதற்கான பதிலைக் கூறவில்லை. தங்களைப் போன்ற மேலோர்களின் நிலைக்கு உயர்ந்து இப்படி ஒரு கருத்தை மனத்தில் கொண்டு பதிவளித்தேன்! கிருகஸ்தர் விளையமே உருவாகக் கூறினார்.

சந்தியாகி பதில் கூறவில்லை. அவர் பேச்சில் உள்ள உண்மையை ஆமோதிப்பவர் போல் அமைதியாக நின்றார்.

கிருகஸ்தர் மேலும் தொடர்த்தார்: வேண்டுதல் வேண்டாமெனில்லான் அடி சேர முற்படுவோரின் மனத்திலே ஓர் உறுதி வேண்டும். பொறிவாயில் ஐந்தவித்துப் பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி கொள்ள வேண்டும். ஆசைக்கும் அன்புக்கும் பரிவுக்கும் வசப்படக் கூடாது. பற்றையும் - பற்றின்மையையும் ஒன்றாய்ப் பாவிக்க வேண்

டும். தாங்கள் அந்த நிலையை அடைந்துவிட்டீர்களா என்பதை அறியத்தான் நான் எனக்காக இன்னொரு பிடி என்றேன்: தாங்கள் ஏன் மனம் கோணக் கூடாது என்பதற்காகக் கைநீட்டிவிட்டீர்கள். இதைக் கொண்டு தங்கள் மனம் இன்னும் பக்குவம் அடையவில்லை என்று முடிவு கட்டினேன். பக்குவப்பட்டிருந்தால் ஏன் பொருட்டுத் தாங்கள் இன்னுமொரு கவளம் ஏற்க முன்வந்திருப்பீர்களா? அதனால் தான் இப்பிறவியில் தங்களுக்கு முக்தி இல்லை என்று நான் கூறினேன். என்னையறியாமல் ஏதாவது நான் தவறு செய்திருந்தால் என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்!

கிருகஸ்தர் பேச்சை முடித்தார். துறவியின் மனக் கடலிலே ஓர் அலை எழுந்தது.

"அன்பின் வழி அது உயிர்திலை ஆயிற்றே! தங்கள் அன்புக்குப் பணிந்து...."

கிருகஸ்தரிடம் தமது இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கலாமோ என்று எண்ணினார் துறவி. அதற்குள்ளாகக் கிருகஸ்தரே கூறினார்:

சிவமான அன்புக்கு அடைக்கும் தூழ் கிடையாது. உயிரோடு உயிராகக் கலத்திருக்கும் அந்த அன்பு தான் தங்களுக்கு இப்படி ஒரு விடைகையத் கூறத் தூண்டியது.

கிருகஸ்தரின் அறிவாற்றலையும் மனம் பக்குவத்தையும் மனத்துள் பாராட்டிக்கொண்டே அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டார் தவயோகி.

துறவியின் நுட்பமில் முக்தி பெற்றே திருவது என்னும் உறுதி ஐதி போடுவதைக் கண்ட கிருகஸ்தரும் தமது வருங்கால ஆசிரமத்துக்குத் தம் மனத்திலேயே வித்திட்டுக் கொண்டார்.

முறை தவறிய காதலை எதிர்நீக்கி வாய்விட்டு விட்டிருப்பது எளிது. காதலும் கலியாணமாக அமைதும். ஆனால் அது மக்களுக்குப் பயன்பாது. காரணம் கலியாணம் வாழ்க்கையில் எவ்வாறு வேலை செய்கிறது என்பதை விளக்குவதற்காக நேரிதவறிய காதலைப் பற்றிக் கதைகள் எழுதப் பெறுவாம். ஆனால், விஷம் கலந்த மருந்து கலிப் போல், அது மக்களாகத் தவறாமல் கையாடப்பட வேண்டும்.

— ராஜாஜி

விட்டது. உள்வெயிறுந்து மாறாமே வெளி வரவில்லை. கண்ணுணர்வு நின்று மீண்டதும் அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தான். அதிவேகமாக விட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

சுந்தரம் அன்றிரவு ரயிலுக்குப் போகவில்லை. ராமச்சந்திரனைப் பார்த்துத் தன் கல்யாணச் செய்தியைச் சொல்லாமல் ஊருக்குப் போகக் கூடாது என்பது

“உன் அவசரத்துக்கு நான் குறுக்கே நிற்க வில்லை. காப்பி சாப்பிட்டாவிட்டால் என்ன? இன்னொரு முறை சாப்பிட்டுக் கொண்டால் போகிறது. நீ எனக்காக ஏன் காதலிக்கு முயற்சி?” என்றான் சுந்தரம்.

பக்கத்தில் வேறு யாரும் இல்லை என்பதை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்து நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, “இவ்வளவு அன்போடு தேடிவந்திருக்கும் உங்களுக்குக் காப்பி கூடக் கொடுக்காமல் நான் எழுந்து போகலாமா?” என்றான். மறு நிமிஷமே, “நீங்கள் எதற்காக இப்போது இங்கே வந்தீர்கள்?” என்று கடுமையான குரலில் கேட்டான் நீலா.

சுந்தரத்துக்கு ரத்த ஓட்டமே நின்றுவிட்டது. எதிர்பாராதவாறு வந்து தன்னை ஒரு சட்டி தாக்கியது போல் இருந்தது.

“நீலா! ஏன் இப்படிச் கேட்கிறாய்? நீ பேசுவது எதுவுமே எனக்குப் புரியவில்லை.”

“புரியலே வேண்டாம்...” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே திரும்பித் தங்கையை அழைத்தான்.

“சாத்தி! சீக்கிரம் காப்பியை எடுத்துக் கொண்டு வா. எவ்வளவு நேரம்?” என்று குரல் கொடுத்தான்.

காப்பி வந்தது. அவனும் அதை எடுத்துக் குடித்தான். ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்தபடி நீலா வெளியே போக எழுந்திருக்கவில்லை. அவனுக்கு எதிரே அவனைப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்துகொண்டுதான் இருந்தான்.

“நான் வந்ததால் உனக்கு மனக் கஷ்டமா நீலா? சொல்! உன்மையைச் சொல்.” அவன் பேசவில்லை.

சுந்தரம் தன்னை அறியாமலே அவன் கையைப் பிடித்தான்.

அவன் கையை அவன் முட்டுத்தனமாக உதறிவிட்டுச் சுற்றாற்றும் பார்த்தான். முகத்தில் ரத்தம் குப்பென்று பாய்ந்தது. முகமெல்லாம் ‘கலலாகச்’ வெந்துவிட்டது.

“யார் நீ?... அப்போக்கியன்! மரியாதையாக எழுந்து போய்விடு!” என்று சீறினான்.

“நீலா! என்னை... என்னை... மன்னிக்க வேண்டும்...” அவனுக்கு வாய் குறுகியது.

தெருவைப் பார்த்துக் கையை நீட்டிக் கொண்டு, “வெளியே போ” என்றான்.

சுந்தரம் தயங்கினான்.

“போய் விடு!” என்று கண்டிப்போடு சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய்விட்டான்.

ஒன்றும் தோன்றாமல் உட்கார்ந்திருந்தான் சுந்தரம். அவன் உடம்பெல்லாம் மரத்து

வேண்டுமென்று சுற்றித்துக் கொண்ட ஒரு போலிக் காரணம். மனநிர்மதியை அடியோடு இழந்துவிட்ட அவனால் அன்று ஊருக்குப் போக முடியவில்லை என்பதுதான் உண்மை. நேரிலோ போன் மூன்மோ நீலாவிடம் ஒரு வார்த்தைபேசாமல் அவனால் ஊருக்குப் போக முடியாது என்பது தெளிவாகி விட்டது.

இரவில் சாப்பிட்டும் சாப்பிடாமலும் ஹோட்டல் அறையில் படுத்து விட்டான்.

“நீலா தன் தாயிடமும் தங்கைகளிடமும் என்ன சொல்லியிருப்பான்? ராமச்சந்திரனின் மனைவியிடம் போய் என்ன கூறியிருப்பான்? அவர்கள் இனிமேல் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்?...”

இரவெல்லாம் அவனுக்கு இதே கலவரம்.

“என்றுமில்லாத வகையில் என்னை உபசரித்தான்; என்னோடு பேசி விளையாடினான். என் அன்பைப் பழிக்கும்போது அவளுடைய அன்பு முழு வதுமே பிரவாகித்ததைப் பார்த்தேன். அவளுடைய ஏமாற்றத்தையும் கூடக் கண்டுகொண்டேன். அவளா என்னை இப்படி அவமானப்படுத்தி விட்டாள்? ஏன்? நான் கையைத் தொட்ட மாதிரித்தில் விம்மி அழுவான் என்று நினைத்தேன். ஆனால் விணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாகி விட்டது. ஏன் இந்தச் சீற்றம்? எவ்வளவு அவமானகரமான வார்த்தைகள்? என் முட்டாள்தனம்தான் காரணம். அவளுடைய அன்பிலும் அழகிலும் என் மனசைப் பறி கொடுத்து நிதானத்தை இழந்துவிட்டேன். நம்பியவளை மோசம் செய்துவிட்டு வேறொருத்தியை மணக் கப்போகிறவன் என்று நினைத்துத்தான் என் மீது ஆத்திரத்தைக் கொட்டினான்? இல்லை என்றால், எவனையோ மணந்துகொள்ளப் போகிறவன் தன்னைத் கொடுவதா என்று சீறி விழுந்தாளா? என் இஷ்டத்துக்கெல்லாம் இணங்கக் கூடியவன் என்று அவளை நான் கீழ்த்தரமாகக் கருதி விட்டதாகவே அவள் நினைத்துவிட்டான். அந்த அவமானத்தை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. உண்மையும் அதுதானே? நான் யானோ ஒருத்திக்குக் கணவனாகப் போகிறவன். ஒரு கன்விப் பெண்ணைத் தொடுவது அயோக்கியத்தவம் என்று அவள் நினைத்ததில் என்ன தவறு?”

மறுநாள் அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்காமல் ஊர் திரும்புவதில்லை என்று முடிவு செய்தான் சுந்தரம். இந்த முடிவுதான் அவனுடைய மனக் கலவரங்களைப் போக்கி, அவனுக்குச் சில மணி நேரத் தூக்கத்தையாவது அளித்தது.

மறுநாள் பகல் பதினென்றரை மணி
அடித்தது. அதற்காகக் காத்துக் கொண்
பருத்த சுந்தரம் நீலாவின் ஆபீசுக்குப்
போன் பண்ணி அவளை அழைத்தான்.

"நான் சுந்தரம் பேசுகிறேன். ஒரு முக்கிய
மான விஷயம். போனை வைத்து விடாதே.
நீலா!" என்ற வேண்டுகோளுடன் சுந்தரம்
பேச ஆரம்பித்தான்.

"நீலா! நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும்."

ஆபீசில் பத்துப் பேருக்கு நடுவில் நின்று
போனில் பேசும் நீலாவுக்கு மிகவும் தர்ம
சங்கடமாக இருந்தது. கோபத்தைக் காட்ட
அது இடமில்லை. மனசில் நினைத்ததை அங்கே
பேசவே முடியாது. வேண்டுமானால் போனை
அப்படியே வைத்துவிட்டு வந்துவிடலாம்.
அவள் திரும்பவும் அழைத்தால்...? நிலைமை
இன்னும் மோசமாகும். டெலிபோன் ஆப
ரேட்டர் பொல்லாத வாயாடி. ஒன்றை
ஒன்பதாக்கிப் பேசுவான். ஓர் ஆண் குரல்
திரும்பத் திரும்ப அழைப்பது, அவள் பதில்
பேசாமல் கோபத்தோடு போனை வைத்து
விட்டு வருவது... இது பயங்கரமான நாடக
மாகிவிடும்.

"என்னை மன்னிப்பாயா நீலா?" சுந்தரம்
இதே வார்த்தைகளைத் திரும்பத் திரும்பச்
சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

நிலைமையைச் சமாளிக்க, "என்ன விஷயம்?"
என்று கேட்டாள் நீலா. அவள் ஆபீசில்
உள்ளவர்களுக்காகப் பேசிய வார்த்தைகள்
இவை. ஆனால் அவளுடைய குரலில்
கோபமோ, ஆத்திரமோ இல்லாததைக்
கண்டு சுந்தரம் அங்கே மகத்தான ஆறுதலும்
ஊக்கமும் அடைந்தான்.

"நான் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப்
போகிறேன், நீலா! என்னை நீ மனப்பூர்வ
மாக வாழ்த்த வேண்டும். வாழ்த்துவாயா?"
என்று கொஞ்சம் தெளிவுடனேயே பேசத்
தொடங்கினான்.

"வாழ்த்துங்கள்!"

"என்மேல் உனக்கு இன்னமும் கோபம்
இருக்கிறதா?"

பதில் இல்லை.

"என்னைத் துரோகி என்று நினைக்கிறாயா?"

பதில் இல்லை.

"என்னை இப்பொழுதும் அயோக்கியன்
என்றுதான் நினைக்கிறாயா?"

"சந்தேகமில்லாமல், வேறு என்ன விஷ
யம்?" - நீலா அவசரப்பட்டாள்.

"என் தவறுதான், நான் அயோக்கியன்
தான். என்னை மன்னித்துவிடு. என்னை
வாயார வாழ்த்து. நம் இருவரிடையிலும்
ஏற்பட்டிருக்கும் இந்தத் திராத பிரச்சனையை
உன் மன்னிப்புத்தான் தீர்க்க முடியும் நீலா!"

நீலா மௌனமாக இருந்தாள்.

"உன்னைப் பொறுத்தவரையிலும் பிரச்சனை
தீர்ந்துவிடாது என்பதை ஒப்புக் கொள்
கிறேன். பரவாயிலிருந்து வந்து நான் ஒரு
பெரும் பிரச்சனையையே உண்டிபண்ணி விட்
டேன். உனக்கு நான் செய்த இந்தத்
தீங்கை நினைந்து வருந்துகிறேன் நீலா!"

அவள் எதுவும் சொல்லில்லை.

அவளும் பேசவில்லை.

அமர இலக்கியம்

நான் எழுதுகிற கதைகள் அமர இலக்கி
யங்கள் என்பது அபிவிருத்தியைத் தாழ்வ
மான அபிவிருத்தியும் (தாழ்வமான அபிவி
ருத்தியும் இப்படி இருந்தால் உயர்வான அபிவி
ருத்தியும் எப்படி இருக்கும் என்று சொல்ல வேண்
படுகின்றனவல்லவா?)

"அமர இலக்கியம்" என்பது என்ன? மக்கத்
தமிழில் "கதை இலக்கியம்" என்று சொல்
லலாம். நல்லது! இந்தப் "பொய் மான் கரடி"
என்னும் கதையில் ஒரு பயங்கரமான கொலை
நடக்கிறது. அதுதான் யாதும் சாகவில்லை. ஒரு
பயங்கரமான தீ விபத்து நிகழ்கிறது. அதிலும்
ஒருவராவது சாகவில்லை. ஒரு பெரிய கெனி

ஸாய் 'ஆ' வென்று
திருந்து கொண்டிருக்க
ிறது. அதுவும்
எவ்வளவு பெரிதான
கதாபாத்திரம் என்பதை
எவ்வு மனம் கதை
முடியில் நன்றாகப்
பிரதிபதிக்கிறது.
கன. இப்படிப்பட்ட
கதையை அமர இலக்
கியம் என்று சொல்ல
விட்டால் வேறு
எதைச் சொல்லது? இ

மேலும் இக் கிருநாடுப் பிரபல கதை அபிவிரு
த்தியை "நான் கதை எழுதுவது எப்படி" என்பது
பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். என்னையும் அப்
படியும் பிரபல அபிவிருத்தி விட வேண்டு
மென்று எண்ணினால் பெரிதும் சில நன்
மைகள் "நீர் கதை எழுதுவது எப்படி?" என்று
கேட்டதுண்டு. "நான் கதை எழுதுவது
இல்லையே. என் கையில் பிடித்த பாளையன்
பெணவல்லோ எழுதுகிறது!" என்று பதில்
சொல்லிக் கொள்வான். அதைக் கேட்டு சில
நம்புவதில்லை. "நீர் உன் கையில் பாளையன்
பெணவைக் கொண்டு தாறு எழுதுகிறீர்? சில
சமயங்களில் நீர் போதிக் கொள்ளும் பர்த்
தால் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு எழுது
வது போலத் தோன்றுகிறதே" என்பார்கள்.

—கனக

போன் ரிசீவரை இருவரும் மௌனமாகப்
பிடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அவன் ரிசீ
வரை வைக்கட்டும் என்ற அவன் காத்திருந்
தான். அவளும் அப்படியே காத்திருந்தாள்.
மௌனம் எல்லையில்லாமல் நீண்டது.

"நீலா! விட்ட குற்றமைய நான் தொடர்
குறை இது. மன்னித்துவிடு. மனப்பூர்வமாக
என்னை மன்னித்துவிடு. 'மன்னிக்கிறாயா?'
'மன்னிக்கிறேன்' என்று ஒரு வார்த்தை
சொல். சொல் சிக்கிரம்."

நீலா அவளை மன்னிக்கவெரில்லை. அவள்
பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டு மௌனமா
கவே நின்றாள். ஒரு நிமிஷம் கழிந்தது.

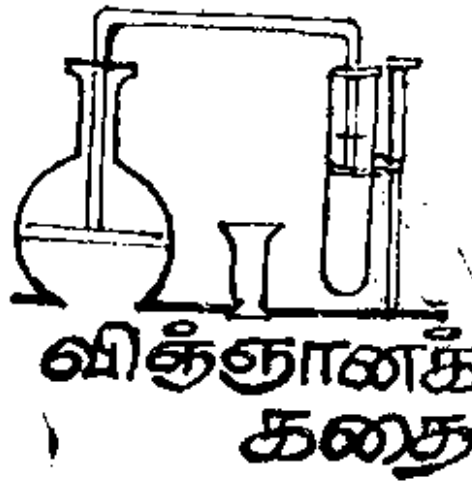
ஆபீசில் தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களுக்
காகவே கடைசி வார்த்தைகளைப் பேசினாள்.

"ஓஹோ!... அப்படியா?... பரவாயில்லை.
அது ரொம்பப் பழைய விடு. எதற்கும் அம்மாத
விடம் சொல்கிறேன். அப்படியே போய்விடு!"

போன் ரிசீவரை அதன் உதாரணத்தானத்தில்
வைத்துவிட்டு, தன் இப்படிப்பட்ட துக்க வந்து
அமர்ந்தாள் நீலா.

கௌவுபோன கிருமிகள்

எச். ஜி. வெல்ஸ்

“வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்” என்பார்கள். சிறு கதை, நவீனம் எழுதும் நல்ல எழுத்தாளனுக்கு வறட்டு விஞ்ஞானம் கூட சுவைமிக்கதாகிவிடும் என்று நிரூபித்தவர் ஆங்கில ஆசிரியர் எச். ஜி. வெல்ஸ். (1866-1946) விஞ்ஞான வளர்ச்சி நம்மை எங்கெங்கெல்லாம் இட்டுச்செல்லக்கூடும் என்று கற்பனை செய்து எழுதியவர் வெல்ஸ். அவருடைய கற்பனைகள் நுனவாகி வருகின்றன. இப்படி விஞ்ஞானக் கதைகளுக்கு முன்றோடியாக விளங்கிய எச். ஜி. வெல்லின் சிறுகதை யொன்றின் மனத்தை மட்டும் இச்சிறுகதை மலரை நுகரும் வாசகர்களுக்கு அளிக்கிறோம். அவர் கதையின் நேர் மொழிபெயர்ப்பல்ல இது. அதை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சுருக்கம்தான்.

அவர் கிருமிகளைப் பரிசோதிக்கும் விஞ்ஞான நிபுணர்.

அவருடைய ஆராய்ச்சி சாலைக்கு ஒருவர் வந்தார். பரிசோதனையில் மூழ்கியிருந்த விஞ்ஞானி, வந்தவர் யார் என்றுகூடக் கேட்டுக்கொள்ளாமல், “இதோ பார்த்தாயா காலராக் கிருமிகள்” என்று எக்களிப்போடு சொன்னார்.

“அப்படியா?” என்றார். வந்தவரையும் அந்த விஞ்ஞானி மைக்கிராஸ்கோப் மூலம் சிறு கண்ணாடித் துண்டிலிருந்த கிருமிகளைப் பார்க்கச் செய்தார்.

வந்தவர், “இவையென்ன இறந்து போனவைதானே?” என்றார் சற்று அலட்சியமாகவே. “யார் சொன்னது? என்னிடம் உயிருடன் உள்ள கிருமிகள் இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு விட்டார்களா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே தமது பரிசோதனைச் சாலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த நூற்றுக் கணக்கான குழல்களுக்கிடையே வின்று ஒரு குழலை எடுத்தார்.

“இதோ, பாருங்கள், உயிருள்ள காலராக் கிருமிகள்! இந்தச் சோதனைச் சாலையில் பயிர்செய்து விளைவித்தது. ஆம், உற்பாதத்தைச் சிறைப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இச்சிறு குழாயைத் திறந்து நகரக் குடிநீர் விநியோகிக்கும் தொட்டிக்குள் கொட்டி, ‘ஏ! கண்ணுக்கும், மிகச் சக்தி வாய்ந்த மைக்கிராஸ்கோப்புக்கும் தெரியாத நுண்ணிய கிருமிகளே, நீங்கள் நூற்றுக் கணக்கில் பெருகுங்கள்! மக்கள் குடிநீரில், குளிக்கும் நீரில் எங்கும் பரவுங்கள்!’ என்று சொல்லி ஏவிவிட்டால் போதும். மரணம், இந்த நகரை அப்படியே ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும். மக்கள் சொல்லி முடியாத வேதனைக்கும் நோவுக்கும் உள்ளாவார்கள். கணவன் மனைவியை இழப்பான், குழந்தை தாயை இழப்பதும், அரசியல் வாதி கடமையை இழப்பதும் – அப்பப்பா – எத்தனை பிரிவுத் துயரங்கள் ஏற்படும், தெரியுமா?

ஆம், மீண்டும் இதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குள் நகரமே குன்யமாகி விடும். அவ்வளவு சக்தி வாய்ந்ததாகும் இந்தச் சிறு குழலிலுள்ள கிருமிகள்!” என்று விஞ்ஞானி சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

“இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்ததாக இது இருக்கும் போது இந்த அராஜகவாதிகள், புரட்சிக்காரர்கள் ஏன்தான் நாட்டு வெடிகளையும், குண்டுகளையும் கண்டுபிடிப்பதிலும் உபயோகிப்பதிலும் அலத்தை வீணாக்கி ருர்களோ, தெரியவில்லை!” என்றார் வந்தவர்.

இந்தச் சமயம் விஞ்ஞானியின் பின்புறமிருந்த கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. ஓர் அம்மையார் எட்டிப் பார்த்து, “ஒரு நிமிஷம் உள்ளே வருகிறீர்களா?” என்று அழைத்தார். அவர்தான் விஞ்ஞானியின் மனைவியார்.

“இதோ, வருகிறேன்!” என்று கூறி உள்ளே நுழைந்தார் விஞ்ஞானி.

இரண்டு நிமிடங்கள் கழித்து மீண்டும் வெளியே வந்தார்.

விஞ்ஞானியைப் பார்க்க வந்தவர், “நான் வந்து வெகுநேரமாகிவிட்டது. உங்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. எனக்குச் சரியாக நாலு மணிக்கு மற்றொரு அலுவல் இருக்கிறது. இப்போதே மணி மூன்றே முக்கால் ஆகிவிட்டது. இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்களில் அவ்விடத்துக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும். நான் வரட்டுமா?” என்று சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

விஞ்ஞானியும் அவரை வாசல் வரை கொண்டு போய் விட்டு விட்டுத் திரும்பினார்.

அவருக்குத் திடுக்கிட்டது. மேஜையைத் துழாவிப் பார்த்தார். தமது சட்டைப்பைகளைத் துழாவிப் பார்த்தார். மேஜை டிராயர்களை இழுத்துப் பார்த்தார். பரிசோதனைக் குழல்கள் வைக்கும் இடத்தில் தேடிப்

பார்த்தார். எங்கும் கிடைக்கவில்லை. மனைவியைக் கூப்பிட்டார். அவளுடன் சற்று முன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, தம் கையில் ஏதாகிலும் குழல் இருந்ததா என்று விசாரித்தார். அவளும் இல்லை என்று பதில் சொல்லி விட்டாள்.

விஞ்ஞானிக்கு ஒன்று ஞாபகம் வந்தது. அந்தக் காலராக் கிருடிகளின் நாசகர சக்தியை விளக்கிக் கொண்டு வந்தபோது, வந்தவரின் முகம் எப்படி ஒளிமயமாகப் பிரகாசித்தது என்பதை நினைவுகூர்ந்தார். அவ்வளவு நான்! வந்தவர்தான் திருடிக்கொண்டு போயிருக்க வேண்டும் என்று நிச்சயம் ஏற்பட்டு விட்டது. வந்தவர் புரட்சிக்காரராகத்தான் இருக்க வேண்டும். 'எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து நேர விரைக்கிறது. இதை உடனே தடுக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரே வழி அவரைத் துரத்திச் சென்று பிடிக்க வேண்டும்.'

இந்த எண்ணம் மனத்தில் உதித்த மாதிரத்தில் தாம் இருந்த நிலையிலேயே ஓட ஆரம்பித்தார் விஞ்ஞானி.

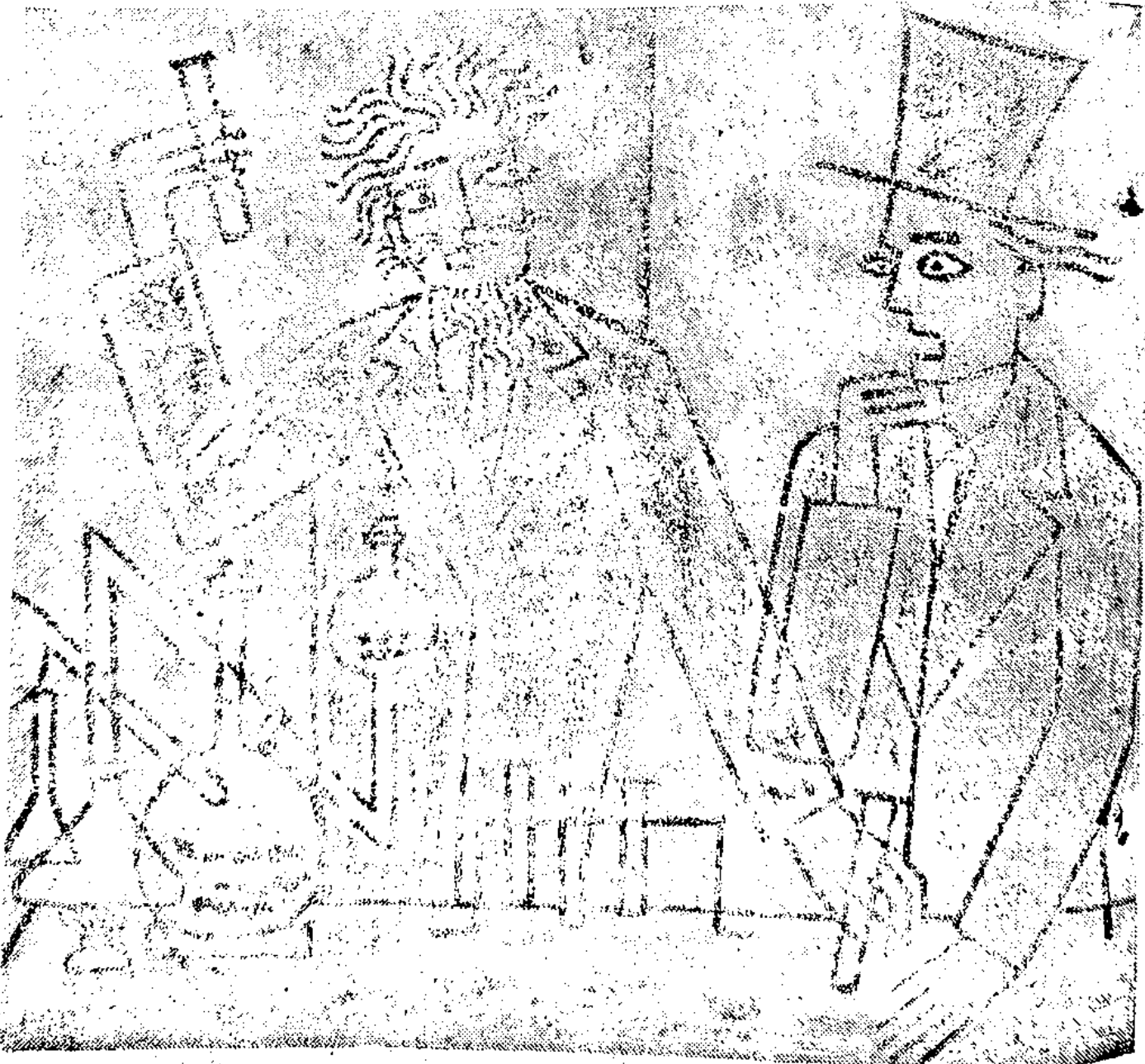
கதவு படார் என்று அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது விஞ்ஞானியின் மனைவிக்கு. என்ன

என்று வெளியில் எட்டிப் பார்த்தான். விஞ்ஞானி அறைக்குள் நடக்கப் போட்டுக் கொள்ளும் ஸ்லிப்பர் செருப்புக்களுடன், தலையில் ஒன்றுமில்லாமல் ஓடுவதைப் பார்த்தான். அப்படி ஓடும் போது, ஒரு கால் கொருப்பு நழுவிச் சென்று விட்டதையும் பொருட்படுத்தாமல், மேல் ஜோடு அணிந்த காலுடனேயே ஓடுவதைப் பார்த்தான்.

"ஐயோ! இந்த விஞ்ஞானம்தான் என்ன பைத்தியமாக்குகிறது!" என்று தன் மனத்துக்குள் நொந்து கொண்டான் விஞ்ஞானியின் மனைவி. பிறகு, விஞ்ஞானியின் கால் பூட்கள், தலை தொப்பி யாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு தானும் புறப்பட்டாள்.

விஞ்ஞானி பின்னால் வருவதைப் பார்த்து விட்ட அந்த ஆசாமி, வாடகைக் குதிரை வண்டியைக் (கோச்) கூப்பிட்டு அதில் ஏறிக் கொண்டார். "வேகமாகப் போ" என்று கட்டியாயிட்டார்.

அந்த மனிதர் வாடகை வண்டியில் ஏறிவிட்டதைப் பார்த்த விஞ்ஞானி அவரைத் துரத்தத் தாமும் ஓர் வாடகைக் கோச்சில் ஏறிக் கொண்டார்.

முன்னால் சென்று கொண்டிருந்தவர் மவத்தில் பலவித எண்ணங்கள் எழுந்தன. 'என்னை ஏதோ சாதாரணப் புரட்சிக்காரன், எதற்கும் உதவாதவன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது தெரியும் இவர்கள் யாரும் சாதிக்க முடியாததை நான் சாதிக்கப் போகிறேன் என்பது! சாவு! எங்கும் சாவு! அப்போது தெரிந்து கொள்ளுவார்கள் என்னுடைய முக்கியத்துவத்தை!' இப்படிப் பலப் பல எண்ணிக் கொண்டே திரும்பிப் பார்த்த போது, விஞ்ஞானி இருக்கும் கோச் வண்டி, தமக்கு ஐம்பது கஜ தூரத்தில் நெருங்கி வந்திருக்கிறது.

உடனே தம் இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்திருந்து, வண்டியோட்டியிடம் ஒரு வெள்ளி நாணயத்தை நீட்டி, "எங்கே, இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக ஓட்டு, பார்க்கலாம். நான் அந்த மனிதன் பார்வையிலிருந்து தப்பி விட்டேனானால் இன்னும் நிறைய இனும் தருகிறேன்" என்றார். "சரிதானாங்க!" என்று சொல்லிக் கொண்டே சாட்டையை ஒங்கி வீசினான் வண்டிக்காரன். குதிரை நாலு கால் பாய்ச்சலில் ஓட ஆரம்பித்தது. நின்று கொண்டிருந்த மனிதர் வண்டி குலுங்கவே தள்ளாடிப் போய், பக்கத்திலிருந்த கதவைப் பிடிக்கப் போனார். அந்த வேகத்தில் கையிலிருந்த பாட்டில் கதவின் மேல் பட்டு உடைந்து, அந்தக் கிருமிகளுடன் கலந்த நீர் அவர்மேல் எல்லாம் சிந்தியது!

இத்தனை நேரம், இவ்வளவு பாடுபட்டதெல்லாம் வீணாகி விட்டதே என்று அங்க லாய்த்தார் அந்த மனிதர். தம் ஆடையில் பட்டு நனைந்த பகுதியையும், கிருமிகளையும் பார்த்தார். கண்ணாடி பாட்டிலின் அடிப் பகுதித் துண்டில் சிறிது நீர் மிஞ்சியிருப்பதைப் பார்த்தார். இதை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது? "நானே தியாகி ஆகிறேன்!" என்று சொல்லி அதைக் குடித்தார். காலரா தம் உடல் முழுவதும் பரவித் தாம் இன்னும் சில மணி நேரத்தில் இறந்துவிடுவோம் என்ற உறுதி ஏற்பட்டவுடன் மனத்தில் ஒரு துணிவு பிறந்தது. வாடகை கோச் வண்டியை அனுப்பிவிட்டு விஞ்ஞானியின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்றார் கம்பீரமாக.

விஞ்ஞானியின் வண்டி வந்தது.

"புரட்சி ஒங்குக! விஞ்ஞானியாரே, நீர் நேரம் கழித்து வந்தீர். காலரா பரவிவிட்டது. என் உடலிலேயே இருக்கிறது. நானே குடித்து விட்டேன்! இனிமேல் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை!" என்றார்.

விஞ்ஞானி, "என்ன, குடித்து விட்டீரா? நீர் புரட்சிக்காரரா? இப்போதுதான் விளங்குகிறது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே இன்னும் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். ஆனால் சொல்லாமல் நிறுத்திக் கொண்டார். அவர் முகத்தில் மட்டும் ஒரு புன்னகை இழையோடியது.

புரட்சிக்காரர், "சென்று வருகிறேன்!" என்று சொல்லிக் கொள்ளும் பாவனையில் கைகளை அசைத்துவிட்டு, மேலே நடந்து சென்றார். அப்படி நடந்து செல்லும் போது

நடுமத்துக்கு அபாயம்!

இப்போது சில சிறுகதைகளால் பார்த்தால், நண்பர்கள் தங்கள் மனவிலாசங்களைக் கோஷா வில் நான் வைத்துக் கம்பாற்ற வேண்டும் போல் தெரிகிறது. ஆறாம் பென்கனும் போத்து வாகவதே அபாயம் என்று இப்போது வெளியாகி வரும் காதலினை அற்புதம் போலி தெரிகிறது. கதைகள், மூத்திரை ஒருவன் சந்தித்ததுபோது நடுமத்துக்கு அபாயம் தேவிடுகிறதே. இத்தகைய இலக்கியத்தை உண்டாக்குவது எளிது. விந்தை எளிது. ஆனால் அப்படிச் செய்து, அபாயம் உறுதியில்லை, பயனும் இல்லை. வரி புரண காதல்களை அண்டி அவர மாகத் தோற்றுவித்தார் சிறுகதைகளுக்கும் இவ்வாறு பயனற்றவை என்பதே நினைப்பில்லை. இலக்கியம் என்று ஏமாற்றிச் சரகத்துக்கு விஷம் ஊர்ந்து போவதாம். — பழாஜி

எதிரில் வருவோர் மீது இடித்துக் கொண்டே போனார். தம்மேல் உள்ள காலரா கிருமிகள் நெருங்கி வருவோர் போலோர் மீதும் ஓட்டிக் கொண்டு அவர்களுக்கும் காலரா வரட்டுமே என்ற எண்ணம்தான்!

இதற்குள் விஞ்ஞானியின் மனைவி அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். "காவில் பூட்டஸ்கூட இல்லாமல் இப்படிப் புறப்பட்டு விட்டார்களே! இத்தாருங்கள்!" என்றார். மனைவி கொடுத்த பூட்ஸ், ஹாட் முகவிய அணிதனை யெல்லாம் அணிந்து கொண்டே மனைவியிடம் சொன்னார் விஞ்ஞானி.

"அதோ போகிறேன், அந்த மனிதர் நம்ம வீட்டுக்கு வந்தார். அவர் ஒரு புரட்சிக்காரர். ஆம், ஆனால் நீ மயக்கம் போட்டு விழாதே. மிச்சம் நான் சொல்வதைக் கேள். எனக்கு அவர் புரட்சிக்காரர் என்று தெரியாது. அவரை வியப்பில் ஆழ்த்த வேண்டும் என்று நினைத்து ஒரு காரியம் செய்தேன். குதிரைகளின் மேனியில் நீல நிறத் திட்டுக்கள் ஏற்படுத்துவது ஒருவித கிருமி என்று நான் கருதுகிறேன் என்று சொல்லி வருகிறேன் அல்லவா? அந்தக் கிருமிகளைப் பரவிச் செய்து வைத்துள்ள பாட்டிலை எடுத்து, இதுதான் ஆசியாவில் பிரபலமாக இருக்கும் காலரா கிருமி என்று சொல்லி வைத்தேன். அவன் இந்த லண்டன் நகர்க் குடிநீரை விஷமாக்க வேண்டும் என்ற உத்தேசத்துடன் அதைத் திறுதுக் கொண்டு போனான். அவன் நினைத்த படி செய்திருந்தான் என்றால் லண்டன் மக்கள் நீல நிறப் பூக்காக மாறி விடுவார்கள். ஆனால் அவன் அதைத் தானே குடித்து விட்டான். அவனுக்கு என்ன நேரும் என்று சொல்ல முடியாது! பூனைக் குட்டிக்குக் கொடுத்தேன்—அது நிலமாசிறு. மூன்று நாட்க் குட்டிகளுக்குக் கொடுத்தேன். அவற்றின் உடலில் அங்கங்கே நீல நிறத் திட்டுக்கள் தோன்றின. சிட்டுக் குருவிகளுக்குக் கொடுத்ததில் அது நல்ல நீல நிறத்தோடு காணப்பட்டது. இப்போழுது எனக்குத்தான் தொல்லை — மீண்டும் அந்தக் கிருமிகளை யெல்லாம் அரும்பாடு பட்டு வளர்க்க வேண்டும்!" என்று அங்கலாய்த்தார்.

சேன நாட்டிலும் ஆண்டவன் இருக்கிறான். ஆனால் அங்கே அவன் தன் பெயரைக் கேட்க முடியாது. அவன் மக்களின் மனத்தில் ஒரு மூலையில் படுபுத் தாகமும் கொண்டு ஒரு சிறைக் கைதியைப்போல் அமைதிக்குக் கிடக்கிறான். சேன நாட்டின் பலகப் புலனில் ஸீராம் பிரகாசமானதே. பின்னிய கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டது இந்தக் கதை.

போர்முனைக் கதை

சீனர்களிடம் நான் சிறைப்பட்டு இருப்பதொரு நாட்களாகிவிட்டன. இந்த இருபத்தொரு நாட்களும் நான் சரியாகக் கண் மூடவில்லை. உடற்காயங்களும் புண்களும் எனக்கு என்ன கஷ்டத்தைக் கொடுத்துவிட்ட முடியும்? நாளை பிறவிப் போர் வீரன். அதுவும் மறவர் குலத்தில் பிறந்தவன். உயிர் போனாலும் என்வீரம் போகாது. அப்படியே செத்தாலும் ஊரும் உலகமும் பேசும்படியாகத்தான் சாவேன். இந்தச் சீனக் குள்ளர்கள் எனக்கு எம் மாத்திரம்? என் உடலில் உள்ள ஒரு காயம்கூட ஓர் அங்குலத்துக்கு மேல் ஆழம் இல்லை.

ஆனால்....

அந்த நர்ஸ் சொன்ன வார்த்தைதான் என்னைத் தின்று விட்டது. "கருமி காலாக் காப்பாற்றக் கண் கொட்டாமல் விழித்திருப்பானே, அப்படி எத்தகாக விழித்திருக்கிறாய்? நீ உன் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதாவது, மண்ணாவது? நீ தான் எங்கள் பாதுகாப்பிலே வந்து விட்டாயா!"

இப்படிக் கூறியவள் உதடுகளில் ஒரு குறுநகை ஓட, ஒய்யார நடை போட்டு என்னைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே அங்கிருந்து அகன்றாள். அவள் பேச்சும் நடையும் குறுநகையும் என் ஆண்ணைக்கு ஒரு

மேயுதல்

பாவிமுதலு

சவால் விடுவதுமால் இருந்தன. ஆண்டவன் மீது அணையாகச் சொல்கிறேன். ஒரு மூட்டை உப்பைக் கொட்டிக் காயங்களில் கிடத்தாற் போலிருந்தது எனக்கு.

"கயவர்கள்! மோசக்காரர்கள்! ஈனர்கள்!"

நான் தொண்டை கிரியக் கூச்சலிட்டேன். ஆனால் அங்கே என் வசனைக் கேட்க யார் இருந்தார்கள்? அந்தக் கூடாரம் முழுவதும் என்னைப் போல் காயம் பட்ட கைதிகள்தான் கிடத்தார்கள். ஒரு சின்னகூட அங்கு இல்லை. இரவு மலைப் பார்ப்பாகச் சிறிக் கொண்டிருந்தது. நான் பொழுது விடியும் வரை புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பொழுது புலர்ந்தது. அதே அருவருப்பான நான்னைத்து மஞ்சள் முகங்கள்! மொய்ச் சிரிப்பு உதடுகளில் தாண்டவமாட எதிரே வந்து தின்றன. "இவற்றின் கழுத்தைத் திருசிப் போட்டால் என்ன?" என்று எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. ஆனால் எழுந்திருக்கத் திராணி இருந்தால் அல்லவா?

நர்ஸ் தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறை ஹிந்தியில் இருபத் தொரு நாட்களாகக் கேட்டும் அதே பழைய கேள்வியைக் கேட்டாள். நானும் சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப்போன அதே பழைய புதிலைச் சொன்னேன்.

"உன் பெயர்?" நர்ஸ் மேன்கா சே கேட்டாள். நான் அவளை 'மேன்காஜி' என்றுதான் கூப்பிடுவேன்.

"கைதி!"

"தந்தையின் பெயர்?"

"சுதந்திரம்!"

"போர்ப் படைமீல் என்ன வேலை?"

"பாரத சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பது!"

"சரியான முகவரியைக் கொடு. உன் பெயரை உங்கள் நாட்டு அரசாங்கத்துக்கு அனுப்ப விருக்கிறேன். இப்போது போர் முடிந்துவிட்டது. சிறுக்க சிறுக்க நீங்கள் அனைவருமே விடுதலை பெறுவீர்கள்!" மேன்கா மிகுந்த அநுதாபத்துடன் முறுவலித்துக் கொண்டே கூறினாள்.

"ஆமாம், நீங்கள் குறையாடிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, அந்த நிலத்தின் கதி என்ன?" என்று கேலிக் குரலில் கேட்டேன்.

நர்ஸ் சிரித்துவிட்டாள். அவளைப் பார்த்து அந்த ஐந்து சீனர்களும் தங்கள் அழக்கேறிய மஞ்சள் நிறப் பற்களைக் காட்டி, 'ஹி ஹி ஹி' என்று சிரித்தார்கள்.

ஒருவேளை அவர்களுக்கு நான் சொன்னது புரியவில்லையோ, என்னவோ? நர்ஸின் இயந்திரச் சிரிப்புக்கு ஒத்துப் போவது தான் தங்கள் காரியம் என்று எண்ணி அவர்கள் அப்படி அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தார்கள் போலும்!

மேனகா இளநகை புரிந்தாள். என் முதுகில் கையை வைத்து, “நீ வீரன் தான். உன் வீரத்தை மெச்சுகிறேன். நீ இங்கும் சாகப் பயப்படவில்லை. கேள், நீ எங்கள் நிலமேறி வந்திருக்கிறாய். நாங்கள் எங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக உன்னை எதிர்த்துச் சிறைப்படுத்தியிருக்கிறோம். உன் அரசாங்கம் இப்பொழுது சரியாக விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டு விட்டது. நாங்கள் போரை நிறுத்தினோம். அதுவும் பேரர் நிறுத்தம் செய்தது. நீயும் உன் பிடிவாதத்துக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்துச் சமர்த்துப் பிள்ளையாக இலட்சணமாக இரு. எதையும் ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறு. இல்லாவிட்டால், நாங்கள் உன்னை விட மாட்டோம். தெரிந்ததா?” என்றாள். அப்பொழுது அவன் சிரித்த சிரிப்பின் ஒலியில் ஆயிரம் மணிகள் ஏககாலத்தில் ‘கிண் கிணி’ நாடமாக ஒலித்தன.

நாளடைவில் எனக்கும் குளிர் விட்டுப் போயிருந்தது. பழகப் பழகப் பேச்சில் அவள் தலைமீதே ஏறி உட்காரத் தொடங்கி யிருந்தேன். “மேனகா! நானும் உன்னை விட்டு விட்டுப் போகப் போவதில்லை. ஏன் தெரியுமா? நீ நன்றாகச் சிரிக்கிறாய்!” என்று சொல்லிக் கிரித்தேன் நானும்.

“நீ ரொம்பப் பொல்லாதவன்!” என்று சிரித்தபடி கூறியவாறே அவளும் திரும்பினாள். தினம் போல மடித்து மக்களை அறிசிச் சோற்றையும் வேகாத கீரைமையும்தான் வைத்து கொண்டே. அன்றையப் பகல் பொழுது போயிற்று. இரவு வந்தது. இருபத்திரண்டாம் நாள். என்றும் போலவே அன்றும் தூக்கம் வரவில்லை.

கா. - இருந்த காரம்பட்ட போர்வீரர்கள் முன்கிப் பொருமிக் கொண்டு கண் அயர்ந்து விட்டார்கள். முன்னிரவு ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. என் உள்ளம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. புஜங்கள் துடித்தன. உடல் வலி கண்டது. மனம் போரில் பொழிந்த குண்டு மாரியை எண்ணிக்கொண்டிருந்தது. சிற்சில சமயம் வீட்டு நினைவுகூட வந்தது. இன்று ஏனோ ஒரு சம்பவம் விடாமல் எல்லாமே நினைவு வந்தன. அன்றோ நான் போர் புரிந்து கொண்டிருக்கும் போது குண்டுகள் தீர்ந்து விட்டன. நான் அருகிலிருந்த தோழன் சேத்ராபிடம் கேட்டேன், ‘இப்பொழுது என்ன செய்வது?’ என்று!

அவன் சட்டென்று தன் மார்பைத் திறந்து காட்டினான். “எண்ணிப் பார்! என் மார்பில் எத்தனை குண்டுகள் பாய்ந்திருக்கின்றனவென்று!” என்றான் அவன்.

நான் நடுநடுங்கி விட்டேன். அவன் மார்பில்தான் எத்தனை காயங்கள்?

மீண்டும் அவன் குனிந்தான். கடைசிக் குண்டைக் குறி வைத்தான். மறுமுறை அவன் எழுந்திருக்கவில்லை.

ஆனால் ஒன்று. அவன் வீரனாகவே உயிர் துறந்திருந்தான். முதுகுப்புறமாக ஒரு குண்டுகூடப் பாய்ந்திருக்கவில்லை.

நான் அவனைத் தாங்குவதற்காகக் குனிந்தேன். அதற்குள் என் தலையில் ஏதோ ஒன்று கூர்மையாகத் தைத்தது.

அப்புறம் கண் திறந்தபொழுது சீனர் களின் கூடாரத்தில் கிடப்பதை உணர்ந்தேன். உலகமே உருமாறிக் தோன்றியது. நான்கைந்து சீன வீரர்கள் கைதுக்கி 'ஹிந்தி சீனி பாயி பாயி' என்று கோஷமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். என் கண்கள் வெறுப்புத் தீயை உமிழ்ந்தன. இரத்தம் கொதித்தது. புருவங்கள் நெரிந்தன. எழுந்திருக்க முயன்றேன். முடியவில்லை.

சிறிது தொலைவில் சேத்ராமின் சுவம் கிடந்தது. அந்த நிலையிலும் அவனது குத்திட்ட கேசங்களும் முறுக்கிய மீசைகளும் சிறிதும் அடிபணியாமல் நிமிர்ந்தே நின்றன. திறந்த கண்கள் திறந்தபடியே கிடந்தன. 'இறந்த பின்னரும் நான் எப்படிச் கண்ணும் கருத்து மாக எல்லைக் காவல் புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன், பார்!' என்று இடித்துரைப்பது போலத் தோன்றியது எனக்கு.

என் தொண்டைக்குள் ஏதோ உப்புக் கரிப்பது போலிருந்தது. நான் உரத்த குரலில், "ஏ, சேது அண்ணே! கவலைப் படாதே. பாரதத் தாய்க்கு நிச்சயம் வெற்றி

கிட்டும்! இன்று இல்லாளிட்டால் என்ன, நாளைக்குப் பழிவாங்கியே தீருவேன், இந்தக் கொடியவர்களை. நானும் ஒரு வீர மறவன் மகன்தான்!" என்று கூவினேன்.

தொண்டைக்குள் அப்பொழுது ஏதோ உப்பான திரவம் இறங்கியது. அது இரத்தம். அன்னை பாரதத் தாயின் உப்பைத் தின்று ஊறிய இரத்தம். என் இதயத்துள் அடங்கியிராமல் பீறிட்டுக் கொண்டு புறப்பட்ட இரத்தம். சேத்ராமின் குருதியோடு குருதியாகக் கலக்க முற்பட்டது.

எனக்கு இரத்த வாந்தி எடுத்தது. இருமல் அடக்க முடியாமல் எழுந்தது. குலை நடுங்கும் குளிரிலும் உடல் வியர்த்து விறுவிறுத்து விட்டது.

சீனர்கள் என் சட்டைப் பொத்தான்களை அவிழ்த்தார்கள். நர்ஸ் குடிக்க நீர் கொடுத்தாள். என் அன்புக்கன்பான ராசியம்மா நினைவுக்கு வந்தாள். கற்கண்டு இட்டுக் காய்ச்சிய பாலை இப்படிக்கானே அவள் அன் போடு குடிக்கத் தருவாள்! இன்றுதான் இந்த

எஸ்.பாஸு

மறவர்குலச் சிங்கம் போரில் தோற்றிருக்கிறது! உள்ளம் வெடித்துச் சிதறும்படியான தோல்வியைக் கண்டிருக்கிறது!

“இதோ பாரு! வெற்றியோடு வந்தால் என்னன்னடை வா. இல்லாவிட்டால், நீ உயிரோடு இருக்கிற பொழுதே இந்தக் கைவலையல்களை உடைத்துக் கொண்டு, பூவையும் பொட்டையும் அழித்துக்கொண்டு விடுவேன்!”

ராசியம்மாவின் இந்த வீர வாக்கியங்களைக் கேட்டு என் வீரத்துக்கு உரமெற்றிக் கொண்டு புறப்பட்ட நான் இன்று எதிரியிடம் சிறைப் பட்டுக் கிடக்கிறேனே! இதை நினைத்த பொழுது மண்ணடையைத் தரையில் மோதி உடைத்துக் கொண்டுவிட்டால் என்ன என்று தோன்றியது.

இலேசாகக் கண்களை இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. வீட்டு வாசற்படியில் நின்று கொண்டு ராசியம்மா என்னை எதிர்த்தோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அருகில் போனபோது அப்படியே அணைத்துக் கொள்ளவும் முன் வந்தாள். பாவம், அவளுக்கு என்ன தெரியும், நான் வெற்றி கொள்ளாமல் திரும்பி வந்திருக்கிறேன் என்று!

ராசியம்மா என் நெற்றியில் இலேசாகச் சுடும் தன் மென்மையான உள்ளங்கையை வைத்தாள். நான் சட்டென்று விழித்துக் கொண்டேன்.

மேனகாவின் கை என் நெற்றியின் மீது இருந்தது. அவள் விசித்துக் கொண்டிருந்தாள். மங்கலான விளக்கொளியில் அவள் எனக்கு ராசியம்மாவாகவே தோன்றினாள். அவளை அந்த நிலையில் காண எனக்கு வியப்பாயிருந்தது. ஏனென்றால், அவள் என்னிடம் பல முறை, “சீன நாட்டில் யாருமே அழுவ தில்லை!” என்று சொல்லியிருக்கிறாள்.

நான் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தேன். எனக்குக் காயத்தின் வலியே மறந்து விட்டது. அவள் கைகளை என் கையில் ஏந்தியவண்ணம், அதுதாபம் ததுப்ப, “என்ன என்ன சமர்சாரம்?” என்று கேட்டேன்.

“ஆண்டவனுக்காக மெதுவாகப்பெசங்கள், இல்லாவிட்டால் என்னைக் கொன்று போட்டு விடுவார்கள்!” என்றாள் அவள்.

நான் குரலைக் குறைத்துக் கொண்டேன். இருந்தாலும் ஆவோடு அவளைக் கேட்டேன், “ஆமாம், சீன நாட்டவர்களும் அழுவதுண்டா? ஆண்டவன் பெயரையும் கூறுவதுண்டா?” என்று.

அவள் சிறிது நோம் தனது உள்ளத்தில் குழறும் புயல் அடக்க முயல்பவளைப்போல் உட்கார்ந்திருந்தாள். பிறகு நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழலானாள். குரலைச் சிறைப்படுத்த முடிந்ததே பொழிய அவளால் கண்ணீரை அணை கட்டித் தேக்க முடியவில்லை.

என் ஆவல் சிறுகச் சிறுக உள்ளப்ப முழுக்க மாக உருமாறியது. ஆனால் தேச, காலத்தை உத்தேசித்து ஏது செய்வதென்று அறியாமல் உட்கார்ந்திருந்தேன், பிரமை பிடித்தவன் போல, ஏனோ எப்படியோ எனக்குள் மெனக்கெடும் ஒரு தொந்தம், ஓர் உறவு

இருப்பது போலத் தோன்றியது. ஒருவேளை மனிதர்களுக்கிடையே எழும் துயரமே ஒன்று சேர்க்கும், உறவுமுறை கூட்டும் ஒரு தர்மமோ, என்னவோ! அவள் துயரத்தை என் துயராக உணர்ந்து மருகினேன் உள்ளத்துள்.

அவள் நிலவியிருந்த அமைதியைக் கலைத்து, “என் சிரிப்பு உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா? சொல்லு, என் அழகை உனக்கு எப்படிப் படுகிறது?” என்று கேட்டாள்.

என் வாழ்க்கையில் பிள்ளைப் பிராயம் திரும்பி வந்தது போல் இருந்தது. நான் அவளைக் குழந்தை மாதிரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆம்! பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

அவள் சற்றுத் தெளிவான குரலில் மீண்டும் கூறினாள்.

“உனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை அல்லவா? இன்று உனக்கு நான் ஒரு கதை கூறப் போகிறேன். ஏனென்றால் நானேக்கு என்னை என் கம்பூலுக்கு அனுப்பப் போகிறார்கள். அப்பறம் உன்னைச் சந்திக்க முடியாது. ஒரு வேளை எப்பொழுதுமே முடியாதோ, என்னவோ? சீன நாட்டிலும் ஆண்டவன் இருக்கிறானா? சீன நாட்டு மக்களும் அழுவ துண்டா என்று இப்பொழுதுதானே நீ என்னிடம் கேட்டாய்? அந்தக் கதையை உனக்குச் சொல்ல வேண்டும், சொல்லிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆவலாயிருக்கிறது. நான் சொல்வதை யெல்லாம் நன்றாக நினைவு வைத்துக் கொண்டு நீ உன் நாட்டுக்குப் போ. புத்த பகவான் அவதரித்த நாடு உன் நாடு. உன் நாட்டின் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் இந்த நாட்டின் நிலையைச் சொல்லு!” — பெருகி வந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அவள் மேலும் தொடர்ந்தாள்:

“சீன நாட்டிலும் ஆண்டவன் இருக்கிறான். ஆனால் அங்கே அவன் தன் பெயரைக் கேட்க முடியாது. அவன் மக்களின் மனத்தில் ஒரு மூலையில் பசியும் தாகமும் கொண்ட ஒரு சிறைக் கைதியைப் போல் அடைபட்டுக் கிடக்கிறான். மக்களின் கதறலைக் கேட்கிறான். ஆனால் வாய் மூடி மௌனியாகக் கிடக்கிறான். உள்ளப் புயலையும் புழுக்கத்தையும் மக்களைப் போலவே அவனாலும் வெளியிட முடியாது. பசி பொறுக்காமல் உணவுக்காக வாயைசுக்கதேரும் பொழுது புரட்சிப் படைகளின் கூரிய சக்திக்கு அவனே இரை யாகும்படியாகி விடுகிறது. இன்னும் கேளு. சீன மக்கள் அழுவதைக் காணும் பொழுது காலதேவன்கூட வெறுப்பால் வெம்பிச் சாகிறான். காலதேவனே செத்துச் சருகாகி விட்டால் அப்பறம் மக்களைச் சாவு எங்கிருந்து தீண்டப் போகிறது? விழிகள் நீரைப் பெருக்குவதில்லை இங்கே. நெடுமூச்சுகள் நீரா வியை வெளித் தள்ளுகின்றன. தொண்டையிலிருந்து சத்தம் எழும்புவதில்லை. இதயத் துடிப்பு ஒலமிடுகிறது. இத்தனை சங்கடங்களுக்கும் மத்தியில் மக்கள் வெலை செங்கிறார்கள். செய்யாவிட்டால் சாகாமல் சாகடிக்கப்படுகிறார்கள், அதனால்

சென்னை ஸ்ரீமஸ்தாபனத்
தின் டைரக்டர் ஸ்ரீ எஸ். கிருஷ்ண
சாமி அவர்கள் குமாரத்தி சென்.
தேவகிக்கும் ஸ்ரீமஸ்தாப
னத்தின் மூலம் தொழிலாளர்
சட்ட அதிகாரி ஸ்ரீ வி. ராமலிங்க
அய்யர் அவர்களின் குமாரர்
சிரஞ்சீவி கிருஷ்ணனுக்கும் சமீபத்
தில் திருமணம் நடைபெற்றது.

வாழ்க மணமக்கள்!

பம்பாய், ஏர் இந்தியா ஸ்தாபனத்
தைச் சார்ந்த ஸ்ரீ கே. எஸ். காந்தம்
அவர்களின் புதல்வி செளபாக்கியவதி
பதியினிக்கும் ஸ்ரீ டி. என். வெங்கட்
ராமன் அவர்கள் குமாரர் சிரஞ்சீவி
வி. ராகவன் அவர்களுக்கும் சமீபத்
தில், பம்பாயில் திருமணம் வெகு
விமரிசையாக நடைபெற்றது. திரு
மணத்துக்கு ஏராளமான நண்பர்
களும் உறவினர்களும் வருகை தந்து
மணமக்களை வாழ்த்திச் சென்றனர்.

பின்னி - மாரல்பரோ - வர்சிடி சூட்டிங்கள்

அதற்கேற்ப டெரிகாட் ஷர்டிங்கள்
நைலக்ஸ் - டெரிகாட் சேலைகள்
ரெடிமேட் ஷர்ட்டுகள் வசங்க

ராமு & கோ.

இவ்வுளிக் கடைகள்:-

① R.S. புரம்: போன்-4397 ② அவனாசி ரோடு: போன்-5124

③ கிராஸ்கட் ரோடு: போன்-5889

ரெடிமேட் கடைகள்:-

① கிராஸ்கட் ரோடு

② R.S. புரம்

கோயமுத்தூர்.

தான் அரைவயிறு நிரம்பாத அடிமை வாழ்வு வாழ்வதைக் காட்டிலும் போரில் குண்டடி பட்டுச் சாவது அவர்களுக்கு எவ்வளவோ இன்பம் தருவதாகத் தோன்றுகிறது. எனவே, மக்கள் போருக்குச் சென்று சென்று உயிரை விடுகிறார்கள். ஏனெனில், இந்நாட்டினவர்களுக்கு முன்னே இரண்டே இரண்டு வழிகள்தான் இருக்கின்றன, ஒன்று மிருகமாக வாயில்லாப் பிராணியாக உழைத்து உழைத்து ஓடாக வேண்டும், உள்நாட்டுள்ளேயே புழுங்கிப் புழுங்கிச் சாக வேண்டும் அல்லது ஒரேயடியாகக் களத்தில் சென்று குண்டடி பட்டுத் துடித்து மீளா உறக்கத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். உனக்கு ஒரு வேளை ஒரு விஷயம் தெரிந்திருக்காது. காயமுறும் சீனப் போர் வீரர்களை அந்த நிலையிலேயே போட்டு விடுகிறார்கள் அல்லது அவர்கள் மீது கொஞ்சம் இரக்கம் ஏற்பட்டால் கற்களால் நக்கிக் கொன்று விடுகிறார்கள். காரணம் என்ன தெரியுமா? ஒரு போர் வீரனின் உயிரைக் காட்டிலும் ஒரு குண்டின் மதிப்பு இங்கு அதிகமாகக் கணக்கிடப்படுவதுதான். இவ்வளவு இன்னல்களுக்கு ஆளான போதிலும் இந்நாட்டு மக்கள் புரட்சி செய்ய முடியாது. ஒவ்வொருவனுக்கும் தன் அருகில் இருப்பவன் அரசாங்கத்தின் உளவாளியாக இருப்பானே என்ற சந்தேகம். எனவே, சும்மா இருப்பதே ககம் என்று வானாவிரைக் கிறான். எங்கேயாவது புரட்சிக் காற்று அடிக்குமென்று தோன்றினால், மக்களை நிர்ந்தாட்சினையமாகக் கொண்டு போட்டு விடுகிறார்கள். அந்த அவலக் காட்சியைக் கண்ணுற்றால் சாத்தானேகூடக் கதறிப்

புலம்பிக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு விடுவான். அத்தனை கோரக் காட்சிகளாக இருக்கும்!"

மூச்சு விடுவதற்காக அவள் சற்று நிறுத்தினாள். பிறகு கேலிக் குரலில் மெதுவாகக் கூறினாள் :

"விடுதலைப் படைபைக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாடு இப்படிப்பட்டதாகும்! இங்கே ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள், அரசாங்கச் சொல்லகராதியில் என்ன போட்டிருக்கிறதோ, அதுதான்! இங்கு ஆயுதங்களுக்கும் யுத்த தளவாடங்களுக்கும் அடிமையாகிக் கிடப்பதையே விடுதலையென்றும் அமைதி என்றும் கூறுகிறார்கள். உண்மையும் ஆதரிசமும் இங்கே பத்தாம் பசலி அடிமைத்தனமாகக் கருதப்படுகின்றன.... கணவன் மனைவியிடம், தங்கை தமையனிடம் மனம் விட்டுப் பேசி மகிழ்வதற்கு இங்கு அனுமதி கிடையாது. இந்நாட்டுக் காற்றில் சந்தேகம் என்னும் பேய் மனிதன் மனிதனை நம்ப முடியாத அளவுக்குக் கலந்து போயிருக்கிறது. இப்படியிருக்கும் பொழுது எதிரியான உன்னிடம் இவ்வளவு கருணை காட்டப்படுவானேன் என்று நீ கேட்கலாம். இதற்கும் காரணம் இருக்கிறது. 'நீ சீனாவுடன் நேசக் கரம் நீட்டுவாய். அப்படி நீட்டும் பொழுது உங்கள் ராணுவ ஒழுக்க முறை சீர்கெடும். இரண்டாவதாக, உலகத்தில், குறிப்பாகச் சீனாவைச் சார்ந்திருக்கும் சிறு சிறு நாடுகளில், சீன மக்களும் மனிதத் தன்மையை மதித்து நடக்கிறார்கள் என்ற நல்லெண்ணம் உதிக்கும்' என்பதுதான்."

ஸினிமாக் கதை

கல்கி

ஸினிமாக் படமாகப் பிடித்துவிட்டால் தமிழ் நாட்டையே ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிடாதா? எல்லாரும் அப்படியே பிரமித்துப் போய்விட மாட்டார்களா? என்னுடைய வறுமைப் பிணியும் அடியோடு நீங்கிவிடலாமல்லவா?

.....இந்த மாதிரி தீர்மானத்துடன் தான் அந்த ஸினிமாக் கதையை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். (கீழ்க் கட்டில் குடிமிருந்த) அப்பாத்தாரை ஹயும் அவர் சம்சாரமும் தினசரி யுத்தம் நடத்தாமல் இருந்தால் (மாடியில் குடிமிருந்த நான்) இதனை நாளைக்குள் முடிதும் எழுதி முடித்திருப்பேன். ஆனால் இவர்களுடைய இடைவிடாத தொந்தரவின் காரணமாகக் கதை இருபத்திரண்டாவது காட்சிக்கு மேல் நகர்த்தப்படவில்லை. மாலை வேளையில் மட்டுமே எழுதுவதற்கு எனக்கு அவகாசம். அதே சமயத்தில்தான் எனக்குக் கீழ் விட்டிலும் தாம்பத்தியக் கல்கங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும். என்னைக்காவது அந்தத் தம்பதிகள் வேளியில் தோலைந்து போனால் நிம்மதியாக இரண்டு மூன்று காசிகள் எழுதிவிடுவேன்.

"எல்லா அலங்காரங்களும் பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் என்னை நீங்கள் ஸினிமாவுக்கும் டிராமாவுக்கும் அமைத்துக் கொண்டு போகிறது நீட்டுக் கொடுப் போகிறதாக்கும்? விட்டிலேயே அடைஞ்சு கிக்கிறதுக்கு அலங்காரம் என்ன வேண்டியிருக்கிறது."

"நான் வருகிற போதே நீ தயாராக இருந்தால்தானே எங்கே யாவது அமைத்துக் கொண்டு போகலாம்."

"இப்போ சொல்லுங்கோ, ஸினிமாவுக்குப் போகலாம்னு. அனா நிமிஷத்திலே எல்லாம் பண்ணிண்டு தயாராய் வந்துட்டேறே இல்லையா பாருங்கோ."

"நல்ல காலத்தான்" என்று எண்ணி நானும் குதூகலித்தேன். அவர்கள் போய் விட்டால் கதையில் இன்னும் நாலு காட்சிகளாவது இன்றைக்கு எழுதி முடிக்கலாமென்று சந்தோஷப்பட்டேன். மேலும் எனக்கு ஸினிமாக் கதை எழுதுவது

அவள் சிறிது நிறுத்தினாள். பிறகு எதையோ ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டவள் போல், "பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக நாங்கள் எங்கள் உள்ளத்தில் இதை யெல்லாம் மூடி மறைத்துக் கொண்டு வாழ்கிறோம். திப்பெத்தில் கம்யூனிஸ்டுகளின் சூழ்ச்சி தொடங்கிய போது சந்தேகச் சூழ்நிலையைத்தான் முதலாவதாக உருவாக்கினார்கள். லாமாக்களிடமும் தர்மத்தினிடமும் வெறுப்பை உண்டாக்கினார்கள். அதற்குப் பின்னர் கள்ளங்கபட மற்ற திப்பெத் மக்களைச் சீனச் செருப்பால் ஈவிரக்கமின்றி நகக்கினார்கள். திப்பெத்திய நாகரிகமும் வரலாறும் என்றென்றைக்கும் தலை காட்ட முடியாமல் அழிக்கப்பட்டன. அப்பொழுதுதான் என்னையும் என் அன்னையையும் என் தந்தையிடமிருந்து பலவந்தமாகப் பிரித்தார்கள். அப்பொழுது எனக்குப் பத்து வயது இருக்கும். என் அன்னையை என் கண்ணெதிரே உயிரோடு கொளுத்தினார்கள். ஏனென்றால், அவள் கடைசி மூச்சுவரை அவர்கள் கொடுத்த வேலையைச் செய்ய முடியாது என்று மறுத்தாள். என்னை விடுதலைப் படையில் உள்ள கொடும் நெஞ்சர்களின் மகிழ்ச்சிக்குப் பொதுவுடைமையாகக் கினார்கள். என் மானத்தையும் மரியாதையையும் கொடுமையாகப் பறித்தார்கள். என் சுயமரியாதையைத் தரை மட்டமாக்க முயன்றார்கள். காயமுற்ற இந்திய, சீனப் போர் வீரர்களைக் காணும் வாய்ப்பு மட்டும் எனக்குக் கிட்டாமலிருந்தால், ஒருவேளை அவர்கள் கருத்து ஈடேறியிருக்கலாம். பாரதப் போர் வீரனின் வீரத்தை என் கண்களால் கண்டேன். நாட்டின் பெயராலும் தர்மத்தின்

பெயராலும் அவன் உயிரைவிட அஞ்சவில்லை. ஆனால் சீனப் போர் விரைவா...? அவன் சாகாமல் அவனுக்கு விடுதலை கிடை யாது. உணர்ச்சி ஏதுமின்றி இயந்திரமாக அவன் போர் புரியவேண்டும். ஓடித் தேய்ந்த இயந்திரத்தின் பாசத்தைப் போலவே அவன் விழுந்து விடுகிறான். நேற்று இன்றொரு முகாமில் ஓர் இந்திய வீரனைப் பார்த்து. 'நீ ஏன் போரிடுகிறாய்?' என்று கேட்டார்கள். 'உலகத்தில் சுதந்திரத்தை நிலை நாட்டுவதற்காக!' என்று அவன் பதில் சொன்னான். அப்பொழுது எனக்கு என் திப்பெத் நாட்டின் நினைவு வந்தது. சீனாவைக் காட்டிலும் அது வலுக் குறைவாக இருக்கிறது என்பதனுடையே திப்பெத்தின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. காயமுற்றுச் சிறைப்பட்டபின்னரும் இந்திய வீரனின் அஞ்சாத சூரலைக் கேட்ட பொழுது எனக்குக் 'சம்பா'க்களின் போர்வீரம் நினைவுக்குவந்தது. இந்தியா திப்பெத்தையும் சுதந்திரம் பெறச் செய்யும் என்று சம்பாக்கள் பேசிக் கொள்வதாகக் கேள்விப்பட்டேன். கேட்டும்பொழுது மெய் சிலிக்கிறது. இன்று நாமும் நாட்டுக் காக உயிரை விட்டால் என்ன என்று நினைக்கிறது. நீங்கள் பாக்கியாலிகள், கொடுத்து வைத்தவர்கள். வயிற்றுத் தீயைச் சமாளிப்படுத்துவதற்காக நீங்கள் போர் புரியவில்லை. நாட்டுக்கும் தர்மத்துக்குமாக உயிரைத் தியாகம் செய்யும் வல்லமை பெற்றிருக்கும் நாட்டிலே பிறந்துள்ள உங்களை நினைத்தால் பொறுமையாயிருக்கிறது. 'நான் உன்னிடம் ஒரு விஷயம் சொல்லட்டுமா? இப்பொழுதுகூட என்னைப் பற்றி

பற்றிப் புதிய பெருமை உண்டாயிற்று. எப்பேர்ப்பட்ட குடும்பச் சண்டை சச்சரவுகளை யெல்லாம் லினிமா தீர்த்து வைக்கிறது? எரிச்சலும் வீரஸமும் நிறைந்த இல்லற வாழ்க்கையில் கூட எவ்வளவு இன்பத்தையும் திருப்தியையும் அளிக்கிறது? சிலபோர் எல்லாம் ஏதோ லினிமா என்றால் ஒரு மாதிரி முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு பேசுகிறார்களே, அவர்கள் எவ்வளவு அறியாதவர்கள்?

இத்த மாதிரி எண்ணமிடுவதிலேயே வெகு நேரம் போய் விட்டது. இன்றையப் பொழுதுக்கு ஏதாவது எழுதிவிட வேண்டுமென்று அவசர அவசரமாக எழுதி இரண்டு காட்சி முடித்து விட்டேன். மூன்றாவது காட்சி எழுதிக் கொண்டிருக்கையில் வாசலில் குதிரை வண்டி வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது.

"லினிமாவாம், லினிமா! போயும் போயும் பொறுக்கி எடுத்து அழைச்சிண்டு போனோனே! சவரணாதான்! யாரோ கட்டேலே போறவறும் கட்டேலே போறவறும் நின்றுண்டு வாயிலே வந்ததைக் கண்ணாவிவண்ணு பேசறதாம். உங்களுக்குத்தான் புத்தி போகலே!"

"ஓ! வாயை மூடு! லினிமாவுக்குப் போகணும்னு என் மிராணாள் வாங்கினதில் குறைச்சல் இல்லை. இப்போது என் மேலே குற்றம் சொல்கிறாயே!"

"உங்க வாயை நீங்க மூடிக்குங்க! லினிமாவுக்குப் போகணும்னு இந்த மாதிரி கழிச்சு, லினிமாவுக்கா நான் போகணும் என்று அழுதேன்?"

"உங்களைப் போன்ற இளச்சவாய் சுப்பிகள் பத்துப் பேர் பாக்க வருவார்கள் என்றுதான்."

"நான் ஒண்ணும் இளச்சவாய்குப்பி இல்லை! உங்கம்மா இளச்சவாய் சுப்பி..... உங்க பாட்டி இளச்சவாய் சுப்பி....."

மறு நாளே அந்த வீட்டை விட்டு ஊரை மாற்றி விட்டேன். ஆனால் என்னுடைய எண்ணிக்கை மட்டும் நாளது வரை பூர்த்தியாகவில்லை. அந்தத் தம்பிகளின் இரண்டாவது சம்பவங்கூட கையெழுத்தாக எழுதினேன். இதிலும் நீங்கியபாடிவில்லை.

வேலு பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நானேக்கூட என்னை எங்கேயாவது இனத் தெரியாத ஓர் இடத்துக்கு இடஞ்சென்று கொண்டு போட்டு விட்டோம். ஆனால் எனக்கு ஒரு திருப்தி என்ன வென்றால், பல ஆண்டுகளாக நான் என் இதயத்தில் மடிமறைத்து வைத்திருந்த இந்த விஷயத்தைச் சரியான நபரிடத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதே ஆகும். நீ விடுதலை பெற்று இங்கிருந்து போகும் பொழுது இதை நினைவு வைத்துக் கொள். திப்பெத்தில் என்னைப் போல் இலட்சக்கணக்கான மோனகைகள் தங்கள் கதந்திரத்தை எதிர்தோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒற்றைநீ அறைகூவி அழைத்தால் போதும், லட்சக்கணக்கான குரல்கள் எரிமலையைப் போன்று நீ கக்கிக் கொண்டு எழும். ஒரு முறை புத்தர் எங்களைக் காத்தருளினார். இப்பொழுது புத்தரின் புதல்வர்களான நீங்கள் காப்பாற்றப் போகிறீர்கள். நான் உயிரோடு இருந்தால் அந்த நாளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பேன். கொலை செய்யப்பட்டால், என் ஆத்மா உன்னையே சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். 'மேனகா, உன் சிரிப்பு மிக நன்றாயிருக்கிறது!' என்று நீ மறுபடியும் எப்பொழுது சொல்லுவாய் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். 'என் அழகை எப்படி இருக்கிறது!' என்று நான் உன்னைக் கேட்பேனாக்கும்!'

இதைக் கூறிய அவள் ஒரேயடியாக மௌனம் சாதித்து விட்டாள்.

இனி எப்படித் தூக்கம் வரமுடியும்? திடீரென்று இதென்ன நடந்து விட்டது? யோசித்தேன், யோசித்தேன், அப்படி யோசித்தேன். பொழுது விடியும்வரை யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தேன்.

அன்று இருபத்துமூன்றாம் நாள். மேனகா மீண்டும் வந்தாள். ஆனால் இன்று அவளோடு நேற்று வந்தவர்கள் வரவில்லை. வந்தனவ இரண்டும் புது முகங்கள். அவற்றின் மறுவலில் கொடுமையும் வெற்றியும் எக்களித்துக் கொண்டிருந்தன. மேனகாவின் உதடுகள் இளநகை புரிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இமைகள் நீரடிக்கொண்டிருந்தன. அவள் எனக்குக் கட்டிக் கட்டிய வண்ணம் தன் னோடு வந்தவர்களுக்குத் தெரியாமல் ஒரு சிறு காகிதத்தை என் இடுப்பில் செருகி மறைத்தாள்.

அப்புறம் காத்த இருபத்திரண்டு நாட்களாகக் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளோ மீண்டும் கேட்கப்பட்டன. இன்று நான் சரியாகப் பதில் சொன்னேன். ஏனென்றால், நான் நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகத் தயார் ஆகி விட்டேன். மேனகாவின் முகத்தில் ஓர் ஒளி பளிச்சிட்டது. அடுத்தகணமே அவள் கண்கள் சவக்களை பெற்று உணர்ச்சி பொழிந்து காட்சி தந்தன. இன்றைக்குப் பின் அவளைக் காண முடியாது என்று ஏனோ எனக்குத் தோன்றியது. முதல் முறையாக இருதயத்திலே ஏதோ ஒன்று நெருடியது. பிறகு

எல்லாம் சரியாகிவிட்டது. மனத்துள் நானே கூறிக் கொண்டேன்: 'போர் வீரன் நான்: காதலன் அல்ல.'

மேனகா எழுந்தாள். ஒன்றும் கூறாமலே அறையை விட்டு வெளியேறினாள். நான் இடுப்பிலிருந்து காகிதத்தை எடுத்துப் படித்தேன். அதில் எழுதியிருந்தது:

"இந்திய வீரனே!

என்னிடமிருந்து நர்ஸ் வேலையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு விட்டார்கள். இன்று முதல் சாலை செப்பணிதான் வேலை எனக்குத் தரப்படும். என் உயிருள்ளவரை இனி எனக்கு இந்த வேலைதானே, என்னமோ! நேற்று இரவு காவலில் உன்னை இருந்தார்களே, அவர்களைக் கழுத்தை நெரித்துக் கொண்டு போட்டாகி விட்டது. இன்று நீ எல்லாவற்றையும் சொல்லாவிட்டால் உன்னை யும் கொண்டு போட்டிருப்பார்கள். சொல்லப் பட்டவர்கள் அனைவரும் திப்பெத்தியர்கள். எனக்கு உதவியாகவும் எதிரிகளோடு ஒத்துழைத்ததாகவும் குற்றம் சாட்டி அவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். இம்மாதிரி தினமும் இங்கு எத்தனையோ பேர் கொல்லப் படுகிறார்கள்."

ஃ

ஃ

ஃ

இதை போலச் சிறையில் இரண்டு மாதங் களும் பதினாறு நாட்களும் ஓடின. என்னை விடுதலை செய்யத் தீர்மானித்துவிட்டார்கள். ஒரு கண் மிளக்கிறது. ஒரு கண் அழுகிறது. வழி நெடுகச் சாலையமையாதக் கண்டேன். கூவியாட்களின் வாயிலிருந்து நுரையும் நெற்றியிலிருந்து வியர்வையும் சொட்டிக் கொண்டிருந்தன. அடிதும் பெண்ணும் இந்த வேலையில் சுடுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். சீனப் புரட்சி பற்றிய பாடல் மரணஸிஸ்டரில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆயிரக் கணக்கான மோனகைகள் கதறுவது போலத் தோன்றியது எனக்கு. உயிர்ப்புச் சக்தியே அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றிருந்தது. உயிர் வாழ்வதே அவர்களுக்குப் பிடிக்க வில்லை போலும்! ஆம், கல் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்தானே! கல்லாகி விட்டார்கள் போலும்! பார்வையோடும் இடம் எல்லாம் கற்களாகவே காட்சியளித்தன. ஓரிடத்திலாவது ஒரு சிறு அருகம்புல்லாவது தலையாட்ட வேண்டுமே! அதுதான் இல்லை!

நான்.....

என் நாட்டு மண்ணிலே, கதந்திர பாரதத்தின் ஆகாசவாணி நிலையத்தின் ஒளிபாப்பைக் கொ்கிறேன் இப்பொழுது! 'திப்பெத் விடுதலை' என்பது ஒரு பிதற்றல். கம்யூனிஸ்டிகளின் நாட்டுப் பற்றைச் சிறிதும் சந்தேகிக்கக் கூடாது."

என் கராமங்கள் மீண்டும் வலி கண்டன. பார்வை வாளை தோக்கியது. திடீரென்று ஒரு நட்சத்திரம் உதிர்ந்தது. ஒருவேளை இன்று மேனகை களைத்துப் போய் விழுந்து விட்டாளோ? என்றென்றும் எழுந்திருக்க முடியாமலே சாய்ந்து விட்டாளோ?

உயிர்ச் சேவை

கோமதி சபரமணியம்

மதியச் சாப்பாட்டு நேரத்
தையும் கூட, நெருக்கடி கேஸ்
களுக்காக அர்ப்பணித்து விட்டு,
மீட்டயத்துக்குக் குவார்ட்டர்
ஸூக்குத் திரும்புகிறாள்
சாவித்திரி.

மகள் வந்ததும் சேர்ந்து
சாப்பிடுவதற்காகக் காத்திருக்
கும் அன்னை பர்வதம் தன் பசி
தெரியாதிருக்கச் சித்திரத்
தோடு ஐக்கியமாகி விடுகிறாள்.
எதிரே இருக்கும் அட்டையில்,
எதிரிகளுக்கு எச்சரிக்கையாய்
எல்லையைக் காத்து நிற்கும்
இமயச் சிகரத்தை வரைந்து
முடித்து, அதன் மீது படர்ந்
துள்ள வெண்பனி மூட்டத்
தைத் தத்ரூபமாய்த் தீட்டிக்
கொண்டிருந்த வேளையில் தான்
சாவித்திரி வந்து கொண்டிருந்
தாள்.

கலகலவென்னும் சிரிப்பொலி
கட்டியும் கூறியது சாவித்திரி
யின் வரவுக்கு.

தாயாரா பர்வதத்தின் மனம்
அலைபாய்கிறது.

'சாவித்திரி! நீ ஊருக்கு
டாக்டராக இருக்கலாம்;
எனக்கு நீ மகளில்லையா? உன்
செளக்கியத்தில் எனக்கு அக்
கறையில்லையா? உன் வரவுக்
காக ஓர் ஆத்மா அன்னை என்ற
பெயரால் துடித்துக் கொண்டிரு
க்குமே என்பதைக் கூட
உணரவொட்டாத ஒரு
நிலையை உன்னத சேவையாக
உயர்த்துகிறாயே' என்று கேட்க
நினைத்ததைக் கேட்கவில்லை.

'சாப்பிடக்கூட வர முடி
யாமல் அப்படி என்ன உத்தி
யோகம்?' என்று பர்வதத்தின்
மகளாக மட்டும் இருந்த காலத்
தில் கேட்டிருந்தால் அந்தக்
கேள்விக்குப் பொருளுண்டு.

இப்போது அவள் ஒரு
டாக்டர்!

தான், தனது என்ற நிலை
யைத் தானாடிப் பிறருக்காகத்
தன்னை, தன் சுகத்தை அர்ப்

★

பெண்களின் மன இயல்பு
களைச் சேதிநிக்கும் ஆற்றல்
பெண்களுக்குத்தான் அதிகம்
உண்டு. தொழில்துறைபற்றிய
இந்தக் கதையிலே, ஒரு
பெண்ணின் இலட்சியத்தைச்
சுவை மட்ட தீட்டியிருக்கும்
மீமிசை கோமதி சபரமணி
யம், அத்தனையு நேந்த
பெண் எழுத்தாடர்களிலே
ஒருவர்.

பணித்துவிட்ட மேன்மையான
நிலையில் இருப்பவள்.

பர்வதத்திடமிருந்து பெரு
மூச்சுப் பிறக்கிறது.

'அம்மா, என்னம்மா இது?
ஓவியம் நன்றாக அமைய
வில்லையா? பெருமூச்சு னெடு
வெறியே...' என்று கேளியாகச்
சிரித்துக் கொண்டபடியே,
தாயார் வரைந்து கொண்ட
பிறகு ஓவிய அட்டையைப்
பறித்து இம்மடியும் அம்மடியும்
பிடித்து ரசிக்கிறாள்.

ஆஸ்பத்திரியில் நூற்றுக்
கணக்கான - குழந்தைகளை ஒரு
உறவாடுவதன் பயனாகச் சாவித்
திரியும் குழந்தையாகி விட்ட
டாளா?

'நன்றாகத்தானே அம்மா,
வரைந்திருக்கிறாய். அம்மா,
உன் தங்கக் கைக்கு...'

'எதுவும் செய்து போட
வேண்டாம். இப்போது சாப்
பாடு போடு. உனக்காக
எத்தனை நேரம் காத்திருப்
பது?' என்று கேட்டுக்
கொண்டே இருக்கையை விட்டு
எழுந்தாள்.

'பன்ன... பன்ன மம்மி...
இன்று ஒருபோது நியாகச்
சாப்பிட்டு விடு. எனக்கு
வெறும் மீட்டரிடம் போதும்.
சற்று ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு
வருகிறேன்...'

செந்தாமரையின் சிரிப்பாகப்
பெச்ச இருந்தாலும் மகளது
முகம் கவரவில்லை இறுக்கத்தில்
வாடித் துவண்டிருப்பதைக்
காணும் போது பெற்ற மனம்
சங்கடப்படுகிறது. மகளைக்
கடித்து கொள்ளவும் முடியாது
அவள் மீது கழிவீரக்கம்
கொள்ளவும் முடியாது தடு
மாறுகிறாள்.

தான் சாப்பிடாத போது
அண்டை சாப்பிட மாட்டாள்
என்பது தெரியும்; இத்தனும்
அட்டைபாதைய அறுப்பு அவளை
அவறகதன் தளையது.

பால்காரன் வரும் வரையில் பொழுது போக்காக அரைகுறையில் விட்ட ஓவியத்தைத் தொடர்கிறான் பர்வதம்.

டெலிபோன் மணி கிணுகிணுகிறது.

களைத்துப் படுத்திருக்கும் மகளது ஓய்வுக்கு முறிவு நேர்வதைக் கண்டு எதற்காகத் தாயின் மனம் வேதனைப்படுகிறது?

பர்வதத்துக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் ரிஸீவரைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு மகளைக் கட்டிலில் தள்ளித் தாலாட்ட வேண்டும் போலிருந்தது.

சாவித்திரி குழந்தையாக இல்லையே....

"நான் ஒன்றும் குழந்தையில்லை, என்னை நீங்கள் ஏமாற்றுவதற்கு..... உங்கள் குரலில் உள்ள குழைவுதான் காட்டிக் கொடுத்து விட்டதே....."

சாவித்திரி யாருடன் பேசுகிறாள்...?

சம்பாஷணையின் தொடர்பிலிருந்து அவள் எதிர்பார்த்துப் பயந்ததுபோல் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அழைப்பு வரவில்லை; எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த இடத்திலிருந்து—டாக்டர் மனோகரிடமிருந்து என்பது தெரிந்து மனத்தில் சற்று மலர்ச்சி பிறக்கிறது.

பிணி பற்றிய ஆராய்ச்சி, பிணியாளர்களின் அவல முகமும், அழகைக் குரல் வெற்ற மட்டுமே கண்டு கேட்டு அதுவே உலகமாய் வைத்திய நிலையத்துக்குள்ளேயே வட்ட மடித்துக் கொண்டிருந்த சாவித்திரிக்கு உல்லாசம், உற்சாகம், ஓய்வு என்றெல்லாம் மனத்தால் அநுபவிக்க வேண்டிய உலகம் ஒன்று இருக்கிறதென்பதை மெதுவாய் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கும் டாக்டர் மனோகர் பர்வதத்தைப் பொறுத்த வரை மகளை வாழ வைக்க வரும் கண் கண்ட தெய்வமாகவே உருவாகி நின்றார்.

இருதய ஸ்பெஷலிஸ்டு மனோகர் பெயருக்குள்ள மதிப்பு அவரால் நேராய் தெனியும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் மனத்திலே கோபுரமாய் வளர்ந்திருக்கிறது. அவருக்குள்ள நுண்ணறிவும் திறமையும் அவரைக் கைராசிக்காரராக உயர்த்தியிருக்கிறது. சுக டாக்டர்கள் அவரது ஆலோசனை கிடைப்பதே தங்களுக்குப் பெருமையும் வெற்றியும் தேடித் தரும் என்னும் நம்பிக்கையிலிருப்பவர்கள். அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நிலையிலே இருப்பவர் தன் வீட்டைத் தேடி-தன் மகளின் நட்பைத் தேடி வந்ததே பெரும் பாக்கியம் என நினைக்கிறாள் பர்வதம்.

தொழில் முறையில் அவர்களுக்குத் தொடங்கிய நட்பு வெகு சீக்கிரத்திலேயே குடும்ப உறவாக மாறி வந்ததின் விளைவாகத் தான் டாக்டர் மனோகர் இன்று உரிமையுடன் சாவித்திரியை வெளியே அழைத்துப் போக வருவதாக போன் மூலம் அறிவிப்புக் கொடுத்திருந்தார்.

தன்னை நோக்கும் நோயாளியின் மனத்திலே தெம்பும் திடமும் பிறக்க வேண்டுமென்பதற்காக 'டீக்' காக புரஸ் செய்து கொண்டு புறப்படுவானே. அந்தத் துடிப்பு இப்போது இல்லை. தன் சுக உழைப்பாளியின் அன்பைத் தட்டமாட்டாது, புறப்படத் தயாரானான் சாவித்திரி.

வெளியே காரின் ஹாரன் எழுகிறது.

பர்வதம் உ செட்டைத் தயாராகக் கொண்டு வந்து மேஜையில் வைக்கிறாள். சாவித்திரி ஓடிப்போய் எதிர்கொண்டழைக்க வில்லை. மாடியில் நின்றபடியே, அறை ஜன்னலின் திரையை விலக்கி இலேசான புன்னகையுடன் கையை அசைக்கிறாள்.

இதே மனோகர், டாக்டர் என்ற முறையில் ஆஸ்பத்திரிப் பணிக்காக வருவதாக இருந்திருந்தால் சாவித்திரி ஓடிப் போய் எதிர்கொண்டு அழைத்திருப்பாள். இப்பொழுது அவர் அப்படி வரவில்லையே!

"ஹலோ, ரெடியா?" என்று கேட்ட படியே மாடியேறி வந்து விட்டார் மனோகர்.

"நான் எப்பொழுதும் தயார் தான்...."

"ஒரு திருத்தம். டியூ டிக்கென்றால் நீங்கள் எப்பொழுதும் தயார். அப்படித் தானே.....?"

"ஆமாம்! இப்படி உங்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும் அவசியம் இருந்திருக்கவில்லை

யானால் இதே மாலை நேரத்தில் இந்தச் சாவித்திரி நர்ஸிங்ஹோமுகுள் டாக்டராக உஷ்விக்கொண்டிருப்பாள்..." பேரிக்கொண்டே மயைக் கலந்து இரு கோப்பைகளில் நிரப்புகிறாள்.

"என் நட்பால் நோயாளிகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகிறீர்கள். இல்லையா?"

"ஆமாம்" என்று சொல்லி விடப் போகிறாள் என்ற துடிப்பு பர்வதத்தின் நெஞ்சுக்குள். சொல்லி விடாதே என்று எச்சரிக்க வருபவளைப் போல அவ்வறைக்கு வருகிறாள் பர்வதம்.

டாக்டர் எழுந்து மரியாதை கொடுத்துப் பர்வதத்தை உட்காரச் சொல்லுகிறார்.

"சுவாரசியமான சம்பாஷணையின் நடுவே நாள் குறுக்கிட்டு விட்டேன்" என்று சொல்லியபடியே, மேஜையைச் சுற்றிக்கிடந்த மற்றொரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறாள் பர்வதம். கலந்து வைத்திருக்கும் மயை மூன்றாவது கோப்பையில் ஊற்றித் தாயாரின் முன் வைக்கிறாள் சாவித்திரி.

பெருமூச்சுடன் பேசுகிறார் டாக்டர்.

"என்னால் பல நோயாளிகள் பெற வேண்டிய நன்மை பாதிக்கப்படுகிறது என்பது தெரியும்போது மனத்தில் சஞ்சலமேற்படுகிறது....." மீண்டும் அந்தச் சொல்லைக் குறையோடு டாக்டர் கூறுவதைக் கேட்டுத் துடித்து விடுகிறாள் சாவித்திரி.

"அப்படி ஒன்றுமில்லை, டாக்டர்!"

“சாவித்திரியை நீங்கள் அப்படி நினைப்பது தவறு; நீங்கள் அப்படி நினைக்கும்படியாக அவள் பேசியதும் தவறு.....”

கலகலவெனச் சிரித்தார் டாக்டர்.

“இந்தச் சாதாரண விஷயத்தை ஸீரியஸாக எடுத்துக் கொண்டு நீங்கள் வருத்தப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லை. சாவித்திரி என்னை இந்த வரவேண்டாமென்று சொன்னாலும்கூட நான் வராமல் நிற்கப் போவதில்லை. ஏனென்றால் சாவித்திரிக்குச் சில ‘பிரின்ஸிபிள்ஸ்’ சொல்லித் தர வேண்டும் என்பதற்காகவே வந்து கொண்டிருப்பேன். சாவித்திரி! நாம் பலருக்குச் சேவை செய்யும் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தாலும் நாமும் மனிதர்கள்தானே..... நமது தொழிலில் நாம் சிறப்புடன் பணி புரிய வேண்டுமானால் அதற்கு முன் நம்மை நாமே உற்சாகமுள்ளவர்களாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காகவாவது வெளியுலக உறவு நமக்கு நிச்சயம் வேண்டும். சாவித்திரி.....”

“இதை நான் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன் டாக்டர்! நம்மைப் போன்று உயிர்ச் சேவை செய்பவர்கள் தங்கள் முழு நேர உழைப்பையும் நோயாளிகளுக்காகவே அர்ப்பணித்து விட்டால், அதனால் பல உயிர்கள் நன்மை பெற வாய்ப்பாக இருக்கும்ல்லவா?”

“ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன் சாவித்திரி. முழு நேரமும் உழைப்பதென்றால் நமக்கு அதற்குரிய தெம்பு வேண்டுமல்லவா? ஒவ்வொருவருக்கும் திறமை நிறைய இருக்கலாம். அதற்குரிய தெம்பு வேண்டும். மனம் உற்சாகமாக இருந்தால் உடம்பிலே தெம்பு தானாக வரும். அதைப் பெறுவதற்காகவாவது வெளியுலக உறவு வேண்டும். இப்பொழுது புரிகிறதா?” என்று கேட்டு விட்டு உயைப் பருகுகிறார்.

உயை அருந்தி முடித்த சாவித்திரியும் எழுந்து, “போகலாமல்லவா? எங்கே என்று கேட்டு விடாதீர்கள். வெளியே சற்று உலவி விட்டு வரத்தான்..... ஆனால் ஒரு கண்டிஷன். கரெக்டாக ஆறு மணிக்கு நான் நர்ஸிங் ஹோமில் இருக்க வேண்டும்” என்றாள்.

“சரி!..... சரி!.....”

டாக்டர் எழுந்து நடந்தார். சாவித்திரியும் பின்தொடர்ந்தாள்.

பர்வதம் வராந்தாவுக்கு வந்து முன்பு அரைகுறையாக நிறுத்தி வைத்திருக்கும் ஓவிய அட்டையைக் கையில் எடுக்கிறாள். திட்டுத் திட்டாகப் பணி மூட்டம் கிறுகிறுவென உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

மாடிப் படியில் யாரோ வரும் காலடிஒசை.

யாராக இருக்கலாம்?

திரும்பிப் பார்க்கிறாள் பர்வதம்.

சப்பென்ற அலட்சிய உணர்வு. வந்தவுள் முகத்திலோ அசாதாரண பரபரப்பு. அலட்சியமாக ஏறிட்டு நோக்கிய பர்வதத்திடம், “டாக்டர்மாவை உடனே பார்க்க வேண்டும்” என்று பதறினாள்.

அவளது பதற்றத்தைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாதவளாய் எரிந்து விழுந்தாள் பர்வதம்.

“டாக்டர்மாவைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள் மட்டும் உலகமல்ல; அதற்கு அப்பாலும்

ஓர் உலகம் இருக்கிறதென்பதை உங்கள் குப்பரிண்டெண்டுக்குப் போய்ச் சொல்.”

“அம்மா.....”

“போ..... போ என்றால் போய்விடு.”

விதிர்த்துப் போனாள் நர்ஸ். பர்வதத்தை அறிந்த நாளாய் என்றுமே இத்தனை கோபமாக இருந்து பார்த்ததில்லை. அதிசயமான இத்தகைய மாறுதலை ஏற்கமாட்டாத வேணி “ஒரு நிமிஷம் என் பேச்சுக்கு அனுமதி தாருங்கள் அம்மா. நம்மே ஒரு கேஸ் மிகவும் சீரியஸான நிலை ஆகிக் கொண்டிருக்கிறதம்மா. டாக்டர் பிரபா, சாவித்திரி அம்மாவை உடனே அழைத்து வரச் சொன்னார்கள். அவர்களது திறமையை, உதவியை அவசரமாக அவசியமாக எதிர்பார்க்கிறார்கள். தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஓர் உயிர் மெல்ல மெல்லக் கைநழுவிக்கொண்டிருக்கிறதம்மா.....” என்றாள்.

“டாக்டர் வெளியே போயிருக்கிறாள் எப்போ வருவாளோ, தெரியாது” என்றாள் எரிச்சலுடன்!

“நல்லதம்மா..... அவர்கள் எந்த நிமிடம் வந்தாலும் உடனே நர்ஸிங் ஹோமுக்கு அனுப்புவார்கள் அம்மா. நம்மால் உருவாக்க முடியாத ஓர் உயிர் சாவுக்கும் வாழ்வுக்கும் இடையில் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறதம்மா. பாவம், அந்த ஜீவனுக்கு அதிர்ஷ்டக் கட்டை.... இல்லையானால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் டாக்டர்மமா இல்லாதிருக்க மாட்டார்கள்.”

கடமையை, வெறும் கடமையாக மட்டும் கருதாமல் அதனுடாக மனிதாபிமானமென்னும் அன்பு நிலையும் பின்னிப் பிணைந்துள்ள நிலை பர்வதத்தின் நெஞ்சிலும் எதிரொலிப்பை எழுப்பியிருக்க வேண்டும். அது வரையில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டிருந்த கடுமையைச் சற்றுத் தளர்த்தி, “பார்க்கலாம்” என்று சொல்லி வைத்தாள்.

நர்ஸ் வேணி போய் விட்டாள். ஆனால் அவள் உதிர்த்துச் சென்ற சொல் நெடு நேரம் நெஞ்சில் அலைமோதிக் கொண்டிருக்கிறது. மகள் குறிப்பிட்ட நேரத்தையும் தாண்டி வராதிருக்கவே பயம் பந்து பந்தாகப் புரண்டெழுகிறது.

“டாக்டர்மமா தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஓர் உயிரின் இழப்புக்கு அனுமதி தரும் பொழுதாகக் கரைந்து கொண்டிருக்கிறதே” என்னும் பொருளை நினைத்து வதை படுகிறது மனம்.

“சாவித்திரி! உன்னை என்றும்போல் உயிரிய பணிக்காகவே அர்ப்பணித்திருந்திருக்கலாமே? அதிலுள்ள நிம்மதி. அதிலுள்ள இன்பம்.... உன் சேவையால் பிழைத்தெழுந்திருக்கும், அந்த ஜீவனின் நன்றிக் குளியில் நீ முக்கிய மூழ்கும் பெருமீதம் இப்பொழுதிலேயே....”

சாவித்திரியின் கம்பீரச் சிரிப்போடு, டாக்டரின் கலகலத்த பேச்சுக் குரலும் ‘கேட்’டுக்குள் நுழைகிறது. சாவித்திரியை இறக்கிவிட்டு, காரிலிருந்தபடியே விடை பெற்றுச் செல்லுகிறார்களே டாக்டர் மனோகர்.

துள்ளிக் குதித்துச் சிட்டுப் போய் படியேறி வரும் மகளிடம் எப்படிச் செய்தியைச் சொல்

வது? அல்லது சொல்லாமல் இருப்பது? என்று குழம்பி நின்ற நிலையிலேயே மகள் வந்து விட்டாள்.

முந்திய சாவித்திரியாக இருந்திருந்தால் வந்ததும் உடை மாற்றிக் கொண்டு நர்ஸிங் ஹோமுக்கு ஓடியிருப்பாள்.

இப்போது அவள்....!

அவள் மனம் சற்று முன்பு அனுபவித்த உல்லாசக் களிப்பின் நிலைவுகளை அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் துள்ளல் மனம் முழுவதும் நிறைந்து வழிகிறது. வெகு சீக்கிரத்தில் சாவித்திரியைத் தன் உடைமையாக்கிக்கொள்ளும் உரிமையைக் கேட்டு அவளது பதிலைக் கேட்டிருந்தார் டாக்டர் மனோகர். சாவித்திரி மட்டும் என்ன சொல்லிவிடப் போகிறாள். 'எதற்கும் அவகாசம் வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அந்த யோசனைக்குள் நர்ஸிங் ஹோமின் நிலைவுகள்.. அதனுள் அவளது சேவையை நாடி வந்து காத்துக் கிடக்கும் நோயாளிகளின் முகங்கள் அவர்களுக்காகத் தனது முழு நேர உழைப்பையும் அர்ப்பணிக்கத் திட்டமிட்ட தனது லட்சியம். இத்தனைக்கும் மேலாக, 'எப் பொழுது திருமணத்துக்குத் தேதி குறிக்கலாம்' என்ற டாக்டரின் கேள்வி. இத்தனைக்குள்ளாகவும் சாவித்திரியின் மனம் புரண்டு தெளிவு பெற முடியாது தடுமாறிக்கொண்டிருக்கிற வேளையில்தான் பர்வதம் சொன்னான், "சாவித்திரி மணி ஏழாகப் போகிறதே" -கடமையை நினைவூட்டுபவள் போல் நேரத்தைக் குறிப்பிடுகிறாள்.

"இன்னும் ஏழு நிமிடங்கள் இருக்கின்றனவே அம்மா, நர்ஸிங் ஹோமுக்குப் போக மூன்று நிமிடங்கள் போதுமென்று நீதானே யம்மா அடிக்கடி சொல்லுவாய்."

"டாக்டர் பிரபா உடனே உன்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாள்."

"டாக்டர் பிரபா... ஏன்... ஏதாவது சரியான கேஸ் வந்திருக்கிறதா?..."

"உன்னைத் தேடி வந்த நர்ஸ் அப்படித் தான் சொன்னாள்."

சாவித்திரியின் நெஞ்சினுள்ளே தீப் பொறி சுட்டது போன்ற ஓர் உணர்வு.

"முன்பே எனம்மா இதை என்னிடம் சொல்லவில்லை?" என்று அர்த்தமில்லாது பதறியவள் தன் நிலைவுக்கு வந்தவளைப் போன்று, "ஸாரி மம்மி! நான்தான் வீட்டிலில்லையே...!" என்றாள்.

அறைக்குள் புகுந்த சாவித்திரி கண்களிலும் நேரத்தில் தன்னை டாக்டராக மாற்றிக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

விடுவிடெனப் படி யிறங்கி வேகத்துடன் சென்றவள் கைகொடுக்கும் நேரத்துக்குள் நர்ஸிங் ஹோமை எட்டி விட்டாள்.

இருட்டி வெகு நேரமாகி விட்டது. சாவித்திரியிடமிருந்து எந்த விதத் தகவலும் இல்லை. எந்த நிமிடமும் ஏதாவது தகவல் வரலாமென்பதற்காகத் தொலைபேசி அடியிலேயே காத்துக் கிடந்து அலுத்துப் போன பர்வதம் அப்படியே கண்ணயர்ந்து போனாள்.

வைகறைப் பொழுது பால்காரன் அழைக்கும் காலிங் பெல்லின் அலறலோடு கண் விழிக்கிறாள் பர்வதம்.

மகள் இன்னும் வரவில்லை.

மனத்தில் ஏதோ ஒரு நினைவின் நிரடல் அவளுக்குள்ள தெம்பைக் குறைக்கிறது. பாலை வாங்கி வைத்துவிட்டு மீண்டும் படுத்துவிடலாமா என்ற அசநியோடு திரும்பியபோது எதிரே சாவித்திரி வந்து நிற்கிறாள்.

என்ன இது? தன் எதிரே நிற்பது தன் மகள் சாவித்திரிதானா? களைப்பென்பதே உணராது கடமையின் சிறப்பிலே கண்ணாகப் பணி புரியும் அந்தச் செந்தாமரை முகத்தில் ஏன் உலகத்துச் சோகமெல்லாம் ஒருங்கே குவிந்து கிடக்கின்றன?

சோகம் தோய்ந்த அந்த முகம் ஆஸ்பத்திரியில் என்ன நடந்திருக்குமென்பதைத் தெள்ளத் தெளிய விளக்கிக் காட்டிவிடுகிறது. தன்னிடம் எதுவும் பேசாது தாண்டிச் செல்லும் மகளுக்கு வழி விட்டு தின்ற பர்வதத்தின் மனம் வேதனையால் பிழிபடுகிறது.

மனத்தால் இரவு குழந்த நிலையிலேயே அவ்வறைய பகல் பொழுது தேய்கிறது.

மாலைப் பொழுது —

வழக்கம்போல் டெலிபோன் மணி கினு கிணுக்கிறது.

கட்டிலில் படுத்திருந்த சாவித்திரி தாயாரை அழைத்து, டாக்டர் சாவித்திரி வெளியே போயிருப்பதாகச் சொல்லச் சொல்கிறாள்.

தாயார் பேசி முடித்ததும் சாவித்திரி கட்டிலை விட்டிறங்கி அவசரம் அவசரமாக உடை மாற்றிக் கொள்கிறாள். 'டிபூட்டிக்குப் புறப்பட்ட மகளிடம், 'டாக்டர் மனோகர் வந்தால் என்ன சொல்ல வேண்டும்?' என்று கேட்ட பர்வதத்திடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுக்கிறாள்.

வெளியே காரின் ஹாரன் சப்தம் கேட்கிறது.

டாக்டர் மனோகர் வந்து கொண்டிருக்கிறார். சாவித்திரி வழக்கமான பாதையை விட்டு எதிர்ப்புறத்துப் படி வழியாக இறங்கி நர்ஸிங் ஹோமை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறாள்.

"ஹலோ சாவித்திரி..." என்ற செல்லக் குரலுடன் உற்சாகமாக வந்து நின்ற மனோகரிடம் மகள் கொடுத்த கடிதத்தைக் கொடுக்கிறாள் பர்வதம்.

பரபரப்புடன் பிரித்துப் படித்த டாக்டர் பிரமித்து நிற்கிறார்.

"மதிப்புக்குரிய டாக்டர் மனோகருக்கு,

தங்களை டாக்டராக மதித்துப் போற்றவே விரும்புகிறேன். தங்கள் விருப்பப் படி தங்கள் வாழ்க்கையில் பங்கு கொள்ள தங்களை மகிழ வைக்கும் தகுதி கிடக்கவில்லை. என்னிலும் தகுதி வாய்ந்த வேறொரு பெண் தங்களுக்குக் கிடைக்கலாம். என்னை எதிர் நோக்கிக் காத்து நிற்கும் நோயாளிகளுக்கு என் முழு நேர உழைப்பும் தேவை. இதை நேர்மைய சம்பவம் உணர்த்தியதன் விளைவாகவே இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். வழக்கம்போல் சக டாக்டர் என்ற முறையில் நமது நட்பு தொடரும்..."

விபியா நாட்டில் பெட்ரோல் எண்ணெய் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அவர்களும் ஆங்கில மொழியைத்தான் கையாள வேண்டியதாகி விட்டது. மத்திய தரைப் பிரதேசத்தை ஒட்டியுள்ள நாடுகளில் எல்லாம் பிரெஞ்சு தான் முக்கிய ஆட்சி மொழியாக இருந்து வந்தது. ஆனால் ஆங்கிலம் எண்ணெய்க் கிணறுகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு, பிரிட்டிஷ் ஆமெரிக்கக் கம்பெனிகள் தோன்றிய பிறகு பிரஞ்சு ஒதுங்கி ஆங்கிலமே முக்கிய விவகார மொழியாகி விட்டது.

கப்பல் கட்டும் தொழிலில் பிரிட்டிஷார் தான் முன்னோடிகள். அவர்களுக்கு ஒரு நீண்ட பாரம்பரியமே உண்டு. இன்றும் நார்வே நாட்டில், கப்பற்படைச் சாமான் கணக்குகள் ஆங்கிலத்தில் வைக்கப்படுகின்றன. இந்தோனீசியக் கப்பற்படையில் உத்தரவுகள் ஆங்கிலத்தில்தான் சொல்லப்படுகின்றன. ஏனெனில், ஆங்கிலச் சொற்களுக்குச் சமமான உத்தரவுச் சொற்கள் இந்தோனீசிய மொழியில் இல்லையாம்.

அடுத்தது உணவுப் பண்டங்கள். உலக நாடுகளுக்கு வேண்டிய கோதுமையும், அரிசியும், பால் பண்டங்களும் ஏற்றுமதி செய்யும் அமெரிக்கா, கானடா, ஆஸ்திரேலியா - ஆகிய மூன்று நாடும் ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகள்! ஆங்கிலம் பரவக் கேட்பானேன்?

உலக நாடுகளின் விமான தளங்களில் விமான ஒட்டிகளிடையேயும் விமானக் கம்பெனிகளிடையேயும் வழங்கும் மொழி உள்நாட்டு மொழியுடன் ஆங்கிலம்!

ஸலீடன், நார்வே, டேனிஷ் நாட்டினர் சேர்ந்து நடத்தும் ஸ்காண்டிநேவியன் ஏர்லைனில் ஆங்கிலத்தையே அலுவலக மொழியாகப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். பிரஞ்சு, இங்கிலீஷ், ஜெர்மன் மூன்று மொழிகளும் அலுவலக மொழியாக வழங்கும் பார்ஸ் நகர விமான நிலையத்தில் பொறியியல் லார்ஸ்தைகள் யாவும் ஆங்கிலமாகவே இருப்பதால், விவாதங்களும் பேச்சுக்களும் ஆங்கிலத்திலேயே நடத்தி விடுகிறார்கள் என்பதற்கு அங்கிருக்கும் விமான நிலைய அதிகாரி.

இன்று பொறி இயல் கலை பெரிதும் வளர்ந்திருக்கிறது. இன்றைய விஞ்ஞான, பொறி இயல் வளர்ச்சியில் ஒருவர் பரிச்சயம் பெற்றிருக்க வேண்டுமெனில் பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், இங்கிலீஷ், ரஷ்யன் ஆகிய நான்கு மொழிகளும் தெரிந்திருக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் மொத்த ஆராய்ச்சி நூல்களில் எழுவது சதவிகித விஷயங்கள் முதன் முறையாக ஆங்கிலத்தில் வந்து விடுகின்றன!

இந்தோனீசியா, டச்சு ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட போது, டச்சு மொழியையும் தூக்கி எறிந்தது. ஆனால் விஞ்ஞானப் பொறி இயல் வளர்ச்சியைக் கருதி ஆங்கிலத்தைச் சலுகரித்துக் கொண்டது.

தெஜ்ரியாவில் ஐந்து கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒருவரையொருவர் பகைக்கும் மூன்று இனங்களாகப் பிரிந்திருக்கிறார்கள். வழக்கிலுள்ள மொழிகளோ 150. இந்நிலையில் பிரிட்டிஷார் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்த போது, அவர்கள் விடுத்துச் சென்ற

ஆங்கிலம் ஒன்றுதான் அவர்களை இப்போது ஒன்றுபடுத்தி வைக்கிறது!

இத்தாலி நாட்டில் தாய்மொழிக்கு அடுத்தாற்போல் பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொடுக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இதுகாறும் பிரஞ்சு அந்த ஸ்தானத்தை வகித்து வந்தது. இத்தாலியிலுள்ள வயது வந்த வர்த்தகத் துறையினர் பிரஞ்சு மொழியை உபயோகித்து வருகின்றனர். ஆனால் இளவட்டங்கள் ஆங்கிலத்தில் அலுவல்களை நடத்தி வருகின்றன. டென்மார்க் தேசத்தில் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை டேனிஷ் மொழியிலும் பிரஞ்சு மொழியிலும் புள்ளி விவரங்களை அச்சிட்டு வந்தார்கள். இப்போது டேனிஷ் மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் பிரசுரிக்கிறார்கள். இங்கிலீஷ், கிழக்காசிய நாடுகளாகிய ஜப்பான் கொரியா, பார்மோஸா, ஹாங்காங் பிளிப்பைன் தீவுகள், மலேசியா இந்தியா, பாசிஸ்தான், இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் கணிசமான அளவு பிரபலமாகி விட்டது. பர்மா, தாய்லாந்து, தென்வியட்நாம் ஆகிய நாடுகளிலும் பரவி வருகிறது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் 300 மொழி கம்பெனிகளில் ஆராய்ச்சி நடத்தியதில் தொண்ணூறு சதவிகிதக் கம்பெனிகள் உலக நாடுகளுடன் வியாபாரத் தொடர்பு கொள்ள ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றன! அர்ஜென்டினா என்ற தென் அமெரிக்க நாட்டு மொழி ஸ்பானிஷ் ஆகும். ஆயினும் வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் யாவும் ஸ்பானிஷ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் எழுதப்பட்டுக் கையொப்பம் இடப்பட வேண்டும். ஆனால் இந்த ஒப்பந்தம் சம்பந்தமாக விவகாரம் எழும் பட்சத்தில் ஆங்கில ஒப்பந்த விதிகளை சரியானவை; இரு கட்சிகளையும் கட்டுப்படுத்தும்.

ஐ. நாட்சபை, உலகப் பொதுச்சபை. அது ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஸ்பானிஷ், ரஷ்யன் ஆகிய நான்கையுமே தன் அலுவலக மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. வியன்னாவில், அதன் 'அகில உலக அணுசக்தி ஏஜென்சி' என்னும் குழு கூடியபோது, அதன் அலுவலக உத்தியோகஸ்தர்கள் சுமார் ஐந்துறு பேர் உலகின் பல பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் கூடினார்கள். அவர்கள் வேலை செய்தது ஆங்கிலத்தில்தான்!

பூகோஸ்லேவியாவின் வெனிநாட்டு அலுவலகம், பத்திரிகையாளருக்குப் பெட்டியளிக் கும் பொது, ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதில் பூகோஸ்லேவிய மொழியில் தருவதுடன் ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்துத் தருகிறது. வேறு எந்த மொழியிலும் தருவதில்லை.

இப்படி உலக நாடுகளில் ஆங்கிலம் பரவி வரும் வேகத்தைப் பார்க்கும் போது, நம் நாட்டில் ஆங்கிலத்தைத் தூக்கி எறியும் முயற்சி நடைபெற்று வருவதைப் பார்க்க யாருக்குமே மனம் வேதனையுறத்தான் செய்யும். வடநாடு ஆங்கிலத்தை எறிந்தால், உலகில் முன்னிலையிலுள்ள நாடுகள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தை விரும்பி ஏற்றிருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்து, நம் முன்னேற்றத்தைக் கருதி நாம் ஆங்கிலத்தைப் போற்றி வருவோமாக. — எஸ். வி. எஸ்.

‘ஆர். ஜி.’ அய்யாசாமியும், தலைவர்த் தணிகாசலமும் தான் நம் கதைக்கு நாயகர்கள். ஒரு கதையில் இரண்டு நாயகர்கள் வந்தால் ஒருவர் கதாநாயகனாகவும் மற்றவர் வில்லனாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பது கதை உலக சம்பிரதாயம். ஆனால் நம்ம வர்களைப் பொறுத்த அளவில் கதாநாயகன் யார், வில்லன் யார் என்று என்னால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. வேண்டுமென்றால் நீங்களே முடிவு செய்து கொள்ளுங்கள். வேண்டாமென்றால் சனியன்கள் எப்படியும் தொலைகிறார்கள் என்று விட்டு விடுங்கள்.

அய்யாசாமியின் முன் இருக்கும் ‘ஆர்.ஜி.’ என்பது அவருடைய உத்தியோகத்தின் கௌரவச் சுருக்கம். அதாவது ரெவினயூ இன்ஸ்பெக்டர். கொஞ்சம் கௌரவமாகச் சொல்லப் போனால் அவர் உத்தியோகம் செய்யும் பிராந்தியத்தைப் பொறுத்த அளவில் மாட்சிமை தங்கிய சர்க்காரின் ஆட்

புடிபாஸ்ஸாம் நமனை அஞ்சோம்’ என்ற தமிழ் இவற்றின் கலவைதான் அய்யாசாமி என்ற பிரகிருதி. நமனை அஞ்சாமல் இருக்கலாம். அதற்காக இந்த உலகத்துக்கு அஞ்சாமல் இருக்கமுடியுமா?

அய்யாசாமியின் ஜோசியத்தைப் பார்த்த ஜோசியன் ஒருவன் அவருக்குச் சரியாக இருப்பது வயதில் ஒரு பெரிய கண்டம் இருப்பதாகவும் அறிவிருந்து

வஞ்சம் இழிந்தது

சூமரை மணான்

சிக்கு அவர்தான். சக்தி வாய்ந்த பிரதிநிதி.

இந்த உத்தியோகஸ்தர்களுடைய அரசாங்க இயந்திரத்தின் ‘முதுகெலும்பு’ போன்றவர்கள் என்பது ஒரு தத்துவம். ஆனால் ‘முதுகெலும்பு’ இல்லாதவர்கள் தான் இந்த உத்தியோகத்தில் சோபிக்க முடியும் என்பது நான் பற்றை.

நம் அய்யாசாமியின் குணத்திரம் ஒரு சிக்கலான பிரச்சனை. விவகாரச் சூன்யம் என்பதற்கு அவரை விடச் சிறந்த உதாரணத்தைக் கண்டுபிடிப்பது சிரமம். அவருடைய உத்தியோகத்துக்கும் சரி, வாழ்க்கைக்கும் சரி, அறவே வேண்டப்படாத ‘முதுகெலும்பு’ தன்னிடம் மிக உறுதியாக இருப்பதாக ஓர் அசட்டு எண்ணம்; அதனால் ஏற்பட்ட ‘நாளார்க்கும்

தப்புவது கஷ்டம் என்றும் அடித்துச் சொன்னான். ஜோசியன் வாக்கும் பலித்தது. அய்யாசாமியும் தப்பவில்லை. சரியாக இருப்பதாவது வயதில்தான் அவர் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் சேர்ந்தார்!

அவருக்கு இருந்ததைப் போல் சாத்தா என்ற பெண்ணுக்கும் ஒரு பயங்கரக் கண்டம் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் அவள், இந்த உலகத்தில் வேறு மாப்பிள்ளையே கிடைக்காமல், நம் அய்யாசாமிக்கு வந்து வாழ்க்கைப்பட்டாள்.

அய்யாசாமி உத்தியோகத்தையும் தாம்பக்தியத்தையும் ஒரே காலத்தில் ஆரம்பித்தார். கொஞ்ச காலம் வரையில் உத்தியோகம் எப்படி யிருந்தாலும், தாம்பக்தியம் ‘தங்கமாக’ நடந்தது. அதாவது காதலின் கழுத்தில், கையில் கிடந்த தங்க மெல்லாம் பணமாக மாறி, செலக்கியமாக அவர்கள் குடித்தனம் நடந்தது.

இந்தத் தங்க மாற்றுக்கெல்லாம் காரணம் அய்யாசாமியைச் சுற்றியிருந்த பெரியவர்கள் செய்த தவறு. புதிதாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் மனிதனிடம்

SAMA

அனுபவஸ்தர்கள் எதைப் பற்றிச் சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும், வாய்மையை முரட்டுத்தனமாகக் கடைப்பிடித்து அரிச்சந்திரன் பட்ட அவஸ்தையைப் பற்றி அவ்வொம் சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஒருவரும் சொல்லவில்லை. அதனால் அய்யாசாமி, திருவள்ளுவர் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு சொன்ன 'கட்டுப்பெட்டி' சங்கதிகளையெல்லாம் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் கடைப்பிடிப்பது என்ற வைராக்கிய சிந்தனையில் திரிந்தார். 'வாய்மை எனப்படுவது யாதெனில்...' என்று மனப்பாடம் செய்துகொண்டு கையைக் காலை ஆட்டி அழகாகப் பிரசங்கம் செய்யலாம்; ரசமாக இருக்கும். அதை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையில் புகுந்தால் ஒருவன் என்ன ஆவான்?

ஒரு நாள் 'மரம் மொட்டு' வழக்கு ஒன்றின் விசாரணை அய்யாசாமியின் தலையில் விழுந்தது. அதாவது சர்க்காருக்குச் சொந்தமான புறம்போக்கு நிலத்தில் வளர்ந்திருந்த மரங்களைக் கிராமவாசி ஒருவர் வெட்டிவிட்டதாகப் புகார் வந்தது. ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் அய்யாசாமி உடனே விசாரணை நடத்தப் புறப்பட்டார்.

மொதுவாக இப்படி ஒரு விசாரணை என்றால், இன்ஸ்பெக்டர், கிராம டான்சிப் வீட்டில் வந்து உப்காரந்து கொண்டு குற்றம் சாட்டப்பட்டவரை அழைத்து வரச் சொல்வார். கி. மு.வோ அந்த ஆசாமி தமக்கு வேண்டாதவராக இருந்தால், தலையாலாண்டு இடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து நிறுத்தச் செய்வார். தமக்கு வேண்டியவர் என்றால் கி. மு. அஷ்டாவதானம் நடத்துவார். வந்த அதிகாரிக்குச் 'சோடா'ஷா சாரம் நடத்தி, சாவடியில் உப்கார வைத்து விட்டு, ஒரு பக்கம் மொட்டியான் மூலம் ஆசாமியைத் தலைமறைவாகப் போகும்படி செய்தி அனுப்பிவிட்டு, பின்னால் தலையாரி

யிடம், "அவன் எங்கே இருந்தாலும் பிடித்துக்கொண்டு வா" என்று பாவ்லாக் கத்தல் போடுவார். தலையாரி உள்க் கோடியிலிருக்கும் ஆலமரத்து நிழலில் உப்காரந்து அரை மணி நேரம் சீட்டாடி விட்டுத் திரும்பி வந்து, "அவர் காலங்காத்தாலை பட்ட வைத்துக்கொ பம்பாய்க்கோ போயிட்டாராம்" என்று சேதி சொல்வான். "போயிட்டானா, பயல்! சரி, அப்போ சார், நானே விவரமா விசாரிக்க உங்களுக்கு ரிப்போர்ட் கொடுக்கிறேன்" என்று கி. மு. வாக்குறுதி வழங்குவார். அதை 'ரிக்கார்ட்' செய்து கொண்டு இன்ஸ்பெக்டர் திரும்புவார். இதுதான், சாராயக் கேஸ் முதல் கொலைக் கேஸ்வரை நடக்கும் மாமூல் ஸ்தல விசாரணை.

ஆனால் அய்யாசாமி ஊருக்குள் நுழைந்ததும் முதலில் செய்தது, கி. மு.வின் ஆதாரமாதமான கோபத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டதுதான். அவர் கி. மு. மார்க்கமாகப் போகாமல், 'தான்தோன்றித்தனமாகப் புகாருக்குள்ளான நபரின் வீட்டை விசாரித்துக் கொண்டு போய் வாசலில் நின்று கொண்டு அவனை அழைத்தார்.

முதலில் கதவிடுக்கு வழியாக இரண்டு மூன்று தலைகள் எட்டிப் பார்த்தான். ஐந்து நிமிட மௌனத்துக்குப் பின் ஒரு சிறுமி வந்து, "எங்க நயிலை வீட்டில் இல்லை" என்று அறிவித்தாள்.

"எப்போ வருவாரு?" என்று முரட்டுக் குரலில் கேட்டார் அய்யாசாமி.

சிறுமி பயத்துடன் உள்ளே ஓடிப் போய் விட்டாள். பின் தாய் வந்து, "அவர் ரொம்ப நாழிக்கு வரமாட்டார்" என்று புது அறிவிப்புக் கொடுத்தாள்.

"ரொம்ப நாழிக்கு வராமல் இருக்கிறார்களா? போயிருக்காரா?" என்று துடையச் சொறித்தவாறே கேட்டுக்கொண்டு, "சரி, அவரு வந்ததும் பார்த்துட்டுப்

இந்த வாரச் சிறப்புச் சிறுகதை உலக நட்புணைக் கேள்யும் கிண்டலும் கலந்த நடைபயில் எடுத்துக் காட்டுவதில் சிறந்து விளங்குகிறது. தாமரை மனஞ் ஞாக்கு இத்தகைய நடை கைவந்த கலை.

இக் கதையில் உள்ள கேள்யைக் கண்டு உலகம் சிந்திக்குதுமா அல்லது கேலிசெய்து காற்றில் பறக்கவிடுமா? படித்துப் பார்த்துப் பதில் சொல்லுங்கள்!

போறேன்" என்று திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அவ்வளவுதான்; கதவை உடைத்துக் கொள்வதைப் போல் படாரென்று திறந்து கொண்டு ஒரு முரட்டு ஆசாமி வெளியேறி வந்து, "என்னவே, எம் புள்ளையும், பொண்ணையும் நான் இல்லேன்னு சொன்னப் பொறவும் நிண்ணுக்கிட்டிருக்கிறீர்! ஒரு மருவாதிக்கோசரம் இல்லேன்னு சொல்லி விட்டால் போக வேண்டியதுதானே!" என்று கத்தினான்.

"ஓகோ, நீர்தான் அந்த ஆவா? ஆமாம் புறம்போக்கிலே மரம் வெட்டினது நீர் தானே?" என்று தம் விசாரணையைத் தொடங்கினார் அய்யாசாமி.

"ஆமா, அதுக்கென்ன செய்யப் போறீர்?"

"கலான்மெண்ட் மூலம் நடவடிக்கை எடுப்பேன். சரியாகக் கட்டுப்படாவிட்டால், ஜெயில் வரைக்கும் போக வேண்டியிருக்கும்." என்று உத்தியோக மிடுக்குடன் அறிவித்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

உடனே மற்றவன் தன் முஷ்டியைத் தட்டிக் காட்டிக்கொண்டு, "வேய், இந்தாப் பாரும், மரம் வெட்டறதை விட, மனுஷனை வெட்டறது எனக்குச் சுருவு. கெவலிச்சுக் கும். ஆமாம்" என்றான்.

அப்பொழுது அய்யாசாமி ஆச்சரியகரமான காரியம் ஒன்றைச் செய்தார். கையிலிருந்த பைல் கட்டை அருகில் வைத்து விட்டுத் தன் சொக்காயை உருட்டியவாறு, "யோவ், என்ன நினைச்சே நீ! சூட்டும் கோட்டும் போட்டுட்டு வந்திருக்கிறதைப் பார்த்து உன்னைவிட இளைச்சவனு இருப்பேன்னு நினைச்சுக்கிட்டியா? பழைய கஞ்சியும் கட்டித் தயிரும் தின்று பட்டிக்காட்டிலே வளர்ந்தவன்யா நான்! ஏதோ முட்டாள் தனமாப் படிச்சுப்புட்டு இப்படி ஊர் ஊரா அலையறேன். சும்மா மிரட்டாமல், நான் கேக்கறதுக்கு ஒழுங்காகப் பதில் சொல்லுமா?" என்று தோள் தட்டினார். அஞ்சாமையைப் பற்றி வள்ளுவர் முதல் பாரதி வரை எவ்வளவு சொல்லி யிருக்கிறார்கள்!

உத்தியோகஸ்தன் என்றால் மரியாதையாக ஓர் இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு 'நைசா' கப் பேசுவான் என்ற 'மூட நம்பிக்கை'யில் இருந்த கிராமவாசி இப்படிப் பகாகரக் கூச்சல் போடும் அய்யாசாமியைக் கண்டு கொஞ்சம் அரந்துதான் போனார். அதற்குள் ஊர் கூடிவிட்டது. கிராம மணியாம் வந்து விட்டார்.

ஒரு வழியாக விசாரணை கிராமச் சாவடி முன் வந்தது. மரம் வெட்டு விவகாரத்தை விசாரணை செய்வதை விட விசாரணையை

எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற பிரச்சனையில் தான் அய்யாசாமியைத் தவிர அனைவருக்கும் ஈடுபாடு.

கி. மு. விவகாரத்தைச் 'சமாதான முறை' யில் தீர்த்து வைக்க முயன்றார். ஏனென்றால் மரம் வெட்டிய பேர்வழி ஊருக்குள் ஈராடன். வந்திருக்கிற இன்ஸ்பெக்டர் விசாரணை முடிந்ததும் திரும்பிப் போய்விடுவார். ஆனால் அவரோ ஊருக்குள் இருந்தாக வேண்டியவர். விசாரணையின் முடிவு தனக்கு எதிராக முடிந்துவிட்டால், மரத்தை வெட்டிய வனின் திருஷ்டிக்கு அவருடைய காலோ, கைவோ உள்ளானால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. எனவே, அவர், மரம் வெட்டியதைத் தனியாக அழைத்து, "இந்தாப்பா, மரம் சிற்ற கானில் ஏகாவது பிச்சம் இருந்தால் கொடு. அதை வைத்து இந்த முரட்டு மனிதனைச் சமாளித்து அனுப்பிவிடலாம். அப்பறம் ஊருக்குத் தெவையானால் கூட வேறு இரண்டு மரத்தை வெட்டி சிறுசுச் சரி பண்ணிக்கொ" என்று கலந்து பேசி, அவனிடம் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு அய்யாசாமியிடம் சென்றார்.

அய்யாசாமிதான் 'பிழைக்கிற பிள்ளை' இல்லை என்று ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறதே. எனவே, பணத்தைக் கண்டதும் எப்படி எகிறிக் குதிக்குமாய் என்று தனியாகச் சொல்லவேண்டியதில்லை. "ஓய், கி.மு. நீர் இந்த வேலையா செய்கிறீர்? மெலாவுக்கு எழுதி பர்மை என்ன செய்கிறேன், பாரும்" என்று கத்திவிட்டுத் தம் விசாரணையைத் தோல்விகரமாக முடித்துக் கொண்டு புறப் பட்டார்.

இயேசு கிறிஸ்து சொல்லிய 'வலது கை, இடது கை' என்ற வார்த்தைகளில் அந்த ஊர்க்காரர்களுக்குக் கொஞ்சம் பரிச்சயம் இருக்க வேண்டும். எனவே, அவர்கள் வலது கையால் கொடுத்ததை அய்யாசாமி வலது கையாலே, இடது கையால் ஒன்றைத் தயாரித்து அனுப்பினார்கள். அது வேறு ஒன்று மில்லை. ஒரு 'மொட்டை மனு'. ஊரில் ஒருவர் பாக்ஷில்லாமல் அத்தனை பெரும் இடது கையால் ஒப்பாரிட்டிருந்தார்கள். ரெவிஸ்யூ இன்ஸ்பெக்டர் விசாரணைக்கு வந்த இடத்தில் எல்லோரையும் மீட்டி அடிக்கப் போனதாகவும், அதனால் ஊரங்கள் மத்தியில் பெரும் பீதி நிலவுவதாகவும், காரணமாய் மிக்க மேலதிகாரிகள் அந்த இன்ஸ்பெக்டரை வேறு இடத்துக்கு மாற்றி மக்களின் அச்சத்தைப் போக்க வேண்டும் என்றும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் மனுதாரர்கள்.

இரண்டே வாரங்களுக்குள், அய்யாசாமியின் தலையெழுத்தை நிர்ணயிக்கும் பிரம்மாக்கள், பொதுஜனங்களுடன் சுமுகமாகப் பழகத் தெரியாத 'முகடு' என்று அவருடைய ஜாதகத்தில் எழுதி, அவரைத் 'தண்ணீர் இல்லாத காட்டுக்கு' மாற்றிப் போடவேண்டியது என்று தீர்ப்பு வழங்கினார்கள். அதற்குப் பின்தான் பொதுமக்களின் பீதியும் நீங்கியது. இனித் தாராளமாகப் பயமில்லாமல் சர்க்கார் மரங்களை வெட்டலாம் அல்லவா?

அந்தப் பகுதி அரசாங்க ஊழியர்களின் பூகோள சாஸ்திரப்படி 'தண்ணீர் இல்லாத காடு'களில் ஒன்று தலையூர்ப் பிரதேசம். அவ்வுருக்கு அந்தப் பெருமையைக் கொடுத்துதவியவர் திரு தணிகாசலம் அவர்கள்.

'கிங் மேக்கர்' என்று சொல்வார்களே, அப்படி ஒரு ரகம் திரு தணிகாசலம். அந்த வட்டாரத்தைப் பொறுத்த அளவில் கிராமப் பஞ்சாயத்தில் நடக்கும் தோட்டி நியமனம் முதல் தொகுதியில் நிகழும் சட்ட சபை அங்கத்தினர் தேர்தல் வரை அத்தனையிலும் தணிகாசலத்தின் 'கை' இருக்கும். "அவாளைப் பகைத்துக் கொண்டு இந்த வட்டாரத்திலே ஒரு துரும்பை அசைக்க முடியுமா?" என்பது அந்தப் பகுதி முழுவதிலும் ஒரு திண்ணைப் பேச்சு. அப்படி ஒரு செல்வாக்கு தணிகாசலத்துக்கு.

'செல்வாக்கு' என்பது இலக்கண வரம்புக்கு உட்படாத விஷயம். பொதுவாக நல்லவர்கள் செல்வாக்காக இருப்பார்கள் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அதற்காகச் 'செல்வாக்கு'ப் படைத்தவர்கள் எல்லாரும் நல்லவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவசியமில்லை. முதல் ரகத்தாரின் செல்வாக்குக்கு எதிராக எந்தப் பகையும் எழாது. ஆனால் இரண்டாம் ரகத்தவர்கள் தமக்கு எதிராக எழும் பகையைத் தலையூர்க்க விட மாட்டார்கள். இதுதான் வித்தியாசம். தணிகாசலத்தின் செல்வாக்கு எந்த ரகம் என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது. இந்த ஆராய்ச்சியில் அந்தப் பகுதிவாசிகளுக்குச் சிறிது ரசனை உண்டு.

"அவாள் பணம்தான் செல்வாக்குக்குக் காரணம்!" என்று வாதிடுவார்கள் ஒரு சாரார்.

"பணம் என்னய்யா, பணம்! அது நேற்று வந்ததுதானே! எல்லாம் ஆள் பலம் தான்! அவுசு ஒருவார்த்தை சொன்னாஹ்னு

மந்திரி வரை அமுலாகுமே!" என்று அடித்துப் பேசுவார் சிலர்.

இன்னும் சிலர், திரு தணிகாசலம் சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் ஜெயிலுக்குப் போய்ப் பெருமை பெற்றிருப்பதாகத் துப்புத் தெரிவிப்பார்கள். அவர் போராட்ட காலத்தில் ஜெயிலுக்குப் போயிருந்தது பற்றி எதிராளிகள்கூட ஆட்சேபம் தெரிவிக்காமல் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். ஆனால் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதற்காகத்தான் ஜெயிலுக்குப் போனாரா என்ற சந்தேகம் இன்னும் தீர்க்கப்படாதது!

'தண்ணீர் இல்லாத காட்டுத் தீர்ப்பு பெற்றுத் தலையூருக்கு மாற்றலாகி உத்தியோகம் செய்ய வந்த அய்யாசாமிக்கு மேற்படி ஆராய்ச்சிகளிலெல்லாம் ஈடுபட நேரமும் கிடையாது, அதற்கான லோகாநுபலமும் பூஜ்யம். அவருடைய ஆராய்ச்சியெல்லாம் தம் அலுவலக ரிகார்டுகளோடு சரி.

அய்யாசாமியின் ரிக்கார்ட் ஆராய்ச்சியில் கூடத் தணிகாசலம் பிரசன்னமாகியிருந்தார். தணிகாசலத்தைப் பற்றி மற்றவர்கள் கண்ணில் படாத புதிய உண்மை ஒன்று அய்யாசாமியின் கண்ணில் பட்டது. அதாவது தணிகாசலம்தான் அந்தப் பகுதியிலேயே சிறந்த ஜனநாயகவாதி என்பதே!

ஜனநாயகத் தத்துவம் என்ன? அரசாங்கம் மக்களுடையது என்பதுதானே! அரசாங்கமே மக்களுடையது என்றால் அரசாங்கச் சொத்துகளும் மக்களுடையதுதானே! மக்களுக்குச் சொந்தமான ஒன்றை மக்களில் குறிப்பிடத் தக்கவராகத்தான் சர்வ சுதந்திரமாக அநுபவிப்பதில் என்ன தவறு?... இப்படி ஒரு சிந்தாந்தத்தில் தணிகாசலம் ஊறிப்போயிருந்தது அய்யாசாமியின் கண்ணில் பட்டுத் தொலைத்தது.

எனவே, அய்யாசாமி உத்தியோகம் ஏற்றுக் கொண்ட மூன்று வாரங்களுக்குள் அவரிடமிருந்து தணிகாசலத்துக்குச் சில தாக்கீதுகள் சென்றன.

ஒன்றில், "திரு தணிகாசலம் அவர்கள் அறிய வேண்டியது. 'தாங்கள் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான அடியிற் கண்ட சொத்துக்களை ஆக்கிரமித்து அநுபவித்து வருவதால், உடனடியாக அவற்றைச் சர்க்கார் வசம் திருப்பித் தருவதுடன் இதுவரை அநுபவித்த அநுபவ லாபத்தையும் கொடுக்க வேண்டியது. இன்றேல் தக்க நடவடிக்கை

அடுத்த இதழில்

சிறப்புச் சிறுகதை

- ரா.கணபதி - எழுதும்

வகழ்ம சர்க்கவல்லகை!

எங்கேயும் என்னுடைய குறிப்பிட்ட ஒன்றை முழு நினைவுக்கு நிலப் பட்டியல் அடியில் கண்டிருந்தது.

இன்னொரு கடிதத்தில், தணிகாசலம் அவர்கள் சர்க்காரிடமிருந்து ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் கடன்பட்டு விட்டு நெஞ்சம் கலங்காதிருந்த சமாசாரம் நினைவூட்டப்பட்டிருந்தது. இப்படி ரகம் ரகமாகப் பெரிய தொரு கத்தை.

இந்தக் கடிதங்கள் சென்ற மூன்றாம் நாள் தணிகாசலத்தின் காரியஸ்தர் அய்யாசாமியைச் சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். ஒரு மணி நேரப் பேச்சு வார்த்தைக்குப் பின் காரியஸ்தர், "மகா யோக்கியர் மாதிரி தான்! இப்படி எத்தனை பேரைப் பார்த்திருக்கிறேன்!" என்று உறுமிக் கொண்டே வெளியே வந்தார். உள்ளேயிருந்த அய்யாசாமி, "எல்லாம் இவருகிட்டேயா நடக்கும்" என்று உறுமிக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி உறுமலுடன் முற்றுப் பெற்ற அந்த விவகாரத்தில் திடீரென்று ஒரு விசித்திரத் திருப்பம் ஏற்பட்டது. அந்தச் சம்பவத்தால் அய்யாசாமியின் தோள்களே சிலிர்த்துப் போயின. அந்தத் 'தோள் சிலிர்ப்பை' ஏற்படுத்தியவர் சாட்சாத் தணிகாசலம் அவர்களேதான். அவர் திடீரென்று காரில் வந்து இறங்கிய கையோடு, தாம் கொண்டு வந்த 'ஆள் உயர்' ரோஜா மாலையை அய்யாசாமியின் கழுத்தில் போட்டுத்தான் அந்தத் தோள் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தி விட்டார்.

திடீரென்று தம் அலுவலகம் தேடி வந்து தம் கழுத்தில் மாலையைப் போட்ட தணிகாசலத்தைக் கண்டு அய்யாசாமிக்கே கையும் ஓடவில்லை; காலும் ஓடவில்லை. அப்படி ஓட விடாமல் தணிகாசலம் அவருடைய கரங்களைப் பிடித்துக் குலுக்கு குலுக்கென்று குலுக்கி விட்டு, "தம்பி, உங்களுடைய நேர்மையைக் கண்டதும் எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறது தெரியுமா? உங்களைப் போல் 'ஹான்ஸ்டா'ன் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரைத்தான் எங்கள் பகுதிக்குப் போட வேண்டும் என்று மந்திரிகிட்டே சொல்லியிருந்தேன். அவர் செய்துட்டார்.... ஆங். என் விஷயம் பற்றி, காரியஸ்தர் எல்லாம் விவரமாகச் சொன்னான். எனக்கு ரொம்பவும் மனக் கஷ்டமாய்ப் போச்சு. எல்லாம் கண்ட பயல்களை நம்பி நிர்வாகத்தை விட்டதால் வந்த விளை. எனக்கே இப்போதுதான் தெரிய வந்தது. எல்லா விஷயத்தையும் ஒரு மாசத்துக்குள் பைசல் செய்து விடுகிறேன். சரியானே" என்றார்.

தம் நேர்மையை முதன் முதலாகப் பாராட்டிய ஒரே மனிதரான தணிகாசலத்தின் பெருந்தன்மையில் மெய்யமறந்து போனார் அய்யாசாமி.

தணிகாசலம் குறிப்பிட்டபடி ஒரு மாதத் தவணைக்குள் விஷயம் பைசலாகி விட்டது. ஆனால் அது பைசல் ஆவது அய்யாசாமி நினைத்த மாதிரி அல்ல.

தணிகாசலம் - அய்யாசாமி சந்திப்பு நடந்த மூன்றாம் நாள், தணிகாசலத்தின் ஆட்கள் சிலர் ஊர்க்கோடியில் ஒரு மைதானத்

தில் ஒரு குழி தோண்டினார்கள். அதற்கு அடுத்த நாள் அந்தக் குழியினருகே கொஞ்சம் கல்லும் சிமெண்டும் வந்து சேர்ந்தன. அதைத் தொடர்ந்து ஊரெல்லாம் அதே பேச்சாயிற்று. அந்த ஊரில் எப்போதோ பிறந்து இறந்துவிட்ட ஒரு பிரமுகரின் நினைவு திடீரென்று தணிகாசலத்துக்கு ஏற்பட்டு விட்டதாகவும், அந்த நினைவுக்காக அவர் ஒரு மண்டபம் கட்டப் போவதாகவும், அந்த மண்டபத்துக்கு அஸ்திவார்க்கல் நாட்ட மந்திரி ஒருவரே கலெக்டர், தாசில்தார் போன்ற பரிவாரங்களுடன் வரப் போவதாகவும் செய்தி வெளியாகியது.

இந்தப் பெரியவர்களின் வருகை ஸ்தல அதிகாரியான அய்யாசாமிக்கும் அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது. அந்த அறிவிப்பைத் தபாலில் பெற்ற விநாடி முதல் ஒரு பெரும் நெருக்கடிக்குள்ளானார் அய்யாசாமி. அது புதிதான நெருக்கடி ஒன்றுமில்லை. மேலதிகாரிகளின் விஜயம் பற்றி அறிவிப்பு வரும் போது ஒவ்வொரு கீழ்திகாரிக்கும் ஏற்படும் நெருக்கடிதான்.

இந்த அறிவிப்புக்கு உலகமறிந்த தாத் பரியம் ஒன்று உண்டு. அதிகாரியின் வரவை அறிவிப்பது வெளிப்படை. ஆனால் அந்த அதிகாரிகளின் வரவையொட்டி அவர்கள் தங்குதலுக்கான முன்னேற்பாடுகளை அந்தந்த இடத்தில் இருக்கும் உத்தியோகஸ்தர் செய்து வைக்க வேண்டுமென்பது அறிவிக்கப்படாத நடைமுறைக் கடமை. பணத்தில் 'வெள்ளைப் பணம்', 'கறுப்புப் பணம்' என்கிறார்களே, அது போல் இது, ஸ்தல உத்தியோகஸ்தரின் கணக்குக்கு வராத கறுப்பு வேலை!

முன்னேற்பாடு செய்வதென்றால் முன்பணம் போட வேண்டுமே! சில 'சாமர்த்தியமான' பேர்வழிகள் அந்த முன்பணத்தைத் தயார் செய்ய 'என்னென்ன' வழிமுறைகளை யெல்லாமோ கையாள்வதுண்டு. ஆனால் அய்யாசாமிக்குத் தெரிந்த வழி தம் மனைவியின் தங்கநகைகளில் கை வைப்பதுதான்.

ஆனால் இப்போது அந்தக் காரியம் நடக்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர் மனைவி தன் தகப்பனார் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த நகைகள் எல்லாம் தீர்ந்தாயிற்று.

இந்த நெருக்கடியில் தணிகாசலம்தான் அய்யாசாமிக்கு அபாயமளித்தார்.

அவர் வந்து, "சார், உங்கள் சங்கடம் எனக்குத் தெரியும். அந்தப் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டு விடுங்கள். 'பெரியவர்கள்' தங்கள் செலவைத் தந்து விடுவார்கள் என்றாலும் அவர்களோடு வருபவர்கள் எல்லாரும் நடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அப்படியும் இப்படியுமாக எப்படியும் உங்கள் கையைக் கடிக்கத்தான் செய்யும். நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள், பாவம்! ஆனால் அதிகாரிகள் விஷயமாக நான் நேரடியாகச் செலவழிப்பது எல்லாருக்கும் கெட்ட பேர். அதனால் நான் பணம் போடுகிறேன். நீங்கள் அதை மேற்பார்த்துப் பட்டுவாடாசெய்து கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். இதில் தப்பு ஒன்றுமில்லை. என் விஷயமாக வரும்போது நான் செலவழிப்பதில் ஈடுபடவில்லை" என்றார்.

சிறிது நேர யோசனைக்குப்பின் இரண்டுவித நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு அய்யாசாமி அந்த ஏற்பாட்டுக்குச் சம்மதித்தார். ஒன்று, தணிகாசலம் கூறுவது நியாயம் போலவே தோன்றியது. இரண்டாவது அப்படிச் செய்வதைத் தவிர வேறு விதியும் இல்லை!

ஒரு வழியாக அஸ்திவாரக்கல் நாட்டப் பட்டு விட்டது. எல்லாரும் திரும்பியதும், அய்யாசாமி தம் மூலம் பட்டுவாடா ஆகிய வரவு செலவுக் கணக்கைத் தணிகாசலத் திடம் ஒப்புவித்தார். பெரியவர்களுக்கும் பரிவாரங்களுக்குமாக ஆகியிருந்த மொத்தச் செலவு இருநூற்றிருபது ரூபாய் சொச்சம். பெரியவர்கள், தங்கள் செலவுக்காக மட்டும் அவ்வூர் ஹோட்டல் மார்க்கெட் நிலவரப்படி கணக்குப் பார்த்துக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றிருந்த தொகை பதின்மூன்று ரூபாய் என்பதே பத்தேழு பைசா!

விழா முடிந்த மூன்றாம் நாள் 'ஆர். ஜி.' அய்யாசாமி மேலதிகாரி ஒருவர் முன்பாக ஒரு விசாரணைக்கு ஆஜராகவேண்டியிருந்தது.

"என்னய்யா, மேலதிகாரிகள் எல்லாம் வருகிறார்கள் என்று சாக்கிட்டுத் தணிகாசலத் திடம் முந்நூறு ரூபாய் இலஞ்சம் வாங்கிச் செலவு செய்தீர் என்று நிரூபணம் ஆகியிருக்கிறது. என்ன சொல்கிறீர்?" என்று எதிரில் நின்ற அய்யாசாமியை விசாரித்தார் விசாரணை அதிகாரி.

"இலஞ்சமா? சார். நான் அதை இலஞ்சம் என்று வாங்கவில்லை. அந்தப் பணத்தில் தயாரான சாப்பாட்டைக்கூட நான் சாப்பிடவில்லை. என் வீட்டில்தான் சாப்பிட்டேன்!"

"ஓகோ, வந்திருந்தவர்கள் சாப்பிட்டார்கள் என்று அவர்கள் மேல் பழியைப் போடப் பார்க்கிறீரோ! வந்திருந்தவர்களுக்கு ஹோட்டலில் போய்ச் சாப்பிடத் தெரியாதோ? உம்மை ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி உத்தரவு வந்ததா? உம் அய்யாக்கியத்தனத்துக்கு மற்றவர்களை உடத்தை யாக்கப் பார்க்கிறீரோ? உம் சமாதானத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது." சட்டத்தின் வார்த்தைகள் கம்பீரமாக முழங்கின.

அய்யாசாமி ஏதோ பேசலாயெடுத்தார். ஆனால் உதடுகள் நுடித்தனவே தவிர, வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை!

சில நாட்களுக்குப்பின் பத்திரிகைகளில் கீழ்க்கண்ட செய்தி, "இலஞ்சம் ஒழிந்தது!" என்ற தலைப்பில் பிரகாசமாகியிருந்தது:

"தலைநகரில் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டராகப் பணியாற்றி வந்த அய்யாசாமி என்பவருக்கு மேலதிகாரிகளின் சுற்றுப்பயணத்தைச் சாக்கிட்டு உள்ளூர்ப்பிரமுகர் ஒருவரிடம் இலஞ்சம் வாங்கிய குற்றத்துக்காக ஓராண்டு கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது."

மேற்கண்ட இலஞ்ச வழக்கை நடத்த அதிகாரிகளுக்கு உதவியாக இருந்து தேசிய ஒழுக்கச் சரிவைத் தூக்கி நிறுத்திய தணிகாசலம் அவர்களுக்கு ஏதோ பெரிய அரசியல் பதவி கிடைக்கப் போவதாகத் தலைநகர்பகுதியெங்கும் ஒரே பேச்சாக இருக்கிறது. இது உண்மையோ, பொய்யோ தெரியாது.

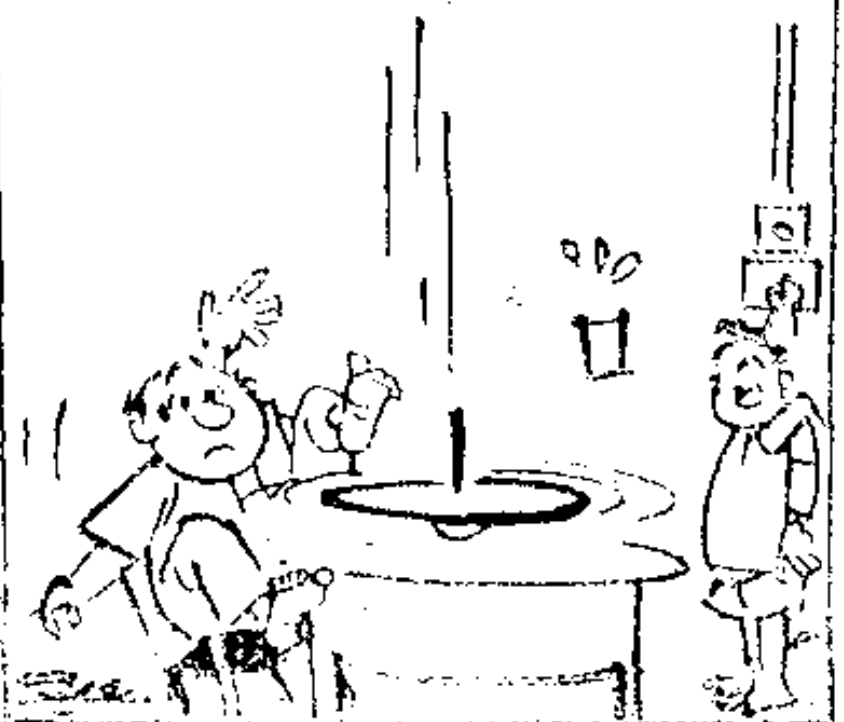
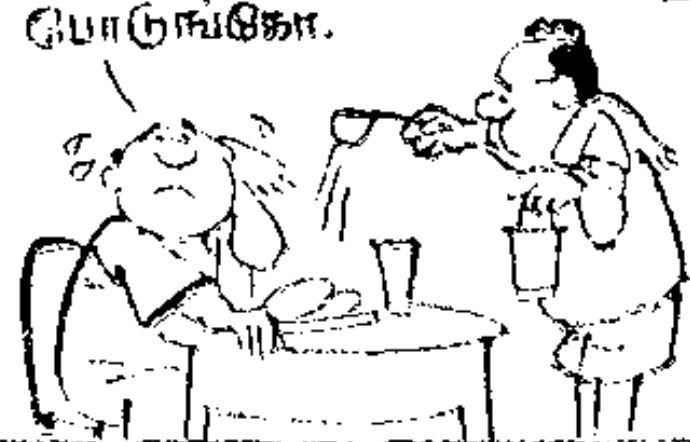
சட்டினி
பொருங்கோ.

நாம்பார்
பொருங்கோ.

பிகாஞ்சம்
பொருங்கோ.

“சிலருக்கு அதிசயமாய், எதிர்பார்க்க முடியாத வேகத்தில் ஞானோதயம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. நினைத்துப் பார்த்தால் வாழ்க்கையே ஒரு விசித்திரமான புதிர் தான்.”

இப்படிச் சொன்னவர் ‘அம்மாஞ்சி’ என்ற பெயரால் உரிமை கொண்டாடி அழைக்கப்படுபவர் ராமசுப்பு. நெஞ்சில் பழைய நினைப்புகள் கனவுகளாய்ப் பரவும் அனுபவத்தில் ஆழ்ந்துவிட்ட பிரமை அவருடைய முகத்தில் தெங்கியிருந்தது.

நான் மெனன்மாய் எதிர்த் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். நான் வந்ததும், எதிரே உட்கார்ந்ததும் அவருடைய பார்வையில் பதிந்தாலும், அவர் நினைவின் தீவிரத்தில் சுழன்ற மனம் உடனே கலையவில்லை.

எனக்குள் ஆவல் பெருகிற்று. பேசாமல் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். ராமசுப்பு, ஏதோ ‘அந்தக் காலத்து’ நிகழ்ச்சிகளை வைத்துக் கொண்டுதான் ‘ஞானோதயம்-வாழ்க்கைப் புதிர்’ என்கிற பெரிய வார்த்தைகளைச் சொல்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்வது அவ்வளவு சிரமமான விஷயமில்லை.

ராமசுப்புவின் வாழ்வே ஓர் அனுபவங்களின் கோவை. எண்பது வருஷ வாழ்வில் உணர்ச்சி மயமான இளமைக் காலம் முழுவதும் அவர் ‘வாமன’ரின் நண்பராக இருந்திருக்கிறார்!

‘உம்...’ என்ற களைப்புக் குரல், நீண்ட மெளனத்துக்குப் பிறகு கேட்டது. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து அவருடைய முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தேன். ராமசுப்புவின் முகத்தில் காலப் போக்கால் பதிந்திருக்கும் சுருக்கங்களின் நடுவே, ‘அந்த நினைவுகளால்’ ஏற்பட்ட மாறுதல் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அவர் ஓர் முறை நெட்டுயிர்த்தார். கை மடியில் பொடி மட்டையைத் தேடித் தடவியது. நான் ‘சட்’டென்று அவருக்காக வாங்கி வந்திருந்த புதுப் பொடியை எடுத்து நீட்டினேன்.

ராமசுப்பு அவசரப்படாமல் மிக நிதானமாக இரு விரல்களின் நடுவில் பொடியைத் திரட்டினார்.

“ம்.... ஏதோ ஞாபகம் வந்தது. எங்கே நேற்றைக்கு உன்னைக் காணவே இல்லை?”

“மாயவரம் போயிருந்தேன். அப்படியே பிரமாதமாய் விளம்பரம் பண்ணியிருந்தார்கள் ஒரு நாடகத்தைப் பற்றி. அதையும் பார்த்துவிட்டுக் காலையிலேதான் வந்தேன்.”

பேச்சு எங்கேயாவது திசை மாறிப் போய் விடப் போகிறதே என்ற பயத்துடனேயே தான் பதில் சொன்னேன். ராமசுப்பு அவசரமாய் ஒரு முறை கையை உதறிவிட்டுப் பொடியை இழுத்தார்.

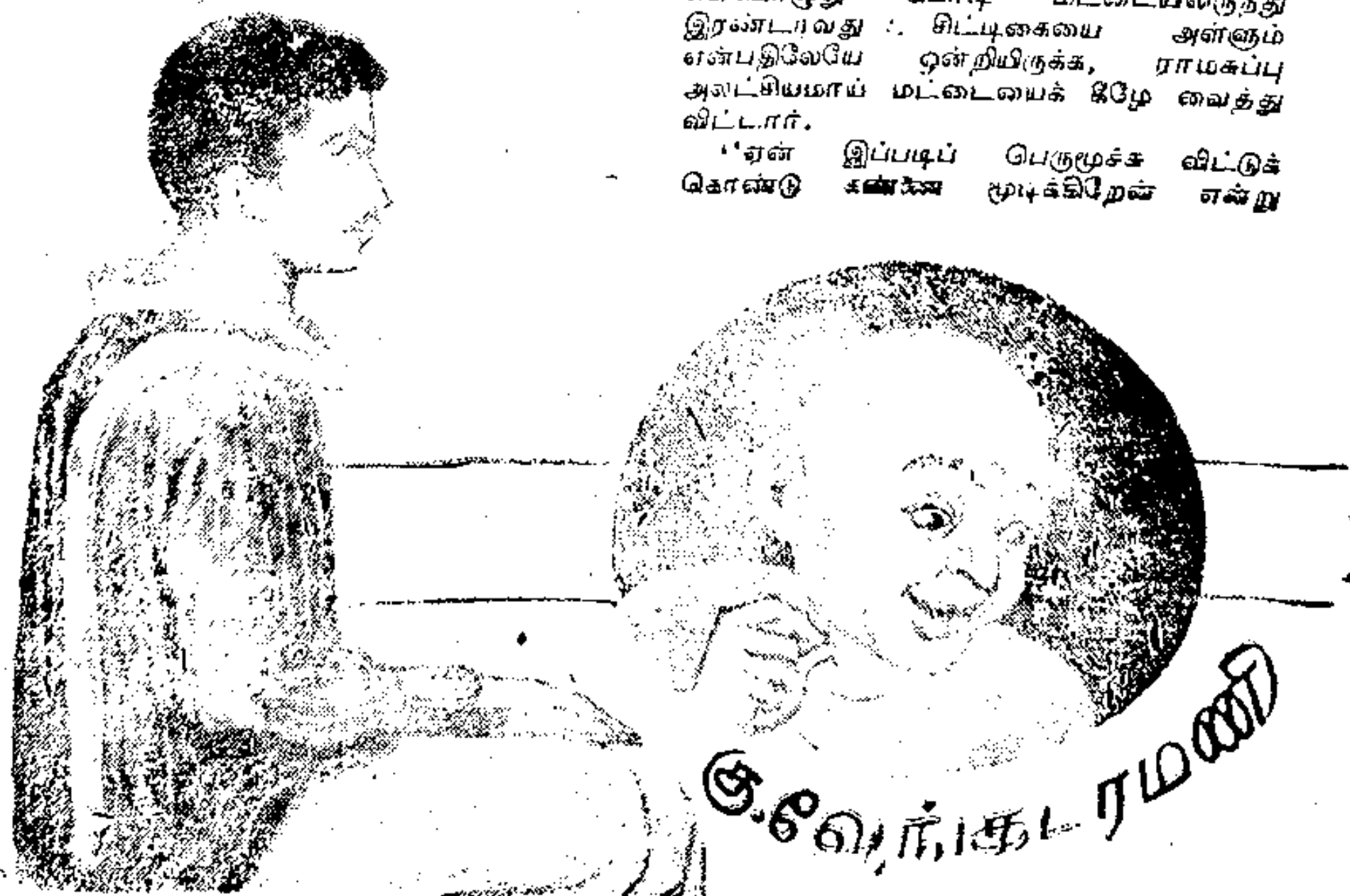
“அடடா! என்ன பொருத்தம்? நானும் நாடகக்காரி ஒருத்தியைப் பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவளைச் சாதாரணமாய் வெறும் நடிகை என்று மட்டும் சொன்னால் போதாது. மைனருக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட அவள்தான் ஒரு விதத்தில் காரணமாய் இருந்தான்.”

“அப்படியா? அந்தக் கதையை இதுவரையில் நீங்கள் எனக்குச் சொல்லவே யில்லையே அம்மாஞ்சி?”

“கதையா? உம்.... உனக்கு எல்லாமே கதைதான். உன்னைச் சொல்லி என்ன பிரயோசனம்? வாழ்வே ஒரு பிரமை - கதை மாநிலம். அந்த நாடகக்காரியின் வாழ்க்கையும் அப்படித்தான் முடிஞ்சு போச்சு.”

அவர் மறுபடியும் பெருமூச்சு விட்டார். கண்களை மூடி மூடித் திறந்தார். எனது எண்ணமெல்லாம் அவருடைய விரல்கள் எப்பொழுது பொடி மட்டையிலிருந்து இரண்டாவது : சிட்டிகையை அள்ளும் என்பதிலேயே ஒன்றியிருக்க, ராமசுப்பு அலட்சியமாய் மட்டையைக் கீழே வைத்து விட்டார்.

“ஏன் இப்படிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு கண்ணை மூடிக்கிறேன் என்று

கு.வே.நி.சு.ரமணி

வேண்டுமே! ஊஹம்!
அதே புதிர்ச் சிரிப்பைச்
சிரிக்கிறான்.

தம்மைப் போலவே
தமதுமகளும் 'அரிஸ்டோ
கார்டிக்' காக இருப்பதில்
இவ்வளவு காலம் பெரு
மைப்பட்டு வந்த சபேச
னுக்கு, இப்போது அவள்
தம்மை விட 'அரிஸ்டோ
கார்டிக்' காக இருப்
பதைக் காண எரிச்சலே
உண்டாயிற்று. ஆனாலும்
செல்வக் குமாரியா
யிற்றே, எரிந்து விழு
முடியுமா?

ஏதோயோசனை செய்த
வராக, "வேண்டா
மம்மா, நீ அவர்களைத்
துக்குப் போகாமலே
பார்த்துக் கொள்கி
றேன்" என்றார்.

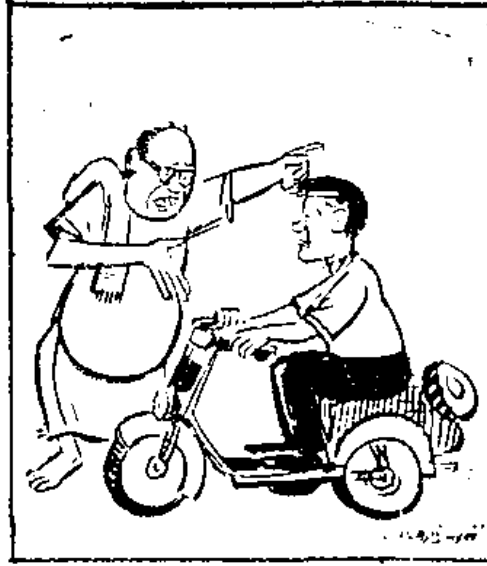
*கவரா! இப்போதும் அந்தப் பாழாய்ப்
போன சிரிப்பேதானா?

சீரிலம் சபேசனுக்கு பேருதவி செய்தது.
'காலம்' என்றால் காலம் காட்டுகிற கடிக்காரம்.
அப்போது உதகமண்டலத்தில் உலகத்தின்
பிரசித்தி பெற்ற கடிகார நிபுணர்கள்
ஒரு முக்கியமான ஆராய்ச்சி செய்து முடித்
திருந்தனர். ஸ்விட்டீஜர்லாந்தில் போலவே
உதகமண்டலத்திலும் கடிகாரம் செய்வதற்
கேற்ற விசேஷமான சிதோஷ்ணம் இருப்பதாக
இவர்கள் ஆராய்ச்சியில் கண்டுபிடித்தனர்.
இந்தச் சமசாரம் அன்று காலைப் பத்திரிகை
யில்தான் வெளியாகி யிருந்தது. உடனே
சபேசனின் அறிவு, 'ஒரு கல்லில் இரண்டு
மாங்காய்' என்று குதுகலித்தது.

மேற்படி நிபுணர்களிடம் கலந்தாலோ
சித்துவிட்டுத் தாமே உதகையில் கடிகாரத்
தொழிலைத் தொடங்கினால் என்ன என்று
சபேசனின் தொழிலறிவு பரபரத்தது. இதற்
காக ராமுவை உடனடியாக உதகைக்கு
அனுப்பி வைப்பதன் மூலம்...

இரண்டாவது மாங்காயையும் வீழ்த்த
எண்ணினார் அவர்.

'உதகையில் ராஜ பேச்சு வார்த்தைகள்
நடந்தி முடிக்க ஒரு மாதமாவது ஆகும்.
அதற்கிடையிலேயே விவாகத்தை வைத்துக்
கொள்ள வேண்டும். விவாகமான கையாடு
அவசரமாக அவனை மீண்டும் உதகைக்கு
அனுப்பிவிட வேண்டும். அப்போது லக்ஷ்மி
யையும் சேர்த்து அனுப்பி வைத்துவிட வேண்
டும். இதனால் இப்போது அவள் புக்கம்
போகிற அவமானத்தைத் தவிர்ப்பது மட்டு
மின்றி, உதகையிலிருந்து இளம் தம்பி திரும்
பும்போது நேரே அவர்களைத் தம் வீட்டுக்கே
வரவழைத்து விட்டால்... அப்படியே ராமு
வைத் தம் வீட்டிலேயே 'தோதில் கலக்க'ச்
செய்து விடலாம். இல்லாவிடில் உள்ளூரி
லிருந்த பெற்றோரிடமிருந்து அவனைக் 'கட்'
செய்வது அவ்வளவு எளிதல்ல' - இப்படியெல்

"ஸ்வாகத்தில் போய் டீ.லி, அசோகாவில்
வடை, தாசப் பிரகாஷாவில் தோண்டி, உட்
லனாவில் காய்ப் சாம்பிடுவதற்காகத்தானா
நான் உனக்கு ஸ்கூட்டர் வாங்கித் தந்தேன்?"

லாம் திட்டமிட்டார்
சபேசன்.

ராமுனின் தந்தையை
அணுச் 'சைச்சயமாக'ப்
பேசினார்: "குழந்
தையை உங்கள் கையில்
ஒப்படைக்க எனக்கும்
கொடுத்து வைத்திருக்க
வேண்டாமா? இன்றைக்
குப் பாருங்கள், பேப்ப
ரில் நியூஸ் வந்திருக்
கிறது. ஊட்டிக்கு வந்
திருக்கும் ரிஸ்ட் வாட்ச்
எக்ஸ்பர்ட்டுகளோடு
ரொம்ப முக்கியமான
கன்ஸல்டேஷன் செய்ய
வேண்டி யிருக்கிறது.

இந்தக் கலியாணக்
காரியமெல்லாம் கிடப்ப
தால் நான் கிளம்புவதற்
கில்லை. நான் போக
வில்லை யென்றால் அடுத்த

பட்சம் நம் ராமுதான். அவனை இன்றைக்கே
ஊட்டிக்கு அனுப்பினால்தான் தேவலை. அவன்
கலியாணத்துக்கு மட்டும் தலைபைக் காட்டி
விட்டு, உடனே மறுபடியும் புறப்பட வேண்டி
யிருக்கும். அவனோடு குழந்தையையும் அனுப்
பலாமென்று நினைக்கிறேன். 'நம்' அகத்தில்
அழகக்காமல் இப்படி அனுப்புவது சரியில்லை
என்றாலும்..." என்று இழுத்தார்.

சம்பந்தி பிராமணரோ தமக்குப் பட்டாபி
ஷேகமே செய்தாற்போல் மகிழ்ந்துவிட்டார்.
ஆனாப்பட்ட சபேசன் தம்மிடம் வந்து
வேண்டுகோள் விடுப்பதா? முகமெல்லாம்
பல்லாகப் பேசினார்: "அடாடாடா, இதில்
சரியில்லாமல் என்ன? நீங்கள் எது செய்தா
லும் சரிதான். இதற்காக என்னை வந்து
நீங்கள் கேட்பதா? ராமு உங்கள் பொருள்.
நீங்கள் அவனுக்கு எது செய்தாலும் அது
தான் சிரோயஸ்" என்றார் அந்த 'ஸ்டேட்ஸ்'
அற்ற மனிதர்.

விவாக கப முகூர்த்தமும் அல்லோலகல்
லோலமாக நடந்து முடிந்தது.

"நீ உன் மாமனாளுக்கு ராணியாகவும்,
மாமியாருக்கு ராணியாகவும், மைத்துனர்
களுக்கு ராணியாகவும், நாத்திமார்களுக்கு
ராணியாகவும் விளங்குவாய்!" என்கிற மகத்
தான வேத மந்திரங்கள் தம் அருமைப்
பெண்ணை நோக்கி மொழியப்பட்டபோது
சபேசன் பூரித்துப் போனார்.

தொழிலதிபரான அவருக்கு அதிகாரத்
தால் ஆளுவது பற்றித்தான் தெரியும்;
அன்பினால் ஆளுவது பற்றித் தெரியாது.

ராமுவும் லக்ஷ்மியும் உதகைக்குக் கிளம்
பும்போது சபேசன் குடும்பத்தினர் வழியனுப்
புவதற்காக ரயில் நிலையம் சென்றிருந்தனர்.
லக்ஷ்மியின் கடைசித் தம்பி லக்ஷ்மணன்,
"நானும் வருவேன்" என்று முரண்டு செய்
தான். லக்ஷ்மி தனது மலர்ந்த கண்களால்
குழந்தையைப் பார்த்தாள். "உன் மாமனார்

உன்னை அனுப்பி வைப்பாரடா" என்றுள் சிரித்துக்கொண்டே.

சிரிப்பு என்றால்-தெய்வமே, அந்தப் புதிர்ச் சிரிப்புத்தான்! 'இவளை எப்படித்தான் திருப்பிச் செய்வதோ, தெரியவில்லையே!' சபேசனுக்குத் தெரியத்தான் இல்லை.

ராமுவை லக்ஷ்மி சகிதமாக உதகையிலிருந்து நேரே தம் வீட்டுக்கு வரவழைத்தார் சபேசன். அதிலிருந்து வெகு நாகுக்காக அவர் தம் வீட்டு அங்கத்தினனாகவே செய்து கொண்டு விட்டார். ஊரிலிருந்து அவன் கொண்டு வந்திருந்த அவனுடைய பெட்டி, படுக்கை, மற்ற உடைமைகள் அவர் வீட்டிலேயே ஐக்கியமாகி விட்டன. இன்னும் அவன் வீட்டிலிருந்த பீரோ, உடுப்புக்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டு வர வேண்டியது தான் பாக்கி. அதை நாகுக்காகச் செய்வது எப்படியென்றே அவரது சாதுரிய அறிவு யோசித்துக் கொண்டிருந்தது.

உதகமண்டலத்திலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த காலி ஃப்ளவர், வெள்ளை ரோஜா, இவற்றையெல்லாம் வீட்டுத் தோட்டத்தில் பயிர் செய்து பார்த்திருந்தான் லக்ஷ்மி. காலி ஃப்ளவர் மறுநாளே செத்துவிட்டது. வெள்ளை ரோஜா பிழைத்துக் கொள்ளும் என்ற அறிவு குறி தெரிந்தது. தோட்டத்தில் தந்தையுடனும் கணவனுடனும் உலாவி வரும்போது லக்ஷ்மி சொன்னான்: 'பிறந்த மண்ணை விட்டு வேறிடத்தில் சில செடிகள்கான் வளரும் போலிருக்கிறது. அந்த நான் பெண்களைப் போல்; அல்லது...' என்று பேச்சை நிறுத்தினான். பேச்சைவிடச் சரீலென்கிற அந்தச் சிரிப்பைச் சிரித்து அப்பாவைக் கதிகலங்கச் செய்தான். அப்பா மட்டுமின்றி, இம்முறை அவளது அகமுடையானும் அசடு வறிந்தான்!

சபேசன் ஊதித்தலிலிருந்து லக்ஷ்மி ராமு விடம் நெருக்கமாக இல்லை என்றே தோன்றியது. அவனது பிறந்த வீட்டு ஸ்டேடஸை அவள் மன்னிக்கவே மாட்டாள் போலிருக்கிறது என்று கருதினார். 'மாமனார் வீட்டில் அவன் தங்கினாலும் அவனுடைய இயற்கையான ஸ்டேடஸ் உயர்ந்துவிடாது என்று தான் இப்போது அவள் கட்டிக் காட்டுகிறாளா? எப்படியானாலும் வேறு வரியில்லை. அவளை இங்கேயே வைத்துக் கொண்டால் தான் காலக்கிரமத்தில் மெள்ள அவளுக்கு அவனிடம் பரிவு ஏற்படும்' - இப்படி யெல்லாம் எண்ணிஞர் சபேசன்.

அவளோ தந்தை கணவன் இருவரும் தனிப்பங்கைக் கவனியாதவளாகவே சர்வ சகஜமாக, "இன்றைக்குப் பாகவதப் பிரவசனம் பூர்த்தியாகிறதுதான். கணிகாலத்தின் போக்கை யெல்லாம் பற்றிச் சான்றிகள் சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுவாராம். போகலாமா?" என்று கேட்டாள்.

அவள் விருப்பப்படியே அவர்கள் அன்று உபநீதியாசத்துக்குப் போனார்கள். ஆனால் சாஸ்திரிகள் கவியின் கோலத்தைப் பற்றிச் சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசவில்லை. கோபாவேசமாகத்தான் பேசினார்கள். கவியின் பிள்ளைகள் பெற்றோரைப் புறக்கணிப்பார்கள் என்பதைச்

சொல்லி, 'தேகத்துக்காகப் பாரியானுடன் இருப்பது எவ்வளவு அவசியமோ, அதுமாதிரி தருமத்துக்காக மாதா - பிதாவுடன் இருக்கத்தான் வேண்டும்' என்றார். 'உன் பிதாவுக்குப் பரிஷா இல்லை, மாதா காலியாக இருக்கிறாள் என்றால் கலியாணமே செய்து கொள்ளாதே. கலியாணம் செய்துகொண்டு அவர்களை விலக்கினால் அம்பாள் பொறுக்க மாட்டாள்' என்று பயமுறுத்தினார்.

சபேசன் தம்பதிக்கும் ராமுவுக்கும் அவர் பேசியதுதான் பொறுக்கவில்லை. ஆனால் லக்ஷ்மியோ, 'உபநீதியாசகர் சிரிக்கப் பேசுவார்' என்று தான் சொன்னதை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்றே என்னவோ, இப்போது சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் - தன்னுடைய அந்த விசேஷச் சிரிப்பைத்தான்.

சபேசனுடைய மனத்தைப் போலவே வானமும் குழம்பிக் கிடந்தது.

நீண்ட நேரம் யோசித்து விட்டு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவராக ராமுவைத் தேடி வந்தார். அப்போது ராமுவுடன் லக்ஷ்மியும் இருந்தாள். "ராமு, இதில் நான் பேசுகமாக எதுவுமே நினைக்கவில்லை. உன் சௌகரியத்தை முன்னிட்டுத்தான் சொல்கிறேன்" என்ற பீடிகையுடன் தொடங்கினார் சபேசன்.

"சீக்கிரமே உன்னை ஆபீசில் மாணேஜராகக் நியைத்திருக்கிறேன். அதற்கப்புறம் உனக்குப் பொறுப்பும் அதிகம். இதுவரை இருந்தது போல் நேரம் பார்த்து ஆபீஸ் வந்து போவது முடியாது. ஆபீஸுக்குப் பக்கத்திலேயே நீ இருந்தால்தான் சௌகரியம். அதனால் நம் அகத்துடனேயே நிரந்தரமாக இருந்துவிடுவது என்று முடிவு செய்து கொள். ஆபீசுக்குப் பக்கத்திலேயே உன்னை உன் மனுஷானுடன் குடித்தனம் வைப்பதற்குத்தான் நினைத்தேன்..."

இந்தப் பொய்க்குப் பலமளிப்பதற்காகத் தொண்டையைக் களைத்து விட்டுக்கொண்டு சபேசன் தொடர்ந்தார்: "ஆனால் உன் தங்கை தம்பியை யெல்லாம் நீ அங்கேயே பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்திருக்கிறாய். அதனால் இந்த 'ஸ்கூல் - இயர்' முடிகிறமட்டும் அவர்களை 'டிஸ்ஸென்கேட்' செய்வது சரியில்லை. நீ மட்டும்... நான் சொல்வது சரிதானே?"

அவர் சொல்வது சரியில்லாவிட்டாலும் அதற்குத் தலையாட்டி ஒப்புதலளிக்க ராமு தயார்தான்!

"நீங்கள் சொல்றபடியே செய்கிறேன், மாமா!" என்று அவரிடம் ராமு மரியாதையுடன் கூற.

லக்ஷ்மியோ அவரை மரியாதை செலுத்தத் தூண்டுகிற புண்ணகைய அநாயாசமாக மலர்த்தினாள்.

அந்தச் சிரிப்பைக் கவனிக்காதவர் போல் சபேசன் தம்முடைய சமர்த்து மாப்பிள்ளை விடம் பேசினார்:

"இன்றைக்கு நல்ல நாள். நீ இப்போது என்ன செய்கிறாய் என்றால் நம் காரை எடுத்துக்கொண்டு உன் வீட்டுக்குப் போகிறாய். உன்னோடு லக்ஷ்மியும் வருகிறாள். பின்னாலேயே நம் வாரியும் வருகிறது. நான் இப்

போது சொன்னதை வெல்லாம் உன் அப்பாவுக்குக் கடிதமாக எழுதினார்களேயேன். அந்த அடிப்படையிலேயே நீயும் பக்குவமாக விஷயத்தை விளக்கிப் போய். அப்பாவுக்கும் இதில் வித்தியாசமாக நினைக்க இடமில்லை. அவனிடமும் 'வாக்கம்மிடர்'யை அனுப்பிப் புரியுமாறு எடுத்துச் சொன்னது. அப்பா-அம்மா ஆசிரியைகளாகவும் முக்கியம். இரண்டுபேரும் அவர்களுக்கு தமக்காரம் பண்ணி விட்டுக் கிளம்புகின்றனர். வாரியம் உன் பொருள்களை வெல்லாம் எடுத்து வந்துவிடு.

"ராஜகாவம் வருவதற்குள் கிளம்புகின்றீர். மனற வேறு இருப்புக் கொண்டு வருகிறது" என்று அவர் அசைப்படுத்துவப்போதே பயங்கரமாக ஒரு கோடைவிடி இடித்தது. காலை வேளையிலேயே கண்ணைப் பறிக்கிற மின்னளும் மிளங்கிறது.

ஷக்ரியின் கிரிப்புப் போதாதென்று சபை உரைக் கலக்க இவையெல்லாம் வேறு?

ரீரீ குகாவம் தெருங்கிக் கொண்டு விருத்தது. பீகெயென்று மழையும் தொடங்கி விட்டது.

ராஜ வாகனம் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் குட்டி போட்ட புனைபொய் உலகிக் கொள்பதுதான். அப்பா அம்மானை விட்டு வருவதென்றால் எஞ்சலம் இருக்காதா? என்று அவனைப் போய்க் போகிறதென்று மனத்திலும் மனவித்த சபைகள், "ஏனப்பா, ஷக்ரியின்னும் கிளம்பவில்லையா?" என்று கேட்டார்.

"ஷக்ரியின்...அவர்...வந்து.... நீங்கள்தான் போய்ப் பார்ப்பீரேன்" என்று குழறினார் ராஜா.

என்னமோ, ஏதோ என்று எண்ணியவர்க ஷக்ரியின் அறங்கு விவரத்தைச் சபைகள், ராஜ அவரைப் பின்பு தொடர்ந்தனர்.

அந்த அறநிலை வேலையாட்கள் ராஜாவின் பெட்டிப் படுக்கை இவற்றிலே ஷக்ரியின் பெட்டி, படுக்கை இத்தியாதியையும் வெளியே எடுத்துச் செல்லச் சித்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சபைமன்றம் பரம விவகரமாக விஷயம் புர்த்துவிட்டது. ராஜாவின் பக்கம் போகும் ஷக்ரியை அப்பேயை நம்பிவிட முடியு செல்வ இருக்கிறான்" ஏன் அப்படி?

ஷக்ரியை வெல்ல வந்து அவருக்கு தாமல் களித்தான். அவன் உடனேயே உள்ளறும் துவண்டது அவருக்குப் புரிந்தது. அவருக்கும் உள்ளம் துவளத்தான் செய்தது. ஏரகரத்த குரலில், "நீங்கள் கமல்களியாகப்

பிள்ளைக் குழந்தையைப் பெற்றுக் கொண்டு" என்று ஆசிரியைத் தோதே.

அவன் சிந்தித்தான்.

அந்தப் புதுக் கிழிப்புக்குள்ளே இருந்த நோய் இப்போது ஓரளவுக்கு வெளிப்படவே தெரிந்தது.

"ஆமாம், பிள்ளையைப் பெறுவதான் தாங்கு வான் பிரயோஜனம்" என்று கேள்வியை அந்தச் சிந்திப்பில் அடங்கியிருக்கிறதோ என்று கூடச் சபைகள் நினைத்தனர்.

இருந்தாலும் அவருக்கு முழு விவரமும் புரியவில்லை. புரிந்ததைதான் ஏற்றுக் கொள்ளத் தகு மனத்தில் திராவி இறுக்கவில்லை. வையே மூட்டை முடிச்சுக்கொண்டு தோக்கிக் கண்ணை ஒரு கற்று கிட்டவர், மனவிவையப் பார்த்து, "இதென்னம் என்று?" என்று கேட்டார்.

அந்த அம்மான் ஏதும் பதில் சொல்லவில்லை. சிறிது நேரம் ஸ்பாடாமலே நின்றுவந்த அந்த சதிபதி. ராஜாவும் பேசவில்லை.

அந்தக் கம்பிரமான் மனற இருட்டில், யாரும் பேசுவொண்ணாத கம்பிரமான மெனசை குழலில் தன்னொருத்தியாகத் தான் பேச முடியும் என்பது போல் ஷக்ரியை ஆரம்பித்தான்.

அவன் இத்தனை காலமாக அம்விஷயத்தைப் போத நினைக்க விரும்பத்தானில்லை. ஆனால் அவனது மெனசைத்தன் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவம் அவனைச் சுற்றி இருந்த வர்களுக்கு இலவாததாக இருந்து போய் தொலைக்க நேர்ந்தது. அதனுடைய அப்போது மொய்யே பெந்துகொண்டிருந்த மனற கூட மெனசைக்கதான் காரியம் செய்ய விரும்பியது. மேகங்கள் மெனசைமொய்யே தான் இளங்கி கொண்டிருந்தன. ஆனாலும் இடி இடிப்பதை அதன் தடுக்க முடியவில்லை! மேகம் இடித்துத்தான் தோவெண்டு மெனில், ஷக்ரியைப் போத்தான் தோவெண்டும். காற்றிலே உப்பிக்கொள்பதுக்கும் துள்ளல் நிரகரகிள் இருக்க வழியாகத் தெரிந்த மனற வானத்தைப் பார்த்தே அவன் பேசிவான்:

"இந்த மனற ஜலம் எங்கிருந்து வருகிறது என்று யார் கண்டார்கள்? அடமாட்டிக் குழந்தைகளுடையோ, பரிசிக் குழந்தைகளுடையோ எங்கெயோ பிறந்த மேகம் இத்தனை ஆரம்பம் மயங்கள் தாண்டி வந்து இங்கே நம் மனஸில் பெய்து, நம் மனஸினால் ஒழுகிறது. எங்கிருந்தோ வந்த மேகமேயினாலும், எத்தனைபோது கோடி மயங்குகின்ற அப்பாதுள்ள குரியோடு, இதோ இந்தக் காலமாயிடி

- அருந்த ராஜா -

கண்ணன் பிறந்தான்

— அருந்த ராஜா —

— அருந்த ராஜா —

விருக்கிற சின்னஞ் சிறிய புல் பூண்டுகள் கூட உறவு கொண்டாடி வளருகின்றன. எசிப்து தேசத்துப் பருத்தி இங்கே நம் வீட்டுக்கு ஜன்னல் திரையாக வந்து வெயிலும் புழுதியும் சராலும் உள்ளே வராமல் நம்மை ரட்சிக்கிறது.

“உலகமெல்லாம் ஒரு குடும்பமாகத்தான் இருக்கிறது. மனிதர்களுக்குத்தான் அது மறந்து போய்விட்டது. முன் பின் தெரியாத இடத்துக்கு வந்து இதம் தரும் கார்ப்பையும் மேகத்தையும் போல் பெண்களால் வாழ முடியாதா? பழைய பாசங்களை வளர்ப்பதற்குத்தானே பெண்? அழிப்பதற்கு இல்லையே! பந்துக்களை ஒட்டுவதற்குத்தானே பெண்? வெட்டுவதற்கு இல்லையே! இவையெல்லாம் ஒரு பெண்ணின் தாய் தந்தையரும் கணவனும் ஏன் மறந்தார்கள்? பரஸ்பரம், வைர நெக்லேஸும், ஹனி மூனும், சினிமாவுமா ஒரு பெண்ணுக்கு அவளுடைய பெற்றோரோ கணவனோ தருகிற கலியாணப் பரிசு? பரிசு பெறுபவளுக்கு ஒரு கௌரவம் தரவேண்டாமா? ‘இந்தப் பரிசுப் பொருளை உன்னிடம் நம்பிக்கை வைத்துத் தருகிறேன்’ என்று சொல்லி அவளிடம் தரக் கூடிய ஒரு பண்டம் இல்லாமல் போய்விட்டதா? ஒரு பெண்ணுக்கு அளிக்கக் கூடிய மிக உயர்ந்த கலியாணப் பரிசு அவளுக்கு ஒரு புக்ககம் உண்டு என்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்குவதுதானே?

“புக்ககம் தாழ்ந்த நிலையில் இருந்தால் அந்த நிலைக்கு ஒரு பெண்ணால் பணிந்து போக முடியாதா? பர்வத ராஜனின் அருமைக் குமாரியான அம்பாள் கவாமியோடு சடுகாட்டுக்குப் போய்ப் பூதங்களிடையே

வாசம் செய்தாள் என்று கதை கேட்டு என்ன புண்ணியம்? மாமியார் சரியாக இருக்க மாட்டார் என்றால் மாட்டுப் பெண்ணால் அவரைச் சரி செய்ய முடியாதா? இருவருக்கும் ஒத்துப் போகாது என்றே வைத்துக் கொண்டாலும் சண்டை போட்டுக் கொண்டே சேர்ந்திருக்கிற ஸ்வாதினாரும் உரிமையும் மாமியார்—மருமகளுக்கு இடையே இல்லையா?...”

இப்படிப் பேசி வந்த லக்ஷ்மி பெற்றோரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மாண்புமிகு குரலில் “நீங்கள் என்னை ரொம்பவும் அகௌரவப்படுத்திவிட்டீர்கள். பெண்ணாகப் பிறந்த அம்மாவே என்னை இப்படிச் செய்திருக்க வேண்டாம்! அதோடு அப்பா, நீங்கள் அவரையும் அகௌரவப்படுத்தி விட்டீர்கள்” என்று சொல்லி வரும்போதே அந்தப் பத்தினிப் பெண் பேச முடியாமல் திணறினாள். அவளது கண்கள் நீரில் பளபளத்தன.

வானத்தில் சிரித்து உலாவிக் கொண்டிருந்த மேகங்கள் தங்கள் உள்ளத்தைப் பொழியும்போது உருகி வழிந்தது போலவே, லக்ஷ்மிடம் தவழ்ந்த சிரிப்பு இன்று தன் உள்ளத்தை உருக்கிக் கொண்டு கண்ணீராக வழிந்தது.

சிரிப்புக்குத் தன்பால் மரியாதையை சர்த்துக்கொள்ளும் கௌரவம் கிடையாது என்பது வாஸ்தவம்தான். இத்துணைக் காலம் லக்ஷ்மி சிரித்து வந்த அந்த மரியாதைக்குரிய சிரிப்பின் அடியில் — மரியாதைக்குப் பாதிரமான் — இந்தக் கண்ணீர்த் துளி மறைந்து வாழ்ந்திருக்கிறது!

லக்ஷ்மியைத் தாம் எவ்விதத்தில் அவமரியாதை செய்தோமென்பதையும், அவள் எந்த மரியாதையை எதிர்பார்த்தாள் என்பதையும் சபேசன் இன்றுதான் புரிந்து கொண்டார்.

கணக்கு வாத்தியார்: என்ன இந்தக் கணக்குக்கு விடை சரியா வர மாட்டேங்கது?

மாணவன்: என்ன அப்பா இன்னிக்குக் காலையிலே தானே அம்மா உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தாங்க. அதுக்குள்ளே மறந்துட்டியே?

போது, மஞ்சளும், குங்குமமும், புஷ்பமும், தேங்காயும், தாம்பூலமும் அடங்கிய சுமங்கலத் தட்டுடன் தன்னை நோக்கி அம்மாவருவதையும், அங்கிருந்த மூட்டை முடிச்சுக்களில் திரண்டை அப்பாலே காருக்கு எடுத்துச் செல்வதையும், மனைவியினால் தன் கௌரவத்தையும் உணர்ந்த கணவன் மாமனாடம் கம்பீரமாக விடை பெறுவதையும் கண்டாள். “உங்கள் பெண்ணைக் கைப்பிடித்த வேளை இவர் மகாராஜனாக உயர்வார்” என்று முன்பு காரொஜ் அப்பாவிடம் கூறிய ஆளுடம் இன்றுதான் பலித்தது என்று எண்ணி உலகை பூக்காள்.

ஆளுடம் இப்போது லக்ஷ்மி சிரிக்கவில்லை—அவளது பிரசித்தி பெற்ற புதிர்ச் சிரிப்பை நிச்சயமாகச் சிரிக்கவில்லை.

வானமும் இடி இடிக்காமலே ‘சோ’ வென்று பொழிந்தது.